

Giới thiệu Tương Tư Ác Quỷ

Một tác phẩm nữa của tác giả Hắc Khiết Minh đang nổi đình đám trên các trang Weibo và Baidu với lời khen ngợi rất tích cực “Cực kỳ cuốn hút, rất ma mị và vô cùng cảm động”, Tương Tư Ác Quỷ đã mang đến cho thể loại ngôn tình, huyền nhiệm một bước tiến mới, mở ra một thế giới hư thực lẫn lộn rất có sức hấp dẫn.

Gặp nhau hội một giấc mộng, là phúc từng bị thương, là huyết lệ oán thán, là tất thấy những gì mà cả hai thấy được trong nhau. Vốn tưởng mộng chính là cõi mà ở đó thực tế hoàn toàn không tồn tại nhưng khi làn hương quen thuộc thoảng qua, đáng đáp quen thuộc thấp thoáng trước mặt, sẽ là như thế nào nếu những gì trong giấc mộng kia tái diễn nơi hiện thực tàn nhẫn? Cùng nhau trầm luân trong bi oán huyết mệnh hay sẽ có lối thoát nào cho những người đã nhuộm bẩn tay mình, đã hóa mình trở thành ác quỷ? Hay tất cả chỉ là mảnh đầu tiên trong bức tranh ghép về số phận tang thương?

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ác Mộng

Tương tư...

Bầu trời xám ngắt.

Con mưa phùn dày đặc rơi từng giọt tí tách xuống mặt đất.

Cây cỏ trên gò đất phía bên trái sườn núi được tưới nước mưa trở nên xanh tốt mon môn. Nơi đây có đồng hoa cải dầu kéo dài, mênh mông bát ngát.

Trong mưa gió lạnh lẽo, một bóng người con gái yếu ớt đi ra từ giữa đồng hoa, vẻ mặt nàng thất thần, ánh mắt trống rỗng. Mưa không ngừng rơi, ấy vậy mà nàng vẫn bước từng bước chậm rãi đi trong màn mưa.

Tóc và y phục nàng ướt đẫm, nhưng nước mưa cũng không thể gột sạch vết máu loang lổ kinh hãi ở trên người. Tay phải nàng nắm chặt con dao găm – Là một con dao cô được đúc từ đồng thau.

Máu đỏ tươi từ trên vai thấm qua xương ngực và kéo dài xuống dưới cánh tay, theo ống tay áo của nàng chảy xuống chuôi dao, lướt qua phần chạm khắc trên chuôi, cuối cùng, từng giọt máu tí tách rơi từ mũi dao xuống.

Nàng tiếp tục đi về một phương hướng duy nhất.

Mưa phùn giăng mờ ảo, ở đồng hoa cải dầu nơi ngoại ô cách xa dấu chân người này chỉ có một mình nàng bước lẻ loi.

Rốt cuộc còn phải lặp lại chuyện này bao nhiêu lần nữa?

Còn bao nhiêu lần nữa lòng nàng mới không đau?

Còn bao nhiêu lần nữa nàng mới được giải thoát?

Còn bao nhiêu lần nữa...

Thoát khỏi suy nghĩ, nàng phát hiện mình đã đứng ở đó từ lâu, ở nơi bắt đầu mọi chuyện.

“Ha ha ha ha...”

Nhìn mảnh đời sứt lổ hoang phế, nàng từ từ nở nụ cười, tiếng cười lạnh lạnh, như điên như dại, cười đến mức oằn người. Không biết từ lúc nào, nụ cười của nàng đã biến thành tiếng gào khóc, nàng ngồi xồm trên mặt đất khóc to, khóc đến mức tím phổi như muốn vỡ nát, khóc cho đến khi nằm run rẩy trên mặt đất, tiếng khóc ấy chỉ còn là những âm thanh nức nở.

Mưa vẫn không ngừng rơi, mưa phủ xuống người nàng, lên mặt nàng, giấu đi tiếng cười điên dại, và tiếng khóc nức nở đau thương kia...

Hắn là Đế vương

Quanh thân hắn luôn tỏa ra thứ khí phách mãnh liệt, lạnh lùng, cuồng ngạo, không ai sánh bằng.

Mái tóc đen dài bay tán loạn trong gió của hắn, trông giống đầu một chú sư tử đen to lớn đang đứng ở trên cao nhìn xuống vật sở hữu của mình.

Ánh nắng chiều đỏ ối chiếu vào trung tâm cung điện, hai cánh tay trắng ngần xuất hiện, đôi tay đeo chiếc vòng vàng ấy bung một chiếc khay ngọc, trên

khay có hũ rượu và chén được chạm trổ tinh xảo.

Người bưng khay ngọc tiến đến trước mặt hoàng thượng. Bỗng nhiên nàng phát hiện đôi tay kia là của nàng, nàng chính là người đang bưng chiếc khay ngọc.

Bộ y phục thêu những hoa văn đẹp đẽ hằn mặc trên người rất quý giá, nhưng bộ y phục đó không giấu được vẻ ngang tàng của hân, cũng không thể che được khí chất ngạo nghễ của hân.

Hân xoay người lại, lần thứ hai nàng hoảng sợ trước vẻ đẹp nam tính của hân. Mặc dù đã cùng hân sớm chiều ở bên nhau lâu như vậy nhưng lúc này nàng vẫn bất giác nín thở.

Nhất định hân sẽ tức giận với suy nghĩ của nàng, hân cho rằng dùng từ “đẹp” đối với nam nhân chính là sự si nhục, nhưng nàng vẫn cho rằng hân rất đẹp, một vẻ đẹp bá đạo khiến người khác phải kính nể.

Hân vươn tay tóm lấy chiếc eo nhỏ, mạnh mẽ kéo nàng vào lòng, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Khuông Lang.....

Chiếc khay rơi xuống làm thứ rượu vàng lóng lánh đổ đầy lên đất.

Nàng không ngại, hân càng không. Đôi tay nhỏ bé vòng ra sau níu chặt lấy cổ hân, nàng nhiệt tình đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt.

Hân chiếm đoạt thân thể nàng, nhưng nàng không quan tâm, vì từ lâu nàng đã hoàn toàn phục tùng hân.

Hân là Đế vương, đế vương của nàng...

—

Mở mắt ra, Đường Khả Khanh kinh hoàng ngồi bật dậy, toàn thân cô nóng rực, miệng khô khốc, cô nhìn khuôn mặt đỏ bừng của mình ở trong gương, đôi mắt hồ thu nhuộm đầy nét hoang mang. Mái tóc đen rối tung dính bết quanh mặt, đôi môi anh đào hé mở cố hít lấy hơi, khuôn ngực phập phồng theo từng lần hô hấp.

Trời ạ, nhìn dáng vẻ của mình mà cô muốn nổi giận!

Chán ghét phải nhìn hình ảnh nhu nhược ở trong gương nên cô nhảy xuống giường, vào phòng tắm rửa mặt. Nước lạnh chảy xuống gò má giúp nhiệt độ trên mặt cô trở lại bình thường. Với lấy chiếc khăn lau đi những giọt nước bám trên mặt, đang lau dở cô bỗng vui mặt mình vào trong tấm khăn, uể oải rên lên một tiếng.

Ghê tởm!

Vẫn là người đàn ông đó, người đã từng xuất hiện vô số lần trong những giấc mộng của cô, nhưng cô không thấy rõ khuôn mặt hân. Mỗi lần cô tỉnh dậy, dù cố vớt óc nhớ lại vẫn không thể nào nhớ nổi gương mặt hân, chỉ nhớ rõ lồng ngực to lớn, nụ hôn, bàn tay của hân, và cả cơ thể cường tráng tuyệt đẹp...

Hân và cô cùng ân ái.

Đường Khả Khanh cảm thấy chán nản, nhưng thứ khiến cô tức giận hơn cả, chính là cô ở trong giấc mộng đó lại nhiệt tình nghênh đón, khom lưng uốn gối với hân. Có vài lần cô còn quỳ gối trước hân như một nô lệ quỳ gối trước chủ nhân, mặc dù ở trong giấc mộng của cô, bất cứ ai nhìn thấy hân đều phải quỳ gối, nhưng điều đó vẫn khiến cô cảm thấy không thể chịu được.

Cô ghét phải quỳ gối trước hân, càng ghét chính mình trong giấc mộng thật sự sợ hân, sợ đến mức không dám thờ mặt.

Tại sao cô lại quỳ gối trước hân?

Đường Khả Khanh tức giận nghĩ, nhưng thật ra cô đã sớm có đáp án.

Bởi vì... hân là Vua!

Chó má! Làm vua thì ngon lắm sao? Vì sao cô phải quỳ? Chẳng lẽ cô có thể vừa lên giường với một người, lại vừa kính sợ hân ư? Cho xin đi, đây chẳng qua chỉ là mơ thôi!

Có đôi lúc cô biết rõ mình đang ở trong giấc mộng nhưng vẫn không có cách nào phản kháng hân, còn hầu hết những lần khác đều đến khi tỉnh lại cô mới biết mình vừa nằm mơ. Cho dù cô đã mơ giấc mộng đó đến trăm nghìn lần thì vẫn không có cách nào thay đổi được bản thân mình ở trong mộng vừa yêu thương, lại vừa sợ làm người đàn bà của hân.

Cô vốn không phải một cô gái nhu nhược như vậy, nhưng khi đứng trước người đàn ông ở trong mộng kia, cô lại không có cách nào khống chế chính mình không bị hân hấp dẫn, thậm chí còn... sẵn lòng vì hân mà trả giá tất cả.

Tất cả.

Hai chữ này hiện lên trong đầu khiến cô rùng mình hoảng sợ, càng thấy khó hiểu hơn.

Tức giận vì cảm thấy mình quá vô dụng, cô dùng sức chà sát chiếc khăn bông lên mặt mình, dường như làm như vậy có thể giúp cô lau sạch thứ tình cảm yếu mềm đã diễn ra hàng ngàn hàng vạn lần ở trong mộng kia. Chà mãi cho đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn thấy đau đớn cô mới dừng lại, treo khăn mặt lên thanh ngang, cô đi về phòng.

Tít tít tít tít – tít tít tít tít –

Chuông đồng hồ báo thức cứ nửa nhịp lại vang lên một lần, vươn tay nhấn nút tắt báo thức, đột nhiên cô nhớ ra hôm nay có việc cần phải làm.

Là công việc.

Cô có công việc phải đi làm.

Mặc dù hôm nay là chủ nhật nhưng lại có họp đồng cần ký kết, bây giờ cô phải đến công ty để chuẩn bị.

Sắp xếp những cần làm ở trong đầu, cô hít vào thở ra một hơi thật sâu rồi vội vã mặc quần áo, đeo mấy món trang sức trang nhã, buộc gọn mái tóc dài và quàng chiếc khăn choàng đen lên cổ. Đường Khả Khanh túm lấy chiếc cặp đựng tài liệu đã dùng nhiều năm kiểm tra lại một lượt, cuối cùng cầm theo chìa khóa, đi giày cao gót, lái xe lên đường.

Buổi sáng chủ nhật, đường phố thưa người, hầu hết mọi người đều đang ngủ ngon ở trong chăn ấm.

Khí hậu đầu xuân luôn không ổn định, ngày hôm qua trời còn nắng, nhưng sang hôm nay đã có ba luồng không khí lạnh tràn về.

Cô ngồi ở trong xe nhưng mỗi lần thở hơi đều bay ra một làn khói trắng.

Không khí rét lạnh khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn nhiều, đây cũng là một trong những lý do khiến cô không muốn lắp hệ thống sưởi ở trong xe hơi.

Trời đầy mây xám, trong thành phố có một tòa nhà cao tầng chọc lên tận trời, màu kính phản quang của tòa nhà khiến không khí càng trở nên u ám, lạnh lẽo.

Đường Khả Khanh lái xe tới trung tâm thành phố, cô đánh xe xuống tầng hầm của khu văn phòng.

Bảo vệ vừa nhìn thấy cô liền tự động mở cửa.

Tắt máy xe, cô liếc qua chiếc đồng hồ đeo trên tay.

Sáu giờ năm mươi, gần bảy giờ.

Đường Khả Khanh vừa bấm vào nút gọi thang thì cửa thang máy bật mở, cô đi vào trong thang máy, cửa tự động đóng lại đi lên tầng.

Vách tường inox của thang máy được nhân viên vệ sinh đánh sạch bóng đến mức soi được như gương. Đường Khả Khanh kiểm tra lại trang phục, đầu tóc của mình một lần nữa rồi mới thả lỏng toàn thân chờ thang máy đi lên văn phòng làm việc ở tầng trệt (tầng gác, nơi cao nhất).

Cửa vừa mở ra, vị trợ lý thư ký đã đứng chờ sẵn.

“Đường thư ký, chào buổi sáng!”

“Chào!” – Cô hơi gật đầu, nhận tập tài liệu từ tay đối phương, vừa bước chân về phía bàn làm việc của mình, vừa hỏi: “Chín giờ rưỡi sáng nay Cừu tổng (tổng giám đốc) hẹn giám đốc Hàn đi đánh golf, khoảng mười hai giờ rưỡi bọn họ mới đến nhà hàng Trần Phẩm, việc đặt bàn đã xong chưa?”

“Đặt xong rồi ạ.”

“Giám đốc Hàn không ăn thịt bò, nhớ kỹ và gọi điện dặn bên nhà hàng Trần Phẩm, bữa cơm trưa hôm nay đổi thành món hải sản.”

“Vâng.”

“Tứ Quý phường đưa hoa tới chưa?”

“Đưa tới rồi, em đặt ở trên bàn chị, tổng cộng ba mươi ba bông hồng phấn, em đã kiểm đủ số lượng.”

Nàng quay đầu nở nụ cười khích lệ, “Tốt lắm, em có biết vì sao lại là ba mươi ba bông hồng phấn không?”

“Ba mươi ba bông đại biểu ‘Anh yêu em’, hoa hồng phấn là loài hoa phụ nhân thích nhất, sở dĩ tặng ba mươi ba bông hồng phấn bởi vì hôm nay là sinh nhật của phụ nhân.”

“Vậy còn ngày kỷ niệm kết hôn?”

“Chín mươi chín bông, đại biểu trường cửu (vững bền, dài lâu).”

“Ừm!” – Đường Khả Khanh hài lòng nhìn bó hoa xinh đẹp ở trên bàn, cô tháo chiếc khăn quàng cổ và áo khoác vắt lên lưng ghế, nhắc nhở thêm: “Phụ nhân rất chú ý tới ý nghĩa của số lượng hoa, tuyệt đối không được nhầm lẫn.”

“Vâng.”

“Tình hình Phó tổng ở bên kia thế nào?”

“Chín giờ Phó tổng sẽ gặp Vương tổng, đến trưa họ cùng đánh xe đi ăn. Thực Phán đã đến chờ ở nhà của Phó tổng rồi ạ.”

“Còn giám đốc Thường?”

“Hôm nay giám đốc Thường có buổi họp ở Hồng Kông, Nhã Nam vừa nhắn tin nói cô ấy và giám đốc Thường đang trên đường tới sân bay.”

“Ok, em đi làm việc của mình đi.”

Cô mỉm cười với cô bé vừa được thăng chức lên làm thư ký, sau đó mở máy tính, đeo tai nghe có gắn microphone và bắt đầu một ngày làm việc.

Đường Khả Khanh làm việc tại tập đoàn Hoàng Thống thuộc quyền sở hữu của gia tộc Cừu thị. Tuy cổ phiếu của tập đoàn vẫn được bán ra ngoài, nhưng phần lớn số cổ phiếu đều do các thành viên trong gia tộc nắm giữ.

Các lĩnh vực kinh doanh của tập đoàn khá nhiều và từ hơn trăm năm trước họ đã là gia tộc giàu có bậc nhất(*), nhưng vì các thành viên Cừu gia trước giờ đều rất kín tiếng nên bọn họ không mấy khi xuất hiện trên truyền thông. Tuy mọi người đều biết đến tập đoàn Hoàng Thống, nhưng họ lại không biết nhiều về gia tộc Cừu Thị ở đằng sau, chỉ biết rằng gia tộc này có rất nhiều tiền mà thôi.

(*)富可敌国 – Phú khả địch quốc: Tài sản nhiều đến mức có thể so sánh với cả quốc gia, nghĩa là cực kì nhiều.

Chính bản thân Đường Khả Khanh khi vào làm ở công ty mới dần dần hiểu rõ gia tộc này không lờ đến mức độ nào, và số tài sản mà họ nắm giữ kinh khủng ra sao.

Giàu có bậc nhất.

Bốn chữ này không thể tùy tiện nói ra như vậy.

Người của Cừu gia rất am hiểu đạo lý kinh doanh, trăm năm qua, quan hệ chính trị và thương mại của họ luôn được xử lý tốt đẹp, cho dù thay đổi chính quyền cũng đều không thể làm lung lay nền móng của Cừu gia. Đương nhiên thế hệ tổng giám đốc tiếp theo khi kế vị cũng tích cực mở rộng sự nghiệp, sau ba mươi năm, tài sản của Cừu gia đã tăng theo cấp số nhân. Tổng cộng khối tài sản từ các mối quan hệ và sự nghiệp của tập đoàn Hoàng Thống đã sớm vượt mức hàng triệu, và dưới sự chỉ đạo của tổng giám đốc Cừu Tĩnh Viễn, con số này vẫn không ngừng tăng lên.

Đường Khả Khanh làm việc ở Hoàng Thống đã được bảy năm, bảy năm nay cô từ một thư ký nhỏ bé đi thẳng một đường lên tới chức vụ thư ký thân cận bên cạnh Cừu Tĩnh Viễn, được thăng chức nhanh chóng nên có rất nhiều người ghen tị với cô, nhưng để lên được vị trí này có bao nhiêu cực nhọc thì chỉ có mình cô hiểu được.

Làm việc ở một tập đoàn lớn như Hoàng Thống, lại đảm nhiệm chức vụ thư ký bên cạnh Tổng giám đốc nên số lượng công việc mà cô phải xử lý mỗi ngày đều rất nhiều. Nếu ngày nghỉ mà có những tình huống đặc biệt, như ngày hôm nay phải ký hợp đồng với Hồng Thịnh thì cô vẫn phải đi làm như thường lệ.

Bảy giờ ba mươi, chuyến bay của Giám đốc Thường hẳn đã cất cánh.

Không có tín hiệu điện thoại, chứng tỏ Nhã Nam và giám đốc Thường đã kịp lên máy bay.

Trong phòng thư ký, từ khi chị Lâm nghỉ việc thì cô là người có thâm niên cao nhất, mỗi lúc người khác gặp phải những vấn đề không thể giải quyết được, họ sẽ đến tìm cô đầu tiên.

Trầm mặc nhìn điện thoại, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhã Nam là một thư ký giỏi, biết phương pháp tốc kí (ghi nhanh), hiểu và nói thành tạo tám thứ tiếng, nhưng vẫn khó tránh có lúc không cẩn thận. Tuy cô ấy đã làm thư ký cho giám đốc Thường được ba năm, nhưng thỉnh thoảng vẫn xảy ra sai sót.

Đường Khả Khanh vừa xem lướt qua báo ngày hôm nay, vừa ghi lại những việc cần chú ý.

Ba mươi phút sau, đường dây điện thoại riêng vẫn không reo, lúc này cô mới yên tâm nhập lộ trình của mấy vị sếp lớn vào PDA (một loại điện thoại di động), sau đó kết thúc công việc điều chỉnh văn kiện công tác trên máy tính, mở hợp đồng đã chuẩn bị tốt từ hôm qua ra kiểm tra cẩn thận nội dung từng trang một, cho đến khi xác định không có lỗi sai nào mới để lại hợp đồng vào trong túi.

Hợp đồng của Hoàng Thịnh, có.

Ba mươi ba hồng hồng phấn, có.

Quả sinh nhật tặng phu nhân, có.

Cô mở cặp tài liệu lấy ra một hộp quà trang sức, kiểm tra lại chuỗi vòng ngọc trai hồng ở bên trong rồi cất trở lại, sau đó đứng dậy mặc áo khoác, phủ thêm chiếc khăn quàng cổ, ôm bó hoa hồng và đi xuống lầu lái xe tới trước cửa Cừu gia.

Tám giờ rưỡi, cô đến đúng giờ.

Cừu Tĩnh Viễn bước ra từ khu nhà cao cấp, cô cùng ông chủ ngồi vào chiếc Mercedes Benz, tài xế khởi động xe, còn cô cũng bắt đầu báo cáo hành trình hôm nay cho ông chủ.

Cừu Tĩnh Viễn năm nay bảy mươi tuổi, nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh, đầu óc vô cùng minh mẫn, làm việc luôn luôn kín đáo quyết đoán, ông nghiêm khắc với chính mình, cũng yêu cầu cao đối với năng lực của nhân viên, thường phạt phân mình.

Đi theo loại ông chủ này đương nhiên phải đặc biệt chú ý, ngược lại, tiền lương cũng tương đối hậu hĩnh.

Chín giờ rưỡi bọn họ đến sân golf.

Trong lúc ông chủ chơi golf thì cô kiểm tra lại bàn đã đặt ở nhà hàng, và những việc khác.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Không Phải Lời Tỏ Tình

Edit: Phi Nguyệt

Đến trưa, bầu trời vẫn âm u, nhưng thời tiết không ảnh hưởng tới khí thế đánh golf hăng hái của Cừu tổng và Giám đốc Hàn. Khi hai vị lão nhân gia trở về phòng nghỉ, họ chuyện trò với nhau rất vui vẻ, xem ra lần ký kết hợp đồng này sẽ không có vấn đề gì.

Mười hai giờ rưỡi, bọn họ đến nhà hàng Trần Phẩm dùng cơm, sau khi cơm nước xong xuôi, nghỉ ngơi tán phét một trận rôm rả, họ mới chính thức nói chuyện về vấn đề ký kết hợp đồng. Được Cừu tổng ra đầu, Đường Khả Khanh đưa bản hợp đồng cho Giám đốc Hàn xem.

Ký hợp đồng chỉ là hình thức, những điều kiện có trong hợp đồng đã được hai bên thảo luận và cùng thống nhất từ trước đó. Nhưng ở trên thương trường không bao giờ được coi thường chữ “ngờ”, chỉ cần hai bên chưa kí tên vào bản hợp đồng thì bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh những chuyện ngoài ý muốn.

May mà lúc này đây tất cả đều diễn ra thuận lợi.

Hai ông chủ lớn vui vẻ ký hợp đồng, sau đó tiếp tục tán gẫu những việc linh tinh trong nhà. Đường Khả Khanh cất hợp đồng, nhân lúc ông chủ vẫn còn đang nói chuyện với đối tác, cô lui sang một bên liên hệ với tổ chuẩn bị tiệc sinh nhật của phu nhân, tất cả đều đã xong xuôi.

Vừa tắt điện thoại di động thì thấy Cừu tổng đứng dậy, cô vội vàng theo sau.

Ba giờ rưỡi, bọn họ rời khỏi nhà hàng Trần Phẩm, tài xế Trương lái xe về khu nhà cao cấp của Cừu gia.

Xe về tới Cừu gia đã là bốn giờ bốn mươi phút chiều, cô và Cừu Tĩnh Viễn cùng xuống xe, Đường Khả Khanh đưa bó hoa cho ông chủ.

“Cừu tổng, đây là ba mươi ba đóa hồng phấn và hộp quà chuỗi vòng ngọc trai hồng – mẫu trang sức mới nhất năm nay của Ngự Long, Tổng giám đốc Trần của Ngự Long cam đoan chất lượng hạt châu thượng hạng, đường kính 1cm, chuỗi vòng có sáu mươi ba viên giống nhau như đúc.” – Đường Khả Khanh vừa lấy hộp trang sức từ trong cặp đựng tài liệu, vừa nói: “Lúc mười giờ, phu nhân và Vương phu nhân đi ngắm hoa nở, khoảng hơn năm giờ họ mới quay về. Từ sự phụ đã đến lúc hai giờ, hiện đang ở trong nhà bếp chuẩn bị đồ ăn.”

Cừu Tĩnh Viễn ôm bó hoa, tay kia cầm hộp trang sức, môi nở nụ cười hiếm thấy, “Đường thư ký, cảm ơn!”

“Ngài đừng khách khí.” – Cô cũng mỉm cười.

“Ngày hôm nay cô vất vả rồi.”

“Đây là công việc của tôi, xin ngài gửi lời hỏi thăm của tôi đến phu nhân.”

“Ừm, cô về sớm nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

Cô khom người, cung kính tiễn ông chủ vào nhà. Chờ cửa lớn khép lại cô mới thở phào nhẹ nhõm, cầm chiếc cặp làm việc, xoay người đi tới nhà để xe của Cừu gia, chuẩn bị lên xe của mình về nhà.

Sắc trời tối dần, chưa kịp vào nhà xe thì bầu trời đã đổ mưa phùn, cô đành phải lấy tay che đầu, đợi lát nữa trở về thế nào cô cũng phải đi tắm.

Khu nhà của Cừu gia tọa lạc giữa sườn núi, cả ngọn núi này đều là đất của nhà họ, bao xung quanh khu nhà là một dải rừng cây lớn. Vào mùa thu, cả mảnh rừng được sắc thu nhuộm đỏ nhìn rất có ý thơ, chỉ tiếc sau khi trải qua một mùa đông, hầu như toàn bộ lá đỏ đều rụng hết khiến những gốc cây to chỉ còn lại những cành cây trơ trụi.

Trận mưa này sợ rằng sẽ đánh nốt số lá đỏ còn sót lại.

Mưa càng ngày càng lớn, Đường Khả Khanh bước nhanh hơn chạy vào trong nhà để xe, tài xế Trương đã đánh xe vào chỗ, cô và ông nhìn thấy nhau liền lên tiếng chào hỏi. Cô ngồi vào trong xe, lấy giấy ăn lau khô nước mưa bám trên mặt rồi mới khởi động xe lái ra ngoài.

Từ nhà lớn đến cổng sắt còn một đoạn đường ngắn, vì mưa lớn nên cô phải lái rất chậm, khi đến cánh cổng sắt, khước mắt cô bỗng liếc thấy phía bên phải khu rừng cây hình như có người, không nhận được cô nhìn người đàn ông đứng trong mưa kỹ hơn.

Hệ thống bảo vệ được Cừu gia thiết lập xung quanh khu nhà có thể sánh ngang với một ngân hàng cấp thế giới, bởi vậy cô không hề lo lắng việc có người ngoài đột nhập vào đây. Huống hồ gì, bên cạnh người đàn ông kia có một con chó đen lớn, nó là con chó đen của Cừu gia.

Sắc trời rất tối, lại đang mưa khiến cô không thấy rõ dung mạo của người kia, chỉ biết hần rất cao lớn, quần áo toàn một màu đen, chiếc sơ mi đen để hở vài cúc lộ ra lồng ngực rắn chắc khiến người khác phải trầm trồ.

Hai tay hần cài trong túi quần, bước chậm trong màn mưa nặng hạt, toàn thân ướt đẫm nhưng hần không hề quan tâm.

Đường Khả Khanh không nhớ Cừu gia có người này, nhưng thực ra cô cũng chưa từng gặp hết những người trong Cừu gia.

Tiếp tục đánh xe ra cổng, bóng dáng người đàn ông đó cũng khuất tầm mắt của cô. Trong thoáng chốc, cô cảm thấy toàn thân rúng động, muốn dừng xe quay đầu lại nhìn hần. Tuy không thấy rõ gương mặt hần nhưng cô khẳng định mình chưa từng gặp người này, chỉ là, trên người hần có một cảm giác đặc biệt vô cùng quen thuộc, hình như cô đã từng thấy qua ở nơi nào đó...

Ngốc quá, đã từng nhìn thấy thì sao chứ?

Đó cũng chỉ là một kẻ lăm tiền khác của Cừu gia mà thôi.

Cô nhếch khóe môi, lập tức bỏ qua suy nghĩ trong đầu.

Dù người đàn ông kia có gọi cảm hay có tiền thì chuyện đó cũng không liên quan đến cô. Không phải cô chưa từng mơ ước từ chìm sẽ biến thành phượng hoàng, nhưng cô biết có một thứ gọi là ‘hiện thực’, nên từ lâu Đường Khả Khanh đã tự nhắc chính mình không được mơ mộng hão huyền.

Tuy trong số mệnh của cô không thể có bóng dáng của bạch mã hoàng tử, nhưng cô rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Cô có số tiền lương tương đối khá, kiếm được nhiều tiền không chỉ giúp cô được ăn no mặc đẹp, khi tâm trạng không tốt còn có đủ tài lực để cho cô đi shopping, xem film rạp chiếu bóng.

Có được một cuộc sống như vậy mà còn than thở nữa thì thật quá đáng đấy.

Cô – Đường Khả Khanh, biết rõ cái gì gọi là ‘Tri túc thường lạc’(tự bằng lòng với cuộc sống của mình).

Khước miệng lại một lần nữa nhếch lên, cô lái xe ra khỏi cánh cổng sắt của Cừu gia.

Sau khi Đường Khả Khanh lái xe rời đi, cánh cổng sắt nặng nề từ từ khép lại.

Từng hạt mưa rơi xuống tí tách.

Lát phát bay.

Nhạc khúc dương cầm của Tiêu Bang vang lên nhẹ nhàng trong không gian.

Đường Khả Khanh thu lại ngón tay vừa nhấn vào nút Play, rót một ly trà hoa nhài, cô ngồi co chân trên ghế sofa, xem cuốn tiểu thuyết trinh thám vừa thuê dưới lầu.

Bận rộn suốt một ngày cuối cùng cũng xong việc. Về đến nhà, việc đầu tiên phải đi tắm rửa, sau đó pha một bình trà nhài vừa ngồi nhâm nhi vừa đọc tiểu

thuyết trình thám, đây chính là phút tự thưởng nho nhỏ của cô. Chỉ có lúc này cô mới cho phép mình được thả lỏng đầu óc, không cần lái xe, không cần bất cứ thứ gì, chỉ mãi miết theo đuổi tình tiết diễn ra trong truyện.

Một quyển sách, một ngọn đèn, một bình trà, cuộc sống của cô chỉ đơn giản vậy thôi.

Mấy năm gần đây cuộc sống của cô lúc nào cũng như vậy, sáng rời giường đi làm, tan tầm đi thuê sách, về nhà tắm rồi ăn cơm, đọc sách xong đi ngủ, sáng hôm sau tỉnh dậy lại tiếp tục một ngày mới như bao ngày khác.

Cách sinh hoạt theo quy luật này tuy hơi buồn chán, nhưng cô không cảm thấy có gì không tốt.

Mấy năm trước, khi cô phát hiện mình có điểm khác với mọi người thì cô càng không muốn giao du với ai, không chỉ là những người khác phái mà ngay cả bạn bè cũ cô cũng cắt đứt liên lạc.

Để bảo vệ chính mình, cô dùng sự lạnh lùng và nghiêm cẩn (nghiêm khắc, cẩn thận) để xây xung quanh mình một bức tường cao, tách biệt với mọi người.

Sinh hoạt của cô kể từ lúc đó cũng đi theo một quy luật nghiêm ngặt – đơn giản và bình thường.

Như vậy cũng tốt.

Cô nghĩ tương lai mình sẽ biến thành một bà lão kỳ quái, nhưng biết làm sao đây?

Làm như vậy chỉ ít cô sẽ không bị tổn thương một lần nữa.

Khẽ nhấp một ngụm trà ấm áp, nhạc khúc dương cầm của Tiêu Bang cứ tự động bật đi bật lại, suy nghĩ của cô cũng dần dần hòa cùng nhân vật chính trong truyện, như một mạng nhện phức tạp khó giải được đầu mối, cho đến tận đêm khuya.

“Đường tiểu thư, thành thật xin lỗi, tôi biết hỏi thế này có phần mạo muội, nhưng xin hỏi cô có thời gian rảnh không?”

Đang ngồi ở quán cà phê mà nghe được câu hỏi này, đương nhiên phải từ chối rồi, Đường Khả Khanh vừa ngẩng đầu liền thấy gương mặt lạnh tanh thường thấy của ông chủ tiệm cà phê, lời từ chối vừa lên đến miệng đã được cô nuốt trở lại.

Hai mắt cô mở lớn nhìn ông chủ tiệm cà phê, hơi kinh ngạc.

Ông chủ tiệm tên Nam, họ Tần, là chủ nhà của Khả Khanh.

Tần Nam có gương mặt rất tuấn tú, mái tóc dài đến thắt lưng càng tăng thêm khí chất âm nhu.

Câu hỏi của anh làm cô hết sức kinh ngạc, bởi vì cô đã thuê phòng của anh được bảy năm, nhưng đây là lần đầu tiên anh mở miệng hỏi cô.

Cô vẫn luôn cho rằng Tần Nam không có hứng thú với mình. Tuy đã biết nhau bảy năm, thỉnh thoảng cô cũng xuống tiệm cà phê của anh để ăn cơm, nhưng giữa họ chỉ có những câu đối đáp đơn giản.

Ngay cả lúc này nhìn anh cũng không giống người đang có hứng thú với cô, trên gương mặt tuấn tú không hề có nét cười, đôi con ngươi đen láy sâu thẳm vẫn lạnh lùng như cũ.

Vì vậy, Đường Khả Khanh biết không phải anh muốn ngỏ lời với cô, ít nhất không phải vì chuyện yêu đương nam nữ.

“Có chuyện gì vậy?” – Cô hạ cuốn tiểu thuyết xuống, nhìn anh.

“Tôi nhớ hình như cô biết giáo sư Đường Nhạc Nhiên.”

Đường Khả Khanh hơi ngạc nhiên, cô chưa từng đề cập tới chuyện này nhưng lập tức nhớ ra ba có tới đây mấy lần, chỉ là cô không muốn người ta nhận ra ba.

“Vâng, tôi có biết ông ấy.”

“Tôi đọc trên tạp chí thấy ông ấy mở triển lãm ‘Nền văn minh bị thất lạc’. Tôi có một người bạn quan tâm tới triển lãm đó, cô ấy rất muốn gặp Đường giáo sư, không biết cô có thể giúp tôi đưa cô ấy đến gặp giáo sư được không?”

Đường Khả Khanh muốn từ chối vì sợ những vấn đề phiền phức sau này, nhưng mấy năm nay, vị chủ nhà tuấn tú này luôn đuổi giúp mấy tên đàn ông nhảm chán thích theo đuổi cô. Hơn nữa, bảy năm nay anh chưa từng tăng tiền thuê nhà, khi cô xuất ngoại còn giúp cô tưới hoa, thỉnh thoảng cô đi làm về muộn, dù đã hơn mười một giờ nhưng anh vẫn đồng ý làm cơm cho cô. Tần Nam luôn tạo điều kiện thuận lợi nhất giúp cô, cũng không bao giờ nhiều chuyện về đời tư của Đường Khả Khanh. Anh đã giúp đỡ cô nhiều năm như vậy, bây giờ chỉ yêu cầu một chuyện nhỏ như thế mà cô nỡ từ chối thì thật không hợp với đạo làm người.

Cô nhìn anh một lúc lâu mới nói: “Được. Nhưng dạo gần đây ông ấy bận nhiều việc, nên khi nào tôi hẹn được ông ấy sẽ thông báo với anh.”

“Cảm ơn cô.”

“Không cần khách sáo.”

Cả hai nói chuyện xong, anh quay về quầy hàng, còn cô vừa nhìn bóng lưng của anh vừa suy nghĩ điều gì đó, tay phải vô thức khẽ vuốt ve chú mèo mun đang nằm trên đùi.

Người đàn ông này có mái tóc dài đến thắt lưng, đen nhánh, nói thật, cô không thể tưởng tượng nổi cảnh anh ấy ngày ngày cầm lược chải mớ tóc kia, nhưng cũng chưa bao giờ thấy anh để tóc tai bù xù.

Anh luôn giữ dáng vẻ sạch sẽ chỉnh tề, mái tóc dài lúc nào cũng gọn gàng ở đằng sau lưng.

Người đàn ông này luôn rất lễ phép, nhưng cũng vô cùng lạnh lùng âm trầm. Nếu không nhờ tay nghề nấu ăn của anh rất ngon thì cô ngờ rằng cửa tiệm này không chống đỡ nổi ba tháng.

Chàng đẹp trai này cứ luôn bày ra khuôn mặt của người chết nên mới chẳng có ai thích.

Cũng bởi vì lý do này, mà những người tới đâu hầu hết đều là khách quen.

Khi cô vừa dọn đến, nơi đây còn cho thuê cả tiểu thuyết lẫn truyện tranh, nhưng sau này ở bên cạnh mọc ra hai cửa tiệm cho thuê truyện tiểu thuyết mới, nên khách đến thuê truyện ở đây thưa dần, không bao lâu sau thì tiệm cũng bỏ không cho thuê truyện nữa. May mà nơi đây pha cà phê rất ngon và thực khách rất thích các món ăn của ông chủ nên cửa tiệm này vẫn được giữ lại.

Ngoại trừ sự thay đổi đó thì ở đây đúng là bảy năm như một ngày.

Ông chủ luôn bày ra bộ mặt của người chết, trong tiệm luôn có mùi hương cà phê thơm nồng, chú mèo mun anh nuôi cũng luôn cuộn tròn nằm ở một góc quen thuộc.

Có đôi khi cô cảm giác thời gian của cửa tiệm này như ngừng lại.

Đương nhiên cô biết đó chỉ là ảo giác thôi.

Chuông đồng hồ trên tường nhẹ nhàng vang lên, nhắc nhở cô thời gian trôi qua thật nhanh.

Tám giờ, cô đứng dậy thu dọn đồ đạc rồi ra quầy thanh toán, sau đó về nhà.

Xi poi chương sau:

Người đàn ông cao lớn đang đứng im lặng ở cửa đối diện. Hắn trừng mắt, nhìn cô không chớp. Dòng cảm xúc khó có thể lý giải đột nhiên trào dâng, cuốn đi mọi suy nghĩ của cô. Cả người Khả Khanh chấn động, giây tiếp theo, con dao từ ngực truyền đến tựa như bị người ta cầm dao khoét tim mình vậy.

Đau quá!

Cô ôm ngực, đau đến không thở nổi!

Sao thế này? Tại sao lại đau đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chạm Mặt

Edit: L2NT

Con gái.

Người bạn của anh là nữ, hơn nữa mới mười tám tuổi.

Nếu cô nói không sợ hãi, kinh ngạc là giả, bởi vì không ngờ anh lại có một người bạn trẻ tuổi đáng yêu như vậy. Khởi phải nói, bản tính lạnh lùng của anh

khác xa tít tắp với cô em gái xinh đẹp rất cá tính kia.

Em gái xinh đẹp họ Lăng, tên có một chữ Tuấn.

Lăng Tuấn mặc dù có cái tên thật nam tính, mái tóc đen được cắt ngắn và mỏng, nhưng thân hình mảnh mai, làn da trắng như tuyết, đôi môi mềm mại, thêm vào đó cô có một đôi mắt to tròn linh động, khiến người khác chẳng thể hiểu lầm giới tính của cô cho được.

Lăng Tuấn hoạt bát, lại rất đáng yêu. Vừa nhìn thấy cô, cô ấy đã xưng một tiếng chị, giọng nói ngọt ngào, khó ai ghét được cô ấy.

“Chị cứ gọi Lăng là được rồi.”

Cô ấy giới thiệu mình rất thoải mái, rồi lại nói mình rất ngưỡng mộ giáo sư Đường, đúng lúc bài tập trường giao phải viết báo cáo, được biết anh Tần quen cô, mà cô lại biết giáo sư Đường. Cho nên cô ấy mới mặt dày nhờ anh Tần giúp đỡ.

Đường Khả Khanh dừng xe trong bãi đỗ ở viện bảo tàng, liếc cô em gái đang mỉm cười bên cạnh, tò mò hỏi:

“Hai người là họ hàng sao?” – Bọn họ hơn kém nhau hơn mười tuổi, nghĩ thế nào cô cũng không ngờ người lạnh lùng như anh lại kết nghĩa anh em với Lăng Tuấn.

“Ai cơ? Anh Tần á?” – Lăng Tuấn nghe vậy kinh ngạc bật cười, lắc đầu nói: “Không phải.”

“Vậy em quen anh ấy kiểu gì?” – Khó có thể tưởng tượng hai tính cách trái ngược nhau, tuổi tác chênh lệch lớn mà lại ở cùng một chỗ.

“Ừm, quen nhau như thế nào nhỉ?” – Lăng Tuấn nhếch miệng cười: “Trước đây em lạc đường gặp được anh ấy, anh ấy chỉ em đường về nhà.”

“Lạc đường? Em không phải người Đài Bắc sao?” – Khả Khanh xuống xe, kinh ngạc quay đầu hỏi.

Lăng Tuấn xuống xe, nghe vậy, động tác ngừng lại, sau đó mới lắc đầu khẽ nói: “Không phải.”

Trong thoáng chốc, Khả Khanh cảm thấy cô gái này biểu hiện hơi kì quái, nhưng Lăng Tuấn bỗng bật cười:

“Nhưng hiện giờ so với các cụ cao tuổi, em còn thuộc lòng Đài Bắc hơn. Tất cả danh lam thắng cảnh và địa điểm ăn vặt ở Đài Bắc, không chỗ nào trốn khỏi mắt thần của em. Chị Khả Khanh, chị thích ăn ngọt không? Ở Thiên Mẫu, vào ngày chủ nhật có mở một nhà hàng bánh ngọt, bánh họ làm hương vị tuyệt vời. Em ăn nhiều lắm, nhất là loại ô mai Mộ Tư chua chua ngọt ngọt, quá ngon luôn!”

Tính cách hoạt bát sinh động của cô gái này khiến Khả Khanh bật cười, cô dẫn Lăng Tuấn đi vào khu triển lãm trong viện bảo tàng. Trên đường đi, Lăng Tuấn thao thao bất tuyệt về tất cả các tiệm bánh ngọt ở Đài Bắc, nhưng khi bước vào trong triển lãm, khác với tưởng tượng của cô, cô gái chợt im bật.

Tầm mắt cô gái dừng lại ở dòng chữ cổ khắc trên một đồ vật, Khả Khanh mới hiểu ra cô ấy vô cùng hứng thú với nền văn minh đã mất này.

Nói chuyện với nhân viên hướng dẫn xong, cô đưa Lăng Tuấn đến phòng làm việc phía sau tìm cha. Trong phòng, cha đeo kính mắt ngồi ghi chép bên bàn giống như trước kia. Ông không hề nghe thấy tiếng gõ cửa và lời hỏi thăm ân cần của cô. Khi Khả Khanh bắt đầu nhớ được, cha luôn luôn làm việc, dường như mê mẩn với nền văn minh đã mất này. Mỗi lần gặp mặt, ông không lao đầu vào việc ghép nối những mảnh vỡ, thì lại ghi chép, miêu tả hiện vật, hoặc tìm kiếm tài liệu sách vở. Ông chuyên tâm đến nỗi quên cả những thứ xung quanh mình.

Đường Khả Khanh nhẹ nhàng đi tới trước bàn làm việc, giơ tay đề cây bút xuống, mới khiến cha cô chú ý.

“Ai... Khả Khanh? Sao con lại ở đây?” – Ông giáo sư nhú mày nhìn lên, thấy con gái, lông mày giãn ra, sau đó mới nhớ ra mình có hẹn với con: “Xin lỗi con, trí nhớ ba không tốt, con đợi lâu chưa?”

“Không lâu ba ạ.” – Khả Khanh mỉm cười, giới thiệu Lăng Tuấn đứng bên cạnh: “Cô ấy là người bạn con đã nói với ba, Lăng Tuấn. Lăng Tuấn, đây là ba chị, giáo sư Đường Nhạc Nhiên.”

“Cháu chào bác, Đường giáo sư, a, đó có phải là bức thành đồ đã được khôi phục không ạ? Thật lợi hại nha, cháu chưa từng thấy bức tranh nào tỉ mỉ rõ ràng như vậy.”

“Đúng rồi, đó là bức thành đồ đã được phục hồi nguyên trạng, mấy năm gần đây bác dành hết thời gian chấp vá lại, còn chưa kịp công bố. Người thiết kế tòa thành này có trình độ rất cao, trong ngoài tường thành đều đào kênh rạch, được sử dụng như một loại thành hào [ì](sông bảo vệ thành)/[i], có thể thấy lúc đó thường xuyên xảy ra chiến sự.”

“Đúng không ạ? Trước kia cháu đọc ở trên sách, thấy đã đào được rất nhiều ngà voi còn nguyên vẹn, giáo sư có cho rằng thời xưa có dùng voi để chiến đấu không?”

“Ừm, đây cũng là một khả năng, nhưng chúng ta vẫn chưa có đủ bằng chứng để kết luận...” – Khó tìm thấy người trẻ nào có cùng sở thích, giáo sư Đường Nhạc Nhiên mất sáng rực bắt đầu giải thích.

Nhìn một già một trẻ phấn khởi bàn luận, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cô, Đường Khả Khanh cảm thấy buồn cười. Thấy hai người họ khó có thể kết thúc câu chuyện một cách nhanh chóng, cô bèn quay người đi ra ngoài, xuống hầm ngầm tìm mẹ.

Đến hàm ngậm, quả nhiên cô thấy mẹ đang ngồi xỏm bên cạnh cái giá gỗ ghi chép linh tinh.

“Mẹ!”

“Khả Khanh, con tới rồi à.” – Tổng Thanh Thanh gấp con gái, lập tức đứng dậy ôm cô.

“Mẹ...” – Cô thấy hơi mất tự nhiên nhưng vẫn để cho người mẹ có mái tóc trắng xóa ôm chặt.

“Mẹ rất nhớ con, đứa bé này, chẳng chịu đến thăm mẹ thường xuyên gì cả.” – Tổng Thanh Thanh ôm con gái vài phút, nhìn mặt nàng ngượng ngùng đỏ bừng, bà càng cười vui vẻ, nói lỏng tay, xoa mặt nàng đầy trìu mến: “Con gái ngoan, con gầy đi sao? Có ăn đúng bữa không đấy?”

“Đâu có, con vẫn vậy mà, do mẹ tưởng tượng ra thôi, một ngày con vẫn ăn đều ba bữa, còn thêm cả bữa ăn đêm nữa cơ.” – Khả Khanh khẽ giải thích, sợ mẹ mình cần nhắc về việc ăn uống, cô vội chuyển sang chủ đề khác: “Không phải mẹ đang đánh số hiệu cho mấy tảng đá này sao? Để con giúp mẹ.”

“Tảng đá gì chứ? Đây là đồ cổ, là báu vật vô giá mà tổ tiên lưu lại cho chúng ta đó.” – Tổng Thanh Thanh nghe thấy cách nói của con gái, vội trừng mắt phản đối thay đồng đồ cổ.

“Vâng, vâng, là tảng đá ... à là đồ cổ vô giá.” – Khả Khanh sửa lại cầm lấy bút và sổ ghi chép, giúp mẹ nàng đánh số cho những mảnh ngói bằng gốm và ngọc.

“Đứa bé này...” – Tổng Thanh Thanh lắc đầu cười, cùng con gái đánh số cho hiện vật. Trong hàm ngậm viện bảo tàng, hai mẹ con vừa tán gẫu vừa ghi chép những hiện vật thời cổ.

Đường Khả Khanh nhìn mái tóc bạc của mẹ, trong lòng thấm đau đớn. Mẹ cũng như cha, đều đã già cả rồi. Khuôn mặt hẳn thêm vết nhăn, tóc bạc vài phần, chỉ có nụ cười hòa nhã, ân cần, rất dịu dàng là không thay đổi.

Đường Nhạc Nhiên và Tổng Thanh Thanh là hai nhà khảo cổ học lừng danh quốc tế. Trên danh nghĩa, họ là cha mẹ cô. Còn thực tế, cô và họ không hề có chút quan hệ huyết thống nào, cô được họ nhận làm con nuôi. Trong một lần khảo cổ, họ đã tìm thấy cô, vì cô bị mất trí nhớ hoàn toàn, người bản xứ cũng không hề biết cô là ai. Hai người họ không có khả năng sinh con, cảm thấy cô chính là món quà ông trời ban tặng nên nhờ vài mối quan hệ để nhận nuôi cô.

Nhiều năm qua, họ luôn coi cô như con ruột của mình, không chỉ đưa cô đi học, dạy dỗ mọi thứ mà họ biết, mang cô đi khắp mọi nơi, mua cho cô tất cả vật dụng cần thiết. Cho dù sau này họ phát hiện ra cô không giống mọi người, nhưng chẳng hề nhìn cô với ánh mắt khinh thường, giảm sự quan tâm chăm sóc với cô chút nào. Họ vẫn luôn yêu thương cô.

Nhiều năm về trước, tuy biết rõ như vậy là bất hiếu, nhưng cô vẫn quyết định dọn ra ngoài ở. Tuy họ không muốn, nhưng cuối cùng vẫn tôn trọng quyết định của cô, họ quan tâm cô, và họ cũng hiểu cô.

Khả Khanh rất yêu thương họ, cho dù rất lâu rồi cô không nói ra, nhưng cô thực sự rất yêu đôi vợ chồng lương thiện dịu dàng này.

Nếu có kiếp sau, cô nguyện ý lại được làm con gái họ.

Nếu như có kiếp sau...

Không ngờ khi rời khỏi viện bảo tàng, trời đã tối mịt. Cô giật mình, một ngày nữa đã trôi qua.

Viện bảo tàng nằm ở chân núi ngoại ô thành phố, bên ngoài cây cối, hoa cỏ sum suê tươi tốt. Mỗi dịp nghỉ lễ, du khách đến đông như hội. Nhưng giờ sắp đến lúc đóng cửa, hầu hết mọi người đều đã về hết, tòa công trình kiến trúc đồ sộ như vậy, chỉ có những món đồ cổ đã ngủ say ngàn năm.

Một già một trẻ kia vẫn chưa nói chuyện xong, mẹ lại có đồng nghiệp tới tìm, Khả Khanh nhàn rỗi đứng lên đi dạo.

Triển lãm này trưng bày những món đồ cổ của nền văn minh đã mất mà cha mẹ cô đồ công sức bao năm nghiên cứu. Từ nhỏ, cô đã quen nhìn những hiện vật trong sổ ghi chép và ảnh chụp của cha mẹ. Từng món đồ như đồng thau, ngọc khí, đồ gốm trưng bày trong tủ kính, cô đều cảm thấy đôi chút quen thuộc, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy chúng.

Khả Khanh đi dạo tất cả các phòng không một bóng người trong triển lãm, nhìn từng hiện vật hàng ngàn năm trước lấp lánh dưới ánh đèn. Đứng cạnh tủ kính trong phòng trưng bày của triển lãm, cô quan sát một chiếc mặt nạ màu vàng đeo trên cái đầu người được làm bằng đồng thau. Chiếc mặt nạ được dát vàng vô cùng tỉ mỉ, chỉ dát một lớp mỏng, che đầy khéo léo khuôn mặt bằng đồng, lớp thứ hai giống như một lớp da.

Khó có thể tưởng tượng được, mấy ngàn năm trước, lại có người đạt được trình độ kỹ thuật cao siêu như vậy.

Không hiểu do thời gian quá lâu hay đã từng bị hủy hoại mà khuôn mặt bằng đồng hơi loang lổ. Cha nàng từng nói, khi đào được một đồng di vật lên, không hiểu vì sao lại giống như đã từng bị lửa thiêu cháy vậy.

Phòng triển lãm được sắp xếp theo những công cụ sinh hoạt, đồ vật bằng ngọc, đồ đá, nghệ thuật thời đồng thau, công cụ hiến tế, và các vị thần linh đức

bằng đồng theo các hình dáng khác nhau.

Nền văn minh này thiên về đúc đồng, trong triển lãm trưng bày một đồng đầu người bằng đồng được sắp xếp ngay ngắn theo thứ tự ở hai bên. Mỗi một pho tượng hình đầu người đều có một khuôn mặt khác nhau, nhưng vẻ mặt rất uy nghiêm.

Trong lúc đứng im lặng nhìn chiếc đầu bằng đồng đó, bỗng cô cảm thấy hoảng hốt.

Thình, thình, thình...

Âm thanh gì vậy?

Thình, thình, thình... Thình, thình, thình...

Tiếng trống kì lạ quanh quẩn bên tai cô, tựa như ở phía sau, cô đột nhiên quay đầu lại, nhưng không thấy gì cả.

Cả gian phòng triển lãm, trừ cô và chiếc đầu người đúc bằng đồng kia, chẳng có một ai. Có lẽ do cô căng thẳng nên bị ù tai chẳng?

Khả Khanh bật cười, lắc đầu tự giễu mình, quay người đi sang phòng trưng bày khác, nhưng vừa xoay lại, cô liền hoảng sợ.

Một người đàn ông cao lớn đang đứng im lặng ở cửa đối diện. Hắn trừng mắt, nhìn cô không chớp. Dòng cảm xúc khó có thể lý giải đột nhiên trào dâng, cuốn đi mọi suy nghĩ của cô. Cả người Khả Khanh chấn động, giãy tiếp theo, cơn đau từ ngực truyền đến tựa như bị người ta cầm dao khoét tim mình vậy.

Đau quá!

Cô ôm ngực, đau đến không thở nổi!

Sao thế này? Tại sao lại đau đến thế này?

Nàng chao đảo, người lúi từng bước một, người đàn ông kia phục hồi tinh thần, lập tức bước về phía cô. Cơn đau lần thứ hai truyền tới, mồ hôi lạnh túa ra, cô không hiểu mình bị sao nữa.

Bệnh tim ư? Trời ơi, cô không hề biết mình lại mắc bệnh tim. Cả người cô như mất hết sức lực, chỉ có thể ôm chặt ngực cố gắng hô hấp, không để mình mất mặt mà té xỉu dưới đất. Nhưng lại một cơn đau khác ập đến, trước mắt cô tối sầm, đau tới mức quỵ ngã trên mặt đất. Trong chốc lát, cô đã ngã vào lồng ngực của người đàn ông kia.

Nhiệt độ cơ thể hắn khiến cơn đau của cô dừng lại. Cô không thể mở nổi mắt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hắn đang ôm mình.

Cô bần rùn chân tay, toàn thân như rút hết sinh lực, chưa bao giờ cô yếu ớt như vậy. Người đàn ông bế cô tới bên chiếc ghế dài, vỗ nhẹ vào mặt cô, cất tiếng hỏi:

“Bị bệnh tim sao?”

“Tôi... không...” – Cô cố hết sức mới nói được hai từ.

“Cô có mang thuốc không?”

“Không...”

Lần thứ hai mở mắt, nhìn thấy ánh sáng phản chiếu khuôn mặt nghiêng nghiêng của người đàn ông, hắn đang cầm điện thoại, quay số. Thấy dãy số hắn đang quay, cô hoảng hốt, vội giơ tay định ngăn lại: “Không cần...”

Vốn cô định giơ tay chạm vào cánh tay hắn, nhưng do quá mệt mà phải dừng lại ở ngực hắn. Hắn nhìn thấy cô, trong điện thoại di động vang lên câu hỏi của đối phương.

“Tôi không sao... chỉ cần nằm một chút là được rồi...” – Cô mỉm cười, nhưng nói một câu dài khiến cô mệt muốn nhắm mắt lại, trước khi khép đôi mi, còn cố gắng thốt lên: “Xin anh...”

Ánh sáng lần thứ hai biến mất. Sau đó cô nghe thấy tiếng huyên cuộc gọi, nhẹ nhàng thờ phào.

“Cám ơn...” – Cô run run cất lời.

Hắn không nói gì, sau đó cô phát hiện hắn lại ôm lấy mình. Khả Khanh cuống quýt mở mắt ra, thấy hắn đang ôm cô ngồi trên ghế, để đầu cô tựa vào bờ vai hắn.

“Ba phút nữa.” – Hắn nghe thấy ánh mắt bối rối của cô, nói chân thành: “Nếu không thấy chuyển biến tốt đẹp, phải đi bệnh viện đấy.”

Cô không phản đối, bởi cô đang rất lạnh và cần chút hơi ấm từ hắn. Nhận được ba phút nghỉ ngơi, Khả Khanh thả lỏng tinh thần, nhắm mắt lần thứ hai,

thuận thể dựa vào lồng ngực to lớn, tập trung ổn định hơi thở. Dần dần, sự đau đớn lúc trước ngừng lại. Dường như nhận ra cô có chuyển biến tốt đẹp, sau ba phút, hân cũng không đứng dậy, chỉ tiếp tục ôm cô.

Nhiệt độ cơ thể cô dần tăng trở lại, không còn đổ mồ hôi lạnh nữa. Tuy vẫn còn yếu, nhưng cô bắt đầu nhận ra tư thế giữa hai người họ quá thân mật, cảm thấy cơ thể cường tráng dưới bộ âu phục, còn ngửi thấy mùi hương trên người hân. Lồng ngực dung hỗn loạn.

Cô mở mắt ra, khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông đập vào mắt. Vốn tưởng rằng hân đang nhìn đi chỗ khác, ví dụ như những đồ cổ đang trưng bày ở triển lãm, không ngờ hân lại nhìn thẳng vào cô.

Trong lòng cô không hiểu sao bỗng dung rung động. Khuôn mặt hân gần sát lại, gần đến mức cô có thể trông thấy vẻ mặt tái nhợt bối rối của mình trong đôi mắt đen thẳm của hân. Cô nín thở, hoảng loạn, thiếu chút nữa tái phát cơn đau kia.

“Khỏe hơn rồi chứ?”

“Vâng.” – Cô khẽ đáp lại.

Hân chăm chú nhìn, bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của cô. Bàn tay hân to lớn, nhưng vô cùng dịu dàng, đôi mắt đen sâu thẳm ánh lên thứ cảm xúc mãnh liệt không tên. Cô định chải lại tóc nhưng không có cách nào nhúc nhích, không thể rời tầm mắt đi được. Bỗng nhiên cô rất muốn khóc.

Giây tiếp theo, hân cúi đầu, hôn cô...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Gặp Lại

Edit: L2NT

Beta: Phi Nguyệt

Trong sơn trại, đao kiếm treo trên tường phản chiếu ánh lửa. Người đàn ông nửa thân trần, lưới nhac nằm nghiêng trên tấm da hổ, giống như mãnh thú vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ say.

Nàng cắt đào thành từng miếng nhỏ đút vào miệng hân. Hân há miệng ăn đào, tiện ngâm luôn cả ngón tay nàng.

Nàng hơi hoảng hốt, vội rút tay về, nhưng hân bắt lấy cổ tay nàng, đôi mắt mị hoặc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp, sau đó hân liếm nước ngọt vương trên ngón tay nàng.

Hai gò má đỏ ửng như ráng mây chiều, trái tim nàng đập thình thịch, lúng túng xấu hổ mãi không thôi. Nhưng nàng không thể làm gì khác, cũng không muốn ngăn cản hân, chỉ đành mê man nhìn hân liếm từ ngón tay, trượt đến lòng bàn tay, sau đó là tới khu vực cổ tay mẫn cảm của nàng.

Trời ơi, nàng vĩnh viễn không có cách nào chống cự lại người đàn ông này.

Trong lồng ngực dâng lên nỗi đau đớn khôn nguôi. Nàng không nên trầm luân thêm nữa, không thể tiếp tục lừa gạt bản thân mình.

Ý nghĩ này mới hiện lên trong đầu, người đàn ông kia đã kéo nàng vào lòng, hôn lên đôi môi đỏ mọng, không cho nàng suy nghĩ thêm nữa.

Nàng cảm nhận được vị ngọt của đào trong miệng hân, dục vọng bỗng chốc cuồng ngao dâng trào.

Có lẽ... có lẽ... lần này hân sẽ sửa đổi... Có lẽ... lần này sẽ khác...

Con người sẽ thay đổi? Không phải sao?

Kiệt sức sau khi hoan ái, nàng thở hổn hển tựa vào lồng ngực hân, không ngừng khát vọng, không ngừng cầu nguyện...

Có lẽ... có lẽ...

Lần này hân sẽ... yêu nàng...

Cô mở mắt, có chút ánh sáng mờ nhạt lọt qua khe hở giữa hai tấm rèm. Đường Khả Khanh vẫn nằm im không động đậy, trừng mắt nhìn, đôi mắt dần thích ứng được với bóng tối mờ trong căn phòng.

06:29:55

Cô nhìn đồng hồ báo thức đặt bên giường, chán nản nhắm mắt lại, thờ dãi vùi mặt xuống gối.

Đáng ghét, mấy hôm nay cô đã nhìn rõ mặt người đàn ông trong giấc mơ kia. Chính là khuôn mặt của người đàn ông ở bảo tàng. Bọn họ đều có đôi mắt giống nhau, đôi mắt của loài mãnh thú, đoạt mất hồn phách người nhìn.

Nghĩ đến người đàn ông lạ mặt kia lại khiến cô hoảng hốt, vùi mặt sâu hơn vào gối. Hôm đó hân hôn cô, hành động đột ngột ấy thực sự đã dọa cô hoảng sợ. Nhân lúc hân nghe điện thoại, cô bỏ trốn. Dù biết như thế là hèn nhất, nhưng lúc ấy cô chẳng nghĩ nhiều đến vậy.

Chưa từng đối diện với người đàn ông nào có cảm xúc và dục vọng mạnh mẽ như vậy, cô sợ đến mức không biết làm gì, chỉ biết mình không thể ở lại đó, không thể ở bên cạnh hắn. Nếu không cô sẽ đánh mất bản thân, giống như cô gái ở trong giấc mơ kia.

Trái tim trong lồng ngực đập nhanh thêm. Đường Khả Khanh cười khổ khổ xoa ngực. May thay, cơn đau không rõ nguyên nhân kia đã ngừng, nếu không cô cũng hết cách. . .

Chiếc đồng hồ báo thức ở bên giường reo vang chậm nửa nhịp như thường lệ, cô bèn ấn tắt đi.

Quên đi, buồn phiền cái gì chứ?

Người đàn ông kia không biết cô là ai, có thể cả đời này cũng không gặp lại, đừng lo lắng cường điệu quá.

Cô vừa thay đồng phục, vừa tự trấn an mình, nhưng không hiểu sao ý nghĩ cả đời không gặp hắn lại khiến cô đau lòng.

Cô tức giận chải đầu thật nhanh, cầm chiếc cặp đựng tài liệu rời khỏi nhà đến chỗ làm.

Bên ngoài tòa cao ốc, bầu trời xanh gọn mây, ánh mặt trời tỏa ánh sáng nóng rực trên cao. Giờ nghỉ trưa, trong phòng uống trà, ba người thư kí giỏi nhất tập đoàn Hoàng Thống khó khăn lắm mới tụ họp cùng một chỗ ngồi uống trà tán gẫu với nhau.

“Khả Khanh, cô đã gặp anh ấy chưa?”

“Ai cơ?”

“Con trai của tổng giám đốc.”

“Vẫn chưa gặp.”

“Không phải cuối tuần vừa rồi anh ấy tới nhận công tác sao?”

“Ừ, nhưng hôm nay anh ta mới đến công ty.”

“Bữa trước cô yết kiến thái hậu, không gặp được vị Thái tử kia à?”

“Không gặp.”

“Tôi còn nghĩ cô thường xuyên tiến cung diện thánh nhan, sẽ được gặp anh ấy vài lần chứ?”

“Khi tôi vào công ty, anh ta đã ra nước ngoài, đến bây giờ mới trở về. Hơn nữa, ba năm trước tôi mới được thăng chức làm việc bên cạnh tổng giám đốc, cho nên chưa có cơ hội gặp mặt. Anh ta không ở trong hoàng cung của Cừu gia, dù tôi có tới một trăm lần cũng chẳng gặp được một lần.” – Cô liếc nhìn hai người thư kí tám chuyện.

“Anh ấy không ở nhà ư? Vậy anh ấy ở đâu?” – Phương Nhượng Nam ngạc nhiên.

“Cái này tôi biết, trên một số cửa tạp chí lá cải có đăng, anh ấy ở trong tòa cao ốc Hoàng Đình mà công ty chúng ta vừa mới xây.” – Lê Thục Phân chỉ sang tòa kiến trúc cao vút cách đó không xa – “Đó, nhìn đi, ngay chỗ ấy, hai tầng cao nhất kia kia.”

“Ồi, chỉ có một mình mà ở nơi rộng lớn ấy làm gì?” – Phương Nhượng Nam tròng mắt.

Thục Phân nhún vai, Khả Khanh chỉ cười, nhấp một ngụm trà nóng: “Tôi không ngờ các cô có hứng thú với vị Thái tử kia đến vậy.”

“Đương nhiên là có hứng thú rồi.” Thục Phân vừa uống cà phê vừa cười nói: “Thái tử nhà chúng ta vừa đẹp trai, lại nhiều tiền, đứng đầu trong danh sách mười người đàn ông vàng độc thân cơ mà, sao chúng tôi lại không hứng thú cho được?”

“Thục Phân, tôi tưởng cô có người yêu rồi cơ mà?” – Phương Nhượng Nam đang pha trà nhướn mày hỏi.

“Đúng vậy, cô không biết càng có người yêu càng phải tích cực của trai hơn à? Hô hô hô...” – Thục Phán che miệng cười duyên

“To mồm vừa thôi, nhìn đáng vẻ cô rất giống hồ ly tinh hạ phàm làm loạn, cẩn thận trộm gà không được lại mất nắm gạo đấy, không bắt được Thái tử, cả bạn trai cũng chạy mất.” – Nhược Nam dỗi cho Thục Phán một gáo nước lạnh.

“Không đâu, anh yêu của tôi rất yêu tôi mà.” – Thục Phán bĩu môi, dịu dàng nói: “Hơn nữa không thể quá chiều đàn ông, thỉnh thoảng cũng phải cho họ biết, ‘ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, người tài còn có người tài hơn’, họ mới tích cực phấn đấu hơn nữa, hiểu chưa?”

Khả Khanh và Nhược Nam nghe vậy đều bật cười.

Tiếng cười chưa dứt, đã thấy cô trợ lý thư kí đáng yêu chạy vội vào trong.

“Thư kí Đường, tổng giám đốc đang tìm chị.”

Đường Khả Khanh nghe xong, lập tức nghiêm mặt, đặt chén xuống quay người rời đi. Cầm quyền sở tóc kí ở trên bàn mình, tới cửa văn phòng tổng giám đốc, cô khẽ gõ hai tiếng.

“Mời vào.”

Cô đẩy cửa, vừa bước vào liền ngậy người. Đứng trước bàn Cừu tổng là một người đàn ông cao lớn cường tráng, cho dù khoác lên mình bộ âu phục chỉnh chu, nhưng vẫn không thể che lấp nét ngang tàng toát ra từ cơ thể. Hắn quay lưng lại phía cô, vậy mà bóng dáng ấy quen thuộc đến nỗi khiến cô sợ hãi. Bỗng chốc, cô có ý muốn chạy trốn.

“Thư kí Đường.”

Nghe giọng nói của ông chủ, cô cố ổn định tinh thần, bước lên phía trước. Cừu Tịnh Viễn vuốt cằm, giới thiệu: “Đây là con trai tôi, Cừu Thiên Phóng, bắt đầu từ tháng sau nó sẽ tiếp nhận vị trí của tôi.”

Người đàn ông quay người lại, quả nhiên là người Đường Khả Khanh gặp ở viện bảo tàng. Về mặt cô tái nhợt, nhìn chăm chăm vào hắn, lồng ngực bỗng nhói đau.

Hắn đưa tay về phía cô, bắt đắ dĩ cô cũng phải đưa tay ra, bàn tay ấm áp nắm trọn lấy tay cô.

“Xin chào, thư kí Đường.”

Toàn thân cô run rẩy bởi giọng nói trầm thấp của hắn, vì bàn tay mạnh mẽ đang nắm chặt tay cô...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Vì Sao Hắn Tức Giận?

Edit: Phi Nguyệt

Hắn có làn da ngăm đen cùng lòng bàn tay thô ráp, đường nét trên khuôn mặt rắn rỏi, nhãn thần kiên định, dù nhìn thế nào cũng không giống cậu chủ nhà giàu, càng không giống kiểu công tử đời F2 yếu ớt.

Hắn khiến cho người đối diện cảm thấy bị áp bức, khủng khiếp hơn nhiều so với cha hắn.

“Chào anh.” – Đường Khả Khanh cố gắng trấn định nhìn hắn.

Hắn buông tay, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào cô như nhìn một con mồi đang mắc lưới.

Da đầu tê dại, phải cố gắng lắm Khả Khanh mới kìm được ý muốn chạy trốn ngay khỏi đây.

“Thiên Phóng vừa từ nước ngoài trở về, vẫn chưa nắm rõ nội bộ trong công ty, cô đưa nó đi thăm quan một vòng đi.”

“Vâng.” – Đường Khả Khanh nắm chặt chiếc bút tóc kí, rũ mắt. Cô bước tránh sang một bên, xoay người mở cửa. “Cừu tiên sinh, mời đi lối này.”

Cừu Thiên Phóng theo cô ra khỏi phòng làm việc.

Mặc dù có phần bất an nhưng cô vẫn giữ cho mình tỉnh táo, đi trước dẫn đường đưa hắn tới thang máy, vừa đi cô vừa nói: “Tòa nhà Hoàng Thống có tổng cộng hai mươi tám tầng lầu, đây là tầng cao nhất, chủ yếu là nơi đặt phòng làm việc của những lãnh đạo cấp cao.”

Cô bước vào thang máy, nhấn nút xuống tầng dưới. “Phòng họp ở lầu hai mươi bảy, tầng hầm thứ hai có bốn bãi đỗ xe, tầng ngầm thứ nhất là nhà ăn của nhân viên. Lầu mười bảy có phòng Spa và câu lạc bộ thể thao dành cho nhân viên. Chi tiết từng bộ phận ở các tầng lầu tôi sẽ ghi vào tư liệu và gửi lại cho anh.”

Đường Khả Khanh vẫn cảm thấy ánh mắt nóng rực của hắn đang chiếu lên người mình, cô dán mắt vào tập sổ ghi chép, không dám nhìn lên, tay nắm chặt cây bút, “Gần đây công ty đang thảo luận ký kết hợp đồng với một vài đối tác, ngày mai tôi sẽ đưa tài liệu tới phòng tổng giám đốc. Nếu Cừ tiên sinh cần tư liệu gì xin cứ nói, tôi sẽ sắp xếp lại rồi gửi cho anh.”

“Cô vào công ty được bao nhiêu năm?”

Đường Khả Khanh sững sốt, cô ngẩng đầu nhìn hắn đầy nghi ngờ, tại sao hắn lại hỏi chuyện này? Nhưng cô vẫn trả lời.

“Bảy năm.”

Khỏe mắt Cừ Thiên Phóng khẽ co giật, đôi lông mày nhíu chặt, trông mắt đen sâu trở nên giận dữ.

Cô càng hoảng sợ, bất giác lùi lại một bước, đến khi hoàn hồn cô mới thấy mình thật nhát gan. Nắm chặt cây bút trong tay, cô lạnh lùng nói: “Nếu Cừ tiên sinh không hài lòng với tôi, phòng thư ký vẫn còn rất nhiều người khác có thể thay thế...”

“Không cần.” – Hắn kiên quyết phủ định lời đề nghị của cô.

Khả Khanh nhìn hắn, có phải hắn biết cô đang nghiêng răng nghiêng lợi không?

“Cô là được rồi.” – Hắn nói, như đinh đóng sắt.

Rốt cục Cừ Thiên Phóng cũng thu lại ánh mắt như dán chặt vào cô, hắn tức giận đưa tay ngăn cửa thang máy đang khép lại, sai bước đi ra ngoài.

Đường Khả Khanh trừng mắt nhìn bóng lưng đang giận dữ bỏ đi, cô cảm thấy hồ đồ.

Hai giây sau mới sực tỉnh, cô vội vàng đuổi theo hắn.

Quá bận.

Từ khi hắn tiếp quản công việc tới nay đã được một tháng, trong thời gian một tháng này cô thường xuyên phải tăng ca làm việc, đến thời gian mơ ác mộng cũng không có. Mỗi ngày về đến nhà, sau khi tắm rửa xong, đầu tóc còn chưa kịp khô cô đã ngã xuống giường ngủ thẳng giấc cho đến sáng.

Cừ Thiên Phóng đúng là một người cuồng công việc, thông minh, giỏi giang, tinh thần và thể lực sung mãn, hắn có thể làm việc mười tám giờ liền thâu đêm suốt sáng, nhưng cũng liên lụy đến người làm thư ký là cô đây luôn phải vội vàng, đầu tấp mặt tối, lượng công việc của cô so với trước đây, bây giờ đã tăng gấp đôi.

Họp, ghi chép lại, đánh máy báo cáo, sắp xếp lịch trình, lọc các cuộc gọi...

Mỗi ngày cô đều làm những công việc khác nhau, theo hắn đi họp, đi gặp khách hàng, đưa cho hắn những văn kiện cần thiết.

Bận rộn suốt ngày đêm, đầu óc đã qua một tháng.

Lúc ban đầu cô còn sợ hắn sẽ nhắc lại chuyện xảy ra ngoài ý muốn ở viện bảo tàng, nhưng hắn không hề đề cập tới chuyện đó.

Hắn không nói đến thì cô cũng giả bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Giả bộ.

Mặc dù Đường Khả Khanh có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn không có cách nào ngăn mình không chú ý đến hắn, không nhớ tới chuyện đó mỗi khi nhìn thấy hắn.

Mà cô lại có rất nhiều cơ hội để quan sát Cừ Thiên Phóng, bởi vì cô là thư ký của hắn.

Trừ ngày đầu tiên đột nhiên tức giận, những ngày sau đó hắn không hề lộ cảm xúc ra ngoài, bất luận là gặp ai, hắn cũng luôn đưa ra bộ mặt lạnh như quân bài.

Cô không hề thấy hắn cười, thậm chí lúc đi tiếp khách hàng, hắn cũng chưa bao giờ cười, ít nhất cũng không phải nụ cười thực sự.

Không giống một ‘chàng quý tộc độc thân vàng’, ngoại trừ hẹn gặp mặt với các đối tác làm ăn, Cừ Thiên Phóng không hề có đội ngũ bạn gái đông đảo, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy hắn nhận cuộc gọi nào từ bạn gái, cũng chưa từng dẫn cô thay hắn mua hoa hay tặng quà cho bất cứ cô gái nào.

Ba bữa ăn một ngày của hắn, nếu không phải ra ngoài tiếp khách hàng thì thường ăn ở cantin của nhân viên.

Hắn cũng không có những hoạt động vui chơi giải trí lúc nhàn rỗi. bởi vì ngay cả ngày nghỉ hắn cũng làm việc, và cô cũng phải tăng ca cùng hắn.

Nếu không phải Đường Khả Khanh vẫn luôn tự nhủ với chính mình đây là thời kì quá độ do chuyển đổi tổng giám đốc, với lượng công việc vất vả như hiện nay, cô thực sự sẽ xin hắn giờ cao đánh khề, gọi người khác thay thế cô.

Cuộc sống của Cừ Thiên Phóng dường như chỉ biết đến công việc, không có bất cứ thứ gì khác ngoài công việc.

Cũng có thể đây chính là nguyên nhân vì sao một người đàn ông tuần tú vạm vỡ, có mặt trong danh sách những người thừa kế độc thân sáng giá nhất như hắn lại không hề có bạn gái.

Đường Khả Khanh nhìn đồng hồ, chín giờ rưỡi tối, Cừ Thiên Phóng vẫn đang họp online với đối tác ở nước ngoài. Thế này mà có bạn gái mới kỳ quái.

Cô đến đưa nội dung cuộc họp buổi chiều đặt lên bàn làm việc của hắn, tiện tay dọn tách cà phê đã nguội, và rót cho hắn một ly chè xanh mới.

“Bên đó các cậu cần bao nhiêu thời gian?”

“Nhanh nhất phải hai tháng, không, chỉ cần bốn mươi lăm ngày.”

“Tốt, nhớ bốn mươi lăm ngày.” – Ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, Cừ Thiên Phóng quyết định và trả lời rất nhanh, – “La Kiệt, tôi có thể cho cậu thêm thời gian, nhưng tất cả mọi việc đều phải tốt, kết quả nhất định phải hoàn hảo 100%, Hoàng Thống không cần sản phẩm có vấn đề.”

“Tôi biết.”

“Ngày mai gửi cho tôi báo cáo...”

Ôm đồng công văn, cô xoay người rời khỏi phòng làm việc, từ đầu tới cuối, hắn chưa hề liếc nhìn cô một lần.

Giọng nói trầm thấp của hắn biến mất phía sau cánh cửa, Đường Khả Khanh trở về chỗ ngồi của mình, nhưng lại không tự chủ được quay sang nhìn cánh cửa đóng chặt.

Nói thật, công việc này rất tốt, nếu không phải vì hắn thì cô đã không muốn từ bỏ nó.

Vì thế cô nên cảm thấy may mắn vì hắn không nhắc gì tới chuyện đó, không phải sao?

Tất nhiên rồi.

Suy cho cùng thì đó cũng chỉ là một cái hôn mà thôi.

Có khi người đàn ông kia còn không nhận ra cô, dù sao lúc đó trong viện bảo tàng hơi tối, mà lúc đi làm cô luôn cố tình trang điểm đậm, búi tóc cao, mang cặp kính gọng đen cũ kỹ, ăn mặc cũng tầm thường, tránh gây sự chú ý cho những người khác.

Việc hắn không nhận ra cô cũng không có gì xấu.

Đôi mày cau lại, Đường Khả Khanh xua đi nỗi buồn bực trong lòng, tự rót cho mình một cốc trà nóng, ổn định lại tâm tình đối mặt với cái máy vi tính, cô vươn mười ngón tay, nhanh chóng đánh máy, tiếp tục sự nghiệp tăng ca không ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Dấu Ấn Khó Phai

Edit: Phi Nguyệt

Một giờ sau, tách trà bên cạnh từ lúc mới rót nóng hơi, bốc lên một làn hơi nước màu trắng, qua thời gian nó từ từ nguội dần, nước trà cũng từ vạch mấp mé cạn dần xuống đáy.

Khả Khanh thở phào nhẹ nhõm sau khi đánh máy xong phần báo cáo, cô mệt mỏi tới mức không kìm được phải đưa tay lên miệng che cái ngáp nho nhỏ.

Cánh cửa phòng tổng giám đốc luôn đóng chặt bồng bật mở, cái vị chẳng hề biết đến thời gian hay mệt mỏi ngồi trong đó đang bưng bưng khí thế bước ra ngoài.

Đường Khả Khanh nhanh chóng tìm lại con ngáp, chuẩn bị tinh thần đối mặt với thù trưởng.

“Đem những tài liệu này đến bộ phận khai thác, nhắc Trương quản lý ngày mai phải giao một phần bản về.”

“Vâng.” – Cô nhận tập tài liệu, xoay người định xuống lầu thì bị hấn ngăn lại.

“Cô đi đâu vậy?” – Cừ Thiên Phóng cau mày.

“Bộ phận khai thác.” – Cô nói.

“Tôi nói là ngày mai.” – Sắc mặt hấn không hề thay đổi, – “Thu thập giấy tờ tài liệu, tan làm.”

Đường Khả Khanh sững sốt, liếc xuống chiếc đồng hồ đeo trên tay mình.

Mười giờ rưỡi.

Cô ngược nhìn hấn, lúc này mới phát hiện tay hấn đang cầm chiếc cặp chuyên dùng để đựng tài liệu. Hấn nhướn mày, lạnh lùng nói: “Sao? Sớm quá à?”

“Không có.” – Đường Khả Khanh trả lời, vẻ mặt vô cùng tự nhiên, mắt cũng không chớp lùi về phía bàn làm việc, cô nào dám có ý kiến với vận may của mình, hai tay nhanh nhẹn thu thập tài liệu và đồ dùng.

Thật hiếm khi viên cai ngục này có chút lương tâm, chưa đến mười một giờ đã thả cô về, bình thường phải đến mười hai giờ hấn mới cân nhắc việc có tan sở hay không.

Rất cực hôm nay cô đã có cơ hội được tắm rửa thư giãn thoải mái, sau đó thông thả ung dung lên giường đi ngủ, thiếu chút nữa Khả Khanh đã không nhận được đôt pháo ăn mừng.

Trời đất chứng giám, cả tháng nay chưa có một ngày cô được tắm rửa nghỉ ngơi một cách thoải mái.

Đường Khả Khanh nhanh tay lưu file tài liệu trên máy tính, tắt máy, thu thập đồ dùng, mặc áo khoác, cầm túi xách và khăn lụa chuẩn bị tan sở. Nhưng khi ngẩng đầu lên, cô thấy vị quan mới nhậm chức kia vẫn đứng ở trước bàn làm việc của mình.

Khả Khanh cứng người, trong một giây cô đã nghĩ rằng mình vừa hiểu lầm ý của ông chủ máu lạnh.

Có phải khi nãy hấn nói hai chữ “tan làm” không nhỉ? Có không?

“Cừu tổng, còn việc gì sao?” – Cô bình tĩnh mỉm cười hỏi hấn.

“Thu thập xong hết chưa?”

Đường Khả Khanh đứng thẳng, cảnh giác nhìn hấn, cô gật đầu nhưng trong lòng thấp thỏm không yên.

“Đi thôi.” – hấn nói.

“Đi? Đi đâu?”

“Muộn rồi, tôi đưa cô về.”

Khả Khanh tròn mắt, chưa kịp hồi phục tinh thần đã thấy Cừ Thiên Phóng xoay người bước về phía thang máy.

Không thể nào, hấn muốn đưa cô về?

Chậm nửa nhịp sau cô mới hiểu những lời hấn nói, vội vàng đuổi theo.

“Cừu tổng, cảm ơn ý tốt của anh, nhưng không cần đâu, tôi có xe mà.” – Đường Khả Khanh đuổi theo Thiên Phóng tới chỗ thang máy.

“Xe của cô là Taxi?” – Hấn lạnh lùng bước vào thang máy, ngón tay nhấn nút xuống tầng hầm để xe.

“Sao anh biết...” – Cô ngây ngô nhìn hấn, xe của cô bị hỏng nên đã mang ra gara sửa, đúng là cô phải đi làm bằng taxi, nhưng tại sao hấn lại biết việc này?

“Sáng nay tôi thấy cô bước từ trên taxi xuống.”

Khả Khanh im lặng, một lát sau cô nói: “Đi taxi không hấn là thiếu an toàn, trong số các vụ án cướp trên taxi, số vụ án hành khách cướp tài xế còn nhiều hơn tài xế cướp hành khách đấy ạ.”

“Tôi không cướp vào vận may.”

Giọng nói Cừ Thiên Phóng kiên quyết, vẻ mặt không biểu cảm khiến người khác khó đoán được hắn đang suy nghĩ gì trong đầu, nhưng chẳng hiểu tại sao cô lại biết ẩn sau vẻ bề ngoài bình tĩnh đó là sự tức giận.

Ào giác sao?

Đường Khả Khanh muốn từ chối ý tốt của ông chủ, nhưng trực giác nói cho cô biết, tốt nhất không nên chọc giận hắn vào lúc này, cả hai cùng im lặng khiến không khí trong thang máy trở nên trầm mặc.

Thang máy tiếp tục đi xuống, rồi dừng lại.

Cửa mở.

Cừ Thiên Phóng bước ra ngoài, đi về phía xe ô tô, Đường Khả Khanh đành phải đuổi theo. Thôi, coi như cô tiết kiệm được tiền xe vậy.

Chỉ sợ suốt dọc đường đi cô sẽ căng thẳng đến mức đau dạ dày mất.

Người đàn ông này luôn khiến thần kinh của cô trở nên khẩn trương.

Cừ Thiên Phóng đưa tay ra hiệu, Khả Khanh liền yên lặng ngồi vào trong xe. Thực sự cô rất muốn ngồi ở ghế sau, cách càng xa hắn càng tốt. Đường Khả Khanh muốn nghĩ người ngồi bên cạnh chỉ là một tài xế bình thường chứ không phải thủ trưởng của mình để cố gắng khống chế tâm trạng hoang mang, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ lo lắng thêm mà thôi.

Trong xe nồng đậm hương vị của hắn, Thiên Phóng ngồi vào ghế lái, cơ thể to lớn của hắn khiến không gian trong xe bỗng chốc trở nên quá nhỏ hẹp.

“Cô ở đâu?”

Đường Khả Khanh không muốn nói, nhưng như thế thật buồn cười, xe thì cũng lên rồi, chỗ ngồi cũng đã ngồi rồi, chẳng lẽ cô còn làm khác được sao? Khả Khanh hít một hơi thật sâu rồi cho Thiên Phóng biết địa chỉ nhà mình. Đáy lòng cô tự nói với mình rằng, chắc chắn hắn không nhận ra cô là cô gái ở viện bảo tàng, tốt hơn hết hắn không nên nhớ ra việc ấy.

Không hiểu tại sao, ngay cả ý tưởng này cũng không làm cô khá hơn chút nào.

Trời ạ, chỉ là một cái hôn thôi mà, hắn còn không tỏ thái độ gì thì cô cũng đâu cần phải nhớ mãi không quên như vậy chứ!

Đường Khả Khanh nhủ vậy, tự bất mãn với chính mình. Cừ Thiên Phóng nhả cần số, bắt đầu cho xe chạy trên đường.

Dù trời đã gần về khuya nhưng trong thành phố vẫn rực rỡ ánh đèn, đường phố khá thưa người khiến không khí trở nên quang đãng.

Không khí trầm mặc tiếp tục được duy trì.

“Con đau ngực của cô có tái phát không?”

“Dạ?” – Đường Khả Khanh ngần ra, cô quay phắt sang nhìn hắn, mặt trắng bệch.

“Cô còn đau ngực không?” – Cừ Thiên Phóng nhắc lại một lần nữa mà không quay đầu nhìn cô.

Thì ra hắn đã biết.

Bỗng nhiên phát hiện hắn cũng nhận ra cô khiến hai tròng mắt Khả Khanh trở nên đỏ hồng.

Không nghe thấy cô đáp lại, hắn liếc mắt nhìn cô. – “Cô có khỏe không?”

“Kho..ê Tôi khỏe.” – Đường Khả Khanh phải cố gắng hết sức mới duy trì được vẻ mặt điềm tĩnh cùng hình tượng chuyên nghiệp của mình, – “Tôi không sao, rất khỏe, lúc đó chỉ nhất thời không khỏe thôi.”

“Cô đã đi bệnh viện kiểm tra chưa?”

“Cảm ơn Cừ tổng đã quan tâm, nhưng tôi nghĩ không cần thiết phải làm như vậy.”

“Cô nên đi kiểm tra đi.” – Hắn không quan tâm đến ý kiến của cô, cứng rắn nói: “Tôi muốn nhìn thấy báo cáo.”

Khẩu khí ra lệnh của hắn khiến Khả Khanh phát cáu, cô muốn cãi lại, nhưng lý trí nhắc nhở cô nên có chừng mực, cuối cùng cô đành mím môi, cố đè nén nỗi buồn bực trong lòng.

“Ngoại trừ bản báo cáo về sức khỏe, Cừ tổng còn cần gì nữa không?” – Đường Khả Khanh rũ mắt, lòng tự hào khả năng giữ bình tĩnh của mình.

Cừ Thiên Phóng không trả lời, bàn tay to lớn điều khiển tay lái rẽ vào ngõ hẻm nhà Đường Khả Khanh, dừng ngay trước cửa tiệm cà phê.

Vừa đúng lúc xe dừng, hắn quay đầu nhìn thẳng vào cô, giọng nói cương quyết không cho người khác được phép cự tuyệt. “Tám giờ sáng ngày mai tôi tới đón cô.”

Khả Khanh kinh ngạc nhìn hắn.

Hôm nay hắn đưa cô về nhà, miễn cưỡng có thể nói là vì tiện đường, nhưng sáng mai lại tới đón là có ý gì đây?

“Tôi không...”

Vừa mở miệng cự tuyệt, hắn đã đưa tay kéo cô lại gần, nghiêng người hôn cô, nuốt hết mọi lời kháng nghị.

Khả Khanh trợn trừng hai mắt, cô biết mình phải đẩy hắn ra, ngay lập tức cho hắn một cái tát, nhưng bàn tay đặt trên người hắn lại đẩy không ra lực.

Cửu Thiên Phóng tháo mất kính của Khả Khanh, lời lẽ và nụ hôn của hắn đều mạnh mẽ như nhau, không hề cho cô có cơ hội phản kháng. Hắn hôn cho đến khi toàn thân cô mềm nhũn, đầu óc choáng váng, khi hắn kết thúc nụ hôn này cô mới phát hiện ra, chẳng biết từ khi nào cơ thể cô đã bị kéo đến ngồi lên trên đùi hắn, hai tay vịn lấy cổ, ngón tay luồn vào mái tóc đen mềm mại của hắn.

Khả Khanh kinh sợ nhìn Cửu Thiên Phóng, cả người cô run rẩy, hoảng hốt, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Ánh mắt hắn nhuốm đầy lửa dục, tất cả cảm xúc mãnh liệt luôn cất giấu bấy lâu được bộc lộ hết, thứ tình cảm mãnh liệt đó khiến Khả Khanh không hiểu, càng cảm thấy kinh hãi.

Đường Khả Khanh chấn động, lập tức rút tay về, nhưng Cửu Thiên Phóng lại nhẹ nhàng đưa tay xoa lên môi cô, sau đó giữ chiếc cảm thon nhỏ, hôn cô một lần nữa. Lần này hắn rất dịu dàng, đôi môi hắn nhẹ nhàng ve vuốt cánh môi non mềm của Khả Khanh, cực kỳ kiềm chế, môi lưỡi dây dưa không ngớt rồi trượt dần xuống cổ.

Hắn bất ngờ đưa tay tháo búi tóc của cô xuống, mái tóc đen nhánh tản ra, thả xuống đôi bờ vai.

Trong phút chốc cô không thể phân biệt được đây là hiện thực hay mộng ảo.

Khả Khanh thờ gáp, cô không thể né tránh, cũng không thể chống cự. Người đàn ông ở trước mắt vừa có vẻ quen thuộc, vừa xa lạ, khiến trái tim cô hoảng hốt đập nhanh, cô muốn chạy trốn khỏi hắn nhưng lại càng muốn tới gần hắn hơn.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc hắn cũng ngừng lại, đầu gục vào hõm vai Khả Khanh, ôm chặt lấy cô không nhúc nhích.

Hơi thở của hắn phả vào làn da nhạy cảm, trái tim cả hai đập dồn dập cùng một nhịp, cô không có cách nào đẩy hắn ra, chỉ có thể vịn vào hắn, để mặc hắn ôm cô, quyến luyến như cánh chim hải âu tìm được bến đỗ nơi vùng nước ấm áp.

Màn đêm đen mướt như nhung bao quanh thân ảnh hai con người đang quấn quýt ở trong xe.

Thật lâu sau, hắn ngẩng đầu nhìn cô.

Trái tim Khả Khanh rung lên, cổ họng căng cứng, hắn và người đàn ông trong mộng kia có cùng một hơi thở, sự mạnh mẽ và đôi mắt khiến người khác phải khiếp sợ, nó vừa giống một tảng băng lạnh lẽo, lại giống ngọn lửa cháy hừng hực, mâu thuẫn khiến người khác phải hoang mang.

Khả Khanh từ từ nhắm hai mắt, cô vừa có cảm giác an lòng, vừa cảm thấy sợ hãi.

Mâu thuẫn quá, cô biết vậy nhưng không hiểu vì sao mình lại có hai cảm giác trái chiều nhau đến thế.

Tim, đau quá.

Nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Cửu Thiên Phóng đưa tay lau đi dòng lệ đang lăn dài trên gò má Khả Khanh, hắn nói: “Xuống xe, lên nhà, khóa cửa cẩn thận, tám giờ sáng mai tôi tới đón em”

Lần này cô không từ chối, chỉ nhanh chóng rời khỏi người hắn, chạy khỏi xe.

Khả Khanh phi như bay trong đêm đen, chạy vội lên lầu đóng cửa khóa lại, nhưng dù làm cách nào cô cũng không thể quên đi mùi vị của hắn và dấu ấn khó phai hắn đã khắc trong lòng cô

Bắt đầu từ chap sau là nam chính tỏ rõ tình cảm với nữ chính rồi, nhưng cái sự “tò rò” ấy không phải là tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Hoang Mang

Edit: L2NT

Giết!!!

Trên vùng thảo nguyên, tiếng đao kiếm va chạm, tiếng thét hô giết vang trời.

Từng chiêu thức, mồ hôi, cát bụi, tiếng gào khóc vang vọng khắp nơi. Dưới bầu trời quang đãng, những giọt máu đỏ tươi văng tung tóe, tạm dừng, rơi xuống, lát sau đã dính đầy trên cát.

Gió vẫn thổi. Chém giết không ngừng.

Chém giết đến đỏ mắt, trường kiếm vung lên, chém đầu, chặt đứt tay, trừ kẻ địch và máu, không còn thấy gì khác.

“Cẩn thận...”

“Lão Đại...”

“Đằng sau....”

Từ phía sau truyền tới vài tiếng kinh hô của anh em, hắn có thể cảm nhận được kiếm khí lạnh lẽo đánh úp lại, nhưng hắn không hề quay đầu, vẫn chém kẻ địch đứng trước một kiếm.

Kiếm khí chém rách không trung, xé toạc quần áo hắn.

Keng!

Tiếng va chạm của binh khí vang lên, có người đỡ cho hắn một nhát kiếm trí mạng. Nhưng hắn vẫn không nhìn lại, thậm chí còn chẳng quay đầu, chỉ khua tiếp trường kiếm nhiễm đầy máu.

Hắn biết người ấy là ai, còn người thấy được mùi hương của nàng. Đó là mùi thơm của chiếc túi hắn tặng, do chính tay hắn làm ra giao cho một nữ nhân, tựa như nguyện ý giao phó tính mạng mình cho nàng.

Hắn tin tưởng nàng, như tin tưởng thanh trường kiếm trong tay mình.

Trên thảo nguyên, bão cát không ngừng thổi, cỏ bay tứ phía, kẻ địch cũng tháo chạy tán loạn.

Hắn không truy kích, chỉ xoay người lại nhìn nàng.

Nàng mặc y phục màu trắng, tay cầm kiếm bạc, đứng trên sa trường chất đầy thi thể, trên người không hề nhiễm chút máu, sạch sẽ giống một bông hoa sen.

Còn hắn toàn thân đầy máu, cả người nhơ nhuốc, máu tươi từ vết thương trên tay chảy xuống tới mũi kiếm, nhỏ từng giọt.

Về mặt nàng lãnh đạm, nhưng đáy mắt lộ ra nét đau thương khó nén.

Hắn biết, nàng không giết người. Võ công nàng cao cường, nhưng lại cự tuyệt việc giết chóc.

Hắn cất tiếng cười ngang tàng, bước tới trước mặt nàng, hôn lên đôi môi nàng một cách thô bạo, đến khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của nàng ửng ánh hồng, hắn mới buông tay ra.

Hắn nhìn thẳng vào nàng, gươm kiếm lên cao, mọi người hò hét, tiếng hét chiến thắng vang tận mây xanh.

Còn nàng chỉ im lặng buồn bã nhìn hắn, nước mắt chảy thành dòng.

Giấc mộng thấy cô đã lãng quên từ lâu nay lại chợt hiện về.

Người con gái với khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, mái tóc dài óng ả, đôi môi đỏ mọng, mày liễu mắt hạnh, làn da trong suốt trắng nõn mịn màng. Cô hoàn mỹ không giống người phàm, dường như có thể biến mất lúc nào cũng được.

Trong mơ, ánh mắt cô luôn ưu sầu, đôi mắt đen thẳm vô cùng bi thương, rung rung nhìn hấn.

Vì sao chứ?

Mỗi một lần thấy là một lần hấn thối mác.

Lần nào hấn cũng tức giận muốn bóp chết cô, nhưng chẳng hề ra tay nổi.

Lần nào cô cũng đau khổ rơi nước mắt nhìn hấn, giống như cô bị người ta đâm một nhát vào ngực.

Mặt nạ màu vàng, triều phục màu đen, giáp sắt trên chiến trường, trường kiếm trong son trại...

Cô xuất hiện trong giấc mơ hấn biết bao lần, giấc mơ khác nhau, tình huống khác nhau, y phục cũng không giống, nhưng vẫn mãi là người con gái như quen biết từ rất lâu rồi.

Bất kể hấn mang thân phận gì, từng nhanh nhẹn dũng mãnh bao nhiêu, trong giấc mơ, hấn luôn chết trên tay cô.

Chưa bao giờ có ngoại lệ.

Mỗi một lần hấn đều ngóc ngách tin tưởng cô, còn cô lần nào cũng đâm một nhát dao vào ngực hấn.

Đâm rất mạnh, không hề lưu tình.

Một nhát dao chí mạng!

Trước năm mười tám tuổi, hấn chỉ nghĩ là mộng, mãi cho đến khi hấn vô tình nhìn thấy chiếc mặt nạ màu vàng từng xuất hiện trong giấc mơ trong một buổi đấu giá.

Mặt nạ của hấn.

Hấn dùng vàng kí hiệu trên nó.

Có lẽ chỉ là trùng hợp, hoặc hấn từng gặp nó ở nơi nào đó. Nhưng hấn bắt đầu chú ý hơn tới buổi đấu giá cổ vật ấy, ngọc bội hấn từng đeo, chén rượu hấn từng uống, thậm chí đao kiếm hấn từng dùng trong giấc mơ đều xuất hiện. Trong chuỗi kiếm đó, cũng có một bộ phận bí mật không ai biết, hấn từng bỏ bạch ngọc châu liên vào nơi ấy.

Khi hấn mở bộ phận bí mật ra, phát hiện ra miếng bạch ngọc châu liên kia, bỗng chốc, hấn biết cô nhất định sẽ tồn tại, giống như những món đồ cổ có niên đại khác nhau này.

Vào sinh nhật lần thứ hai mươi ba, hấn biết, sẽ có một ngày, hấn phải chết trên tay cô!

Gần nửa đêm

Sau khi trở về khu nhà cao ốc, Cừ Thiên Phóng đứng trước cửa sổ trong phòng khách, ngắm chiều nhìn ra cảnh đêm thành phố sầm uất bên ngoài.

Trong đêm tối, những con đường giống dòng ngân hà sáng rực, xe cộ không ngớt, dù đêm đã khuya, nơi thành thị này vẫn có sức sống độc đáo riêng.

Phóng tầm mắt xa mênh mông, trước đây hấn mua chỗ này, bởi vì nó có tầm nhìn thuận tiện và rộng lớn vừa ý. Từ đây hấn có thể nhìn rõ tòa cao ốc Hoàng Thống cách không xa, cũng nhìn thấy mấy con đường hấn thường lái xe qua, thậm chí hấn còn thấy căn hộ mà cô ở thấp thoáng trong mấy tòa nhà gần đó.

Gần như thế...

Hấn không hề biết mình cách cô gần đến vậy, cùng một thành phố, thậm chí cùng một công ty.

Mới đầu, đi tìm cô, chỉ phỏng ngộ nhờ. Số mệnh của hấn không may mắn, nhưng hấn chưa từng đổ tại vận khí, hấn tin vào bản thân mình. Nếu thật sự có cô gái ấy, hấn thà rằng nắm giữ cô trong lòng bàn tay.

Hấn cũng không biết sau khi tìm được cô sẽ như thế nào? Giết cô ấy ư? Cũng có thể.

Nếu cô thật sự ra tay, hấn sẽ giết cô trước lúc ấy. Hiện tại không như quá khứ, hấn biết mình sẽ không tin tưởng cô, cũng không cho cô có cơ hội để ra tay thêm lần nữa.

Canh giữ cô ta cũng là ý hay.

Dù sao xã hội bây giờ cai trị bằng pháp luật, giết người là phạm pháp, hơn nữa bây giờ cô vẫn chưa có hành động gì.

Nhưng nếu trường kiếm, châu liên tồn tại, mặt nạ tồn tại, thậm chí bọn họ cũng có mặt trên đời, vậy có khả năng nào sẽ không xảy ra chứ?

Cho nên hắn bắt đầu tìm cô, người con gái ấy hắn gọi là Diệp Vũ (bướm bay). Một năm sau, ba năm rồi năm năm, hắn vẫn luôn nằm mơ, rồi sưu tầm những đồ cổ xuất hiện trong đó, nhưng cô gái trong mộng chưa hề xuất hiện lần nào.

Trong giấc mơ, lén giết hắn lúc nửa đêm, quấy nhiễu hắn, cuối cùng hắn bắt đầu nghi ngờ tất cả là vì cái gì? Vì sao cô lại tồn tại? Vì sao cô muốn giết hắn?

Hắn không hiểu một người con gái dịu dàng như cô lại có thể phản bội hắn? Thậm chí hắn còn cảm nhận được... gần như xác định được cô hắn phải là...

Chết tiệt!!

Hắn không hiểu sao mình lại phạm phải sai lầm nghiêm trọng như vậy, trong mộng, hắn chưa từng nhìn lầm người, ngoại trừ cô.

Giấc mơ này, bức tranh và người con gái ấy, chiếm giữ cuộc sống về đêm của hắn. Hắn bắt đầu nghiên cứu chúng, bị chìm ngập trong dòng chảy lịch sử, cố gắng thử mà mò chấp vá lại.

Việc nghiên cứu sưu tầm đồ cổ dường như đã trở thành sở thích kì lạ, xua đi sự nhàm chán trong thời gian nghỉ ngơi.

Vài năm gần đây, hắn phát hiện giấc mơ bị thiếu sót, không được sắp xếp theo trình tự hoặc thời gian xuất hiện trong lịch sử. Hắn bắt đầu bỏ qua những vũ khí, trang phục cổ xưa, nghiên cứu quá trình lịch sử trong mộng, muốn tìm từ nơi mà mọi chuyện bắt đầu.

Sự thật đã chứng minh, đúng là có nguồn gốc của mọi chuyện.

“Ôi chào, căn phòng cao cấp thật nha, xem ra mấy năm qua anh sống cũng không tệ.” Một giọng nói mềm mại vang lên sau lưng, cả người hắn cứng đờ, từ từ quay lại.

Trên sofa không biết khi nào xuất hiện một cô gái trẻ, mặc một chiếc áo sơ mi bó sát hở rốn, quần đùi cùng màu, chân đi đôi giày vải, lưng đeo chiếc ba lô hình con gấu đáng yêu.

Mái tóc tém màu đen, đôi mắt to tròn, làn môi hồng cong cong. Cô gái nhìn vừa ngọt ngào vừa dễ thương, ngoại trừ đáng vẻ và tuổi tác, còn không có gì thay đổi kể từ khi hắn gặp cô vào bảy năm trước.

Nếu như hắn từng nghi ngờ về giấc mộng hay cái gọi là kiếp trước kiếp này, sau khi gặp cô nàng, tất cả mọi nghi ngờ đó đều tan thành mây khói.

“Cô vào đây làm gì?” Hắn trừng mắt, trán nổi đầy gân xanh.

“Thế nào? Nơi này hoặc chỗ kia, chọn đi?” Cô cười dài nói.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô nhóc này, biết mình không thể địch lại nổi, Cừu Thiên Phóng kìm chế cơn giận, nhắc lại: “Tôi không có em gái.”

Cô gái cụp mắt, hừ một tiếng, thỏa hiệp: “Làm em họ cũng được mà?”

Tuy không hài lòng, nhưng còn tốt hơn lúc trước, hắn nhìn cô, cất giọng lạnh lùng: “Phòng khách bên tay trái.”

“Yeah, đi ngủ thôi!” Cô vui vẻ nhảy xuống sofa, chạy sang phòng khách, trước khi đi còn quay lại mỉm cười ngọt ngào: “Phải rồi, vì anh có lòng tốt cho tôi ở nhờ nên tôi nhắc anh một chuyện, đừng ép cô thư kí nhà anh đi khám sức khỏe nữa. Cho dù anh ép cô ấy một nghìn lần, bản báo cáo sức khỏe kia cũng không đúng đâu.”

“Vì cái...” Nói một nửa, hắn cứng đờ người, bỗng chốc hiểu ra một chuyện. Nếu giấc mơ là thật, là trí nhớ về kiếp trước, thì cô ấy cũng giống với cô gái trong mơ kia.

“Anh hiểu rồi sao? Tốt lắm” Cô gái nhếch miệng cười, nụ cười lạnh lẽo cũng tựa như cười khò: “Tốt lắm.”

Cô cười khê cổ nhấn mạnh hai chữ đó, bóng người biến mất ở chỗ rẽ. Năm đó sự xuất hiện của cô gái này đã lấp mọi chỗ trống trong giấc mơ của hắn, cho hắn một đáp án.

Bảy năm qua, càng ngày hắn càng nhớ lại rõ hơn, càng không thể không thừa nhận quá khứ tàn khốc kia. Từ đó đến nay, lí do tìm kiếm cô gái trong mơ kia đã thay đổi, hắn không thử tìm cô nữa, mà nhất định phải tìm được!

Hắn phải tìm được cô!

Mà giấc mơ chết tiệt đó quả thực đã từng xảy ra!

Hắn đã đến nơi.

Con mưa phùn sáng sớm mang theo hơi lạnh.

Vẫn chưa đến tám giờ, cô biết chứ, cô vẫn luôn nhìn kim đồng hồ nhích từng giây một.

Hắn đến nhưng hình như không có ý định lên đây.

Cô đứng trong phòng nhìn thấy chiếc xe màu đen hắn đỗ dưới lầu, nỗi lo sợ khó hiểu lại một lần nữa dấy lên.

Cửa kính xe kéo xuống, cô có thể nhìn thấy người đàn ông ngồi bên trong. Hắn châm một điếu thuốc lá, nhúu mày nhìn về phía cô.

Cô chột dạ lùi lại, sau đó mới nhớ ra hắn không thể thấy được mình, tầng hai nhà cô lắp cửa kính phản quang, nếu không bật đèn, người bên ngoài chỉ nhìn thấy phong cảnh phản xạ vào kính.

Hắn nhìn chằm chằm ô cửa sổ hồi lâu, lâu đến mức cô tưởng đã bị hắn phát hiện, suýt chút nữa kéo rèm xuống. Sau đó hắn thu tầm mắt, nhúu mày đắm chiêu nhìn về phía trước, không rõ đang nghĩ gì.

Vì sao lại là hắn? Vì sao người đàn ông này lại ảnh hưởng tới cô đến như vậy?

Đã nhiều năm trôi qua, không phải cô chưa từng hôn ai, nhưng chưa từng có ai khiến cô xúc động đến thế.

Cô thổi một hơi, trên ô cửa kính phủ một lớp sương mỏng, che lấp hình bóng hắn. Khả Khanh hơi nghiêng đầu, lại lén lút nhìn hắn.

Người đàn ông này, thực sự đã dọa được cô rồi.

Mỗi lần nhìn thấy hắn, trong lòng cô luôn dâng lên hai dòng cảm xúc vô cùng khó hiểu. Một là muốn chạy trốn, còn loại thứ hai là khao khát tới gần hắn. Mâu thuẫn ấy khiến cô vừa hoang mang vừa sợ hãi.

Cô biết, hắn muốn cô. Cho dù không hiểu, nhưng sau nụ hôn tối qua, cô không biết cũng không được.

Khẽ xoa đôi môi, cô nhắm mắt lại, khẽ run.

Đêm khuya hôm qua, một lần nữa cô lại muốn thu dọn hành lý chạy trốn. Thề chất khác thường của cô khiến cô không thể kết bạn với bất kì ai, nên cô từ chối tất cả những người theo đuổi mình, thậm chí không dám ở cùng cha mẹ. Sợ các đồng nghiệp của cha mẹ phát hiện ra con gái họ nhận nuôi, không những không mắc bệnh, không bị thương, mà suốt ba mươi lăm năm qua khuôn mặt không hề thay đổi chút nào.

Khi cô không trang điểm, thoát nhìn chỉ như gái hai mươi. Lúc ba mẹ nhặt được cô, cũng chỉ nghĩ cô mới mười bảy, mười tám tuổi.

Ba mươi lăm năm trước cô bị mất trí nhớ, cho nên không biết vì sao mình lại không giống với người bình thường. Bề ngoài cô cũng như bao người khác, chỉ khác là không bị già đi, cũng chẳng mắc bệnh gì, nếu bị thương sẽ liền lại nhanh chóng.

Cô không bay lên trời, không chui được xuống đất, lại càng chẳng có chút ma thuật nào. Cô không hiểu vì sao mình lại khác người bình thường, nhưng cũng hiểu được nếu để họ phát hiện ra sự khác biệt của mình, sẽ tạo nên một chấn động lớn.

Bởi vì vậy, cô không muốn quan hệ quá thân thiết với bất kì ai. Cô không cắt đứt liên lạc với cha mẹ, vì biết họ luôn yêu thương mình, họ có thể chấp nhận sự bất thường của cô.

Nhưng bọn họ là ngoại lệ trong ngoại lệ.

Cô không muốn bị người khác chú ý, cũng không muốn trở thành đối tượng nghiên cứu. Nên khi có người bắt đầu nghi ngờ, cô sẽ tự động rời đi, cắt đứt mọi liên hệ với quá khứ, sửa lại thông tin cá nhân, đổi một công việc khác, lại thích ứng với một chỗ ở mới.

Với hành động ‘nhỏ tận gốc’ của mình, cô cũng chẳng thoải mái gì, nên trừ khi cần thiết nhất cô mới làm vậy. Giờ cô rất thích công việc hiện tại, vốn định làm ở nơi này thêm vài năm nữa, nhưng hắn lại khiến cô trở tay không kịp.

Cô mở mắt, nhìn người đàn ông dưới lầu khiến tâm hồn mình nhiễu loạn.

Cần phải rời đi thôi.

Cô biết tối qua mình phải rời khỏi nơi này, nhưng không hiểu vì sao, sau khi thu dọn xong hành lý, cô không có cách nào bước ra khỏi cửa được. Ngược lại chỉ ngồi cạnh cửa sổ suốt đêm, chờ hắn xuất hiện.

Trái tim, bỗng chốc thất lại.

Bất an, sợ hãi, hoang mang, khao khát...

Đủ loại cảm xúc dâng trào trong lòng, cô mới hiểu ra, cô không muốn rời đi, cô muốn ở cùng hắn, sống cùng người đàn ông ấy.

Thực giác nói cho cô biết, ở cạnh người đàn ông này rất nguy hiểm. Hắn giống với người trong giấc mơ, nhưng trái tim tràn đầy khát vọng của cô khiến cô không lùi bước.

Một năm, một tháng, một ngày hay thậm chí vài giờ đồng hồ cũng được.

Cô muốn ở cạnh hắn, muốn nhìn thấy hắn, muốn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn, được hắn đối xử dịu dàng...

Mưa phùn dày đặc bao trùm trong không trung.

Chẳng quan hệ gì, chẳng có việc gì cả.

Tự đáy lòng cô nói, dù sao nếu tình huống khác lạ, cô có thể rời đi bất cứ lúc nào, không phải sao?

Nhìn chiếc xe và người đàn ông ngồi trong, cô hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí, đẩy cửa bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit: Phi Nguyệt

Tám giờ, cửa mở.

Đường Khả Khanh xuất hiện, hôm nay cô mặc bộ đồ màu trắng, tay cầm một chiếc dù màu đỏ, mái tóc dài quá thắt lưng được kết thành búi.

Hắn nhìn cô bước xuống cầu thang, băng qua khoảng sân nhỏ, xuyên qua màn mưa phùn, từng bước một, từ tốn tới bên cạnh hắn.

Trong khi Khả Khanh dè dặt bước đến, Cừ Thiên Phóng lại ngồi im, không dám động đậy, hắn sợ chỉ cần cử động cũng khiến cô hoảng sợ, thay đổi chủ ý mà xoay người chạy trốn.

Cuối cùng cô cũng đến chỗ chiếc xe, mặt trắng bệch, môi mím lại, tay nắm chặt cây dù.

“Có chuyện này tôi phải nói rõ ràng trước.”

Giọng nói Đường Khả Khanh hơi khàn, có phần khản trương.

Cừ Thiên Phóng chậm điều thuốc khác, không nói một lời nào, chỉ dùng đôi mắt đen u ám nhìn thẳng vào cô.

“Giả như việc anh hôn tôi là vì bị tôi hấp dẫn, nhưng tôi nghĩ anh cũng biết là...” – Đường Khả Khanh đỏ mặt, cố nói hết câu – “..tôi... bị anh ảnh hưởng nên mới vậy.”

Cách dùng từ của cô khiến hắn nhũn mảy, nhưng vẫn im lặng.

“Công việc của thư ký không bao gồm cả việc lên giường” – Tuy rất xấu hổ nhưng cô vẫn phải nói ra.

“Tôi biết.” – Đáy mắt Cừ Thiên Phóng hiện lên ý cười.

Đường Khả Khanh buồn bực, mặt đỏ gay, cô hận mình không thể giải nghĩa rõ ràng cho câu nói vừa rồi. “Nếu tương lai tôi và anh có phát sinh vấn đề nào đó, tôi mong rằng anh sẽ công tư phân minh.”

Tiếng “ừm!” trầm thấp phát ra từ cổ họng hắn khiến tim cô đập nhanh như ngựa phi, hít một hơi thật sâu, cô tiếp tục: “Anh không được đột nhiên hôn tôi nữa.”

Cừ Thiên Phóng nhìn thẳng vào mắt Đường Khả Khanh, cứ cách hai giây hắn lại nhả một chữ. “Tôi-khó-lòng-giữ-mình-không-làm-như-vậy.”

Đường Khả Khanh cảm thấy hít thở không thông, cả người cô run lên.

Mưa vẫn rơi tầm tã, ngăn cách thế giới trong xe và thế giới dưới chiếc dù.

Hắn nhìn cô, im lặng, chờ đợi.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, cuối cùng Đường Khả Khanh rũ mị, sau đó xoay người.

Bàn tay cầm điều thuốc của Cừu Thiên Phóng trở nên căng thẳng, cho đến khi hắn thấy cô vòng sang bên kia, mở cửa xe, ngồi vào rồi đóng sầm cửa, hắn mới bình tĩnh lại.

Cô ấy không đi, không rời xa hắn.

Hắn buộc mình phải rời mắt khỏi cô. Tắt điều thuốc, tay đặt trên tay lái, Thiên Phóng cố kìm nén cái ý định mạnh mẽ muốn kéo cô vào trong lòng, để hắn lại cảm nhận được sự tồn tại của cô.

“Ăn sáng chưa?”

“Tôi không muốn ăn.” – Khả Khanh cúi đầu cất chiếc dù, sắc mặt cô tái nhợt.

Hắn cũng không nhiều lời, khởi động xe lái ra ngoài. Một lát sau hắn dừng xe ở một quán ăn để mua bữa sáng cho cô.

Khi Cừu Thiên Phóng đưa bữa sáng cho Khả Khanh, cô cũng nhận.

Suốt dọc đường đi, không ai mở miệng nói chuyện, đến công ty, hắn lấy chiếc túi đựng tài liệu từ ghế sau và kính mắt trả lại cho cô, Đường Khả Khanh lúng túng nhận lại đồ của mình. Khi đứng chờ thang máy, cô gắng hết sức ổn định lại tâm tình, lấy ra thời gian biểu trong ngày và bắt đầu báo cáo hành trình của ngày hôm nay cho hắn.

“Cuộc hẹn với bên Thừa Thái chuyển sang ngày mai, soạn một phong thư xin lỗi gửi cho Kiều Sâm ở Seattle, thông báo cho bộ phận nghiệp vụ, khi nào Vương quản lý đến báo ông ấy bắt đầu ngay.” – Cừu Thiên Phóng bước ra từ thang máy, đi tới trước cửa phòng làm việc hắn mới dừng lại, bình tĩnh quay đầu nhìn Khả Khanh, – “Còn nữa, em ăn hết bữa sáng đi.”

Cô ăn.

Thời gian của buổi sáng hôm đó trôi qua thong thả một cách kỳ lạ.

Sau đó Đường Khả Khanh mới phát hiện hắn thay đổi thời gian của tất cả các cuộc hẹn, và hầu như không giao thêm công việc mới cho cô, những việc cần làm gấp cũng ít đi, cho nên cô mới thấy thời gian trở nên chậm hơn.

Thậm chí vào giờ nghỉ giữa trưa, cô còn tranh thủ thời gian chợp mắt được một lúc. Tuy đêm hôm trước không ngủ, nhưng nhờ buổi trưa được chợp mắt khoảng một giờ nên tinh thần của Khả Khanh tốt hơn nhiều so với buổi sáng.

Đến chiều, cô lại bận rộn tới mức chẳng còn thời gian dư thừa để đoán mò.

Ba giờ, năm giờ, tám giờ.

Mọi người liên tục ra ra vào vào phòng làm việc của hắn, điện thoại hết cuộc này đến cuộc nọ khiến hắn không có thời gian nghỉ ngơi.

Chín giờ Cừu Thiên Phóng ra khỏi phòng, lần thứ hai tuyên bố tan làm trước thời gian dự đoán của Đường Khả Khanh, sau đó đưa cô về nhà.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Những ngày tiếp theo cũng vẫn bận rộn như trước, nhưng sáng sớm tám giờ đón cô, chín giờ tan làm đưa cô về nhà dường như đã thành thói quen của hắn.

Không ai rõ hơn cô công việc của hắn bề bộn đến thế nào.

Hắn không có thời gian theo đuổi hay hẹn hò với cô.

Chỉ là chuyện này đối với hắn dường như chẳng có gì phức tạp.

Hắn hiểu rõ việc mình đang làm, một mũi tên trúng hai đích, hắn lợi dụng thời gian đưa đón cô đi làm và cùng ăn trưa trong phòng làm việc để tiếp cận cô, dùng cách thức dụ dỗ, bước từng bước tiến sát tới Đường Khả Khanh.

Lúc làm việc, hắn vẫn giống như trước đây không chút lưu tình nô dịch Khả Khanh, sai cô làm hết cái này đến cái nọ để cô không còn thời gian suy nghĩ tới việc khác. Nhưng thỉnh thoảng cô vẫn phát hiện hắn đang dùng ánh mắt nóng cháy chăm chú nhìn mình, cứ như thể muốn đem cô nuốt sạch.

Đường Khả Khanh phát hiện mình càng ngày càng khó tỏ ra bình tĩnh ở trước mặt Cừu Thiên Phóng, rặng mây đỏ ửng thường xuyên xuất hiện ở hai bên gò má.

Lần này hắn lại nhìn cô với ánh mắt bỏng cháy khiến cô không thể nhịn được nữa phải trừng mắt với hắn, nhưng ai ngờ hắn không có nửa phần muốn né tránh, đã thế còn cảm thấy hứng thú, khóe miệng khẽ nhếch lên nhìn cô.

“Trên mặt tôi nổi bệnh đậu mùa sao?” – Đường Khả Khanh nhíu mày.

“Không.”

Cừ Thiên Phóng trả lời ngắn gọn, nhưng vẫn không nhìn đi nơi khác, có khi còn dán chặt mắt vào cô hơn. Da mặt của người đàn ông này thật dày khiến cô được một phen xấu hổ thẹn thùng, đành phải tỏ ra yếu thế, cúi mắt nhìn xuống, vội vàng xin cáo lui.

“Nếu không còn việc gì nữa, tôi xin phép ra ngoài.” – Không đợi Thiên Phóng trả lời, cô đã vội vã xoay người đi ra ngoài, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn đang dán chặt vào lưng mình.

Trời ơi, người đàn ông này nhìn cô như thể trên người cô không mặc gì vậy.

Khả Khanh chạy trời chết, mặt đỏ tới tận mang tai. Cô chưa kịp đi tới cửa thì cánh cửa đã bị kẻ thô lỗ nào đó hất tung, một gương mặt quen thuộc xuất hiện, trên tay hân hoan một xấp văn kiện, dùng dùng xông vào.

“Cừ Thiên Phóng, anh từ chối bản vẽ của tôi là có ý gì?”

Không ngờ có người xông vào đột ngột nên Khả Khanh khó né kịp bị y đụng phải, nhất thời mất thăng bằng. Tuy cô phản ứng nhanh nhạy lùi lại một bước, cố gắng đứng vững, nhưng chân trái mang giày cao gót vẫn bị trượt, tập tài liệu trong tay cũng vì cú va chạm mà rơi vương vãi trên mặt đất.

Người đàn ông vừa tới không thèm liếc nhìn cô lấy một cái, chỉ chăm chăm chạy tới trước mặt Thiên Phóng, đem bản vẽ đang cầm trong tay ném lên mặt bàn.

“Dự án này chúng ta đã bàn bạc trong nửa năm, anh không thể nói bỏ là bỏ... Anh định làm cái gì vậy?” – Người đàn ông vừa đến gào ầm lên, nhưng Cừ Thiên Phóng không thèm để ý đến y. Hắn đột nhiên đứng lên, vòng qua bàn, đi tới giúp cô thư ký nhặt đám giấy tờ rơi vương vãi trên mặt đất.

“Có sao không?”

“Không sao, mình tôi nhặt được rồi.” – Khả Khanh nhận ra người vừa tới là Cừ Thiên Tấn, em họ của Thiên Phóng, cô vội nhắc nhở hắn. – “Cừ tổng, anh cứ làm việc của mình đi.”

Nhưng hắn vẫn cố ý giúp cô nhặt lại hết đồng giấy tờ.

“Cừ Thiên Phóng! Tôi đang nói chuyện với anh đó, anh điếc à? Anh đừng tưởng bây giờ là tổng giám đốc thì có thể muốn làm gì thì làm...” – Bị coi như kẻ vô hình khiến Cừ Thiên Tấn tức giận tới mức đỏ mặt tía tai.

“Cậu xin lỗi đi.” – Cừ Thiên Phóng cầm tập tài liệu đã nhặt đủ, sau khi đứng dậy liền bắt lấy người con gái đang muốn chạy trốn ra cửa, hắn nhìn thẳng vào mặt Cừ Thiên Tấn, yêu cầu.

“Cái gì?!” – Cừ Thiên Tấn không thể tin, trợn mắt nhìn hắn.

“Nói xin lỗi Đường thư ký mau.” – Hắn nhẹ nhàng lặp lại.

Cừ Thiên Tấn vốn muốn đến to tiếng một trận, nhưng miệng còn chưa mở y đã nhìn thấy thứ ánh sáng lạnh lùng đáng sợ lóe lên trong mắt con người từ trước đến nay vẫn luôn lịch sự khách khí này. Đáy lòng Cừ Thiên Tấn lạnh toát, bất giác lùi lại một bước.

“Cừ tổng, không cần đâu...” – Khả Khanh muốn rời khỏi đây ngay, nhưng tay đang bị hắn giữ lại. Cừ Thiên Phóng nắm không chặt, nhưng cũng không để cô tuột khỏi tay hắn rồi chạy mất.

“Xin lỗi đi!” – Cừ Thiên Phóng lạnh lùng lặp lại lần nữa.

Thấy hắn không muốn buông tha chủ đề này, Cừ Thiên Tấn vừa tức vừa giận nhưng vẫn phải quay sang cô thư ký kia nói: “Xin lỗi.”

“Tôi không sao.” – Khả Khanh gật đầu, lần thứ hai thử thoát khỏi tay hắn, lúc này hắn mới buông tay để cô ôm đồng giấy tờ, cô nói: “Tôi xin phép ra ngoài tiếp tục làm việc.”

Không muốn đứng giữa lằn ranh lửa đạn, Khả Khanh vội vã rời đi, cánh cửa nặng nề khép lại sau lưng cô nhưng nó không ngăn được tiếng tranh luận ầm ĩ phía bên trong truyền ra ngoài, đa số đều là tiếng gào thét của vị em họ mắt chó thích coi thường người khác kia.

Đường Khả Khanh xoa mát cá chân đau đốn, ngay cả đầu cô cũng đau.

Năm phút sau, Cừ Thiên Tấn giận tới mức không thể kiềm chế được đi ra ngoài, gương mặt y đỏ bừng, nổi đầy gân xanh, hiển nhiên sự việc không được giải quyết theo ý của y. Y vẫn như cũ không thèm liếc nhìn cô, chỉ nổi giận dùng dùng bấm mạnh vào nút gọi thang máy, một tay rút điện thoại gọi cho người nào đó để tố cáo.

Trời ạ, nhìn người này thật giống một tiểu quỷ chưa trưởng thành.

Nghe hắn nói điện thoại vài câu, Khả Khanh khinh bỉ liếc mắt về phía y, rốt cuộc y cũng bước vào thang máy, nhờ thế mà bên tai cô cũng yên tĩnh trở

lại.

Vốn tưởng rằng mình sẽ được yên ổn tiếp tục làm việc, ai ngờ cánh cửa gỗ nặng nề của phòng Tổng giám đốc lại bật mở.

Đường Khả Khanh sững sốt định đứng lên, nhưng đã thấy hần giơ tay ý bảo cô cứ ngồi, tay hần cầm một lọ thuốc mỡ, đi đến bên cạnh cô rồi ngồi xổm xuống.

“Anh làm gì vậy?” – Cô hoảng hốt.

“Thoa thuốc cho em” – Hần quỳ một chân lên sàn, đưa tay, – “Đưa chân ra đây.”

Không thềm!

Khả Khanh đỏ mặt nhìn hần, – “Không cần đâu, tôi không sao.”

Hần nheo mắt, đột nhiên nắm lấy mắt cá chân trái của cô, con đau khiến cô thờ hất, nắm chặt tay ghế. Cừu Thiên Phóng nhú mày, nói lòng.

Không muốn có rắc rối, Đường Khả Khanh cắn chặt môi dưới, hít một hơi thật sâu, lúc này mới thỏa hiệp. – “Tôi đi tắt chân nên không tiện, anh đưa thuốc cho tôi, tôi sẽ tự vào phòng nghỉ thoa thuốc.”

Cừu Thiên Phóng giương mắt nhìn Khả Khanh, bày tay ấm áp xoa mắt cá chân của cô, vẻ mặt hần tỉnh bơ uy hiếp cô: “Nếu em không tự cời được tắt chân thì để tôi giúp em.”

Khả Khanh cứng họng, mặt đỏ bừng tới tận mang tai, cô trừng mắt nhìn hần, toàn thân trở nên khô nóng, không nói nên lời.

Hần cũng không vội thúc giục, cứ tự nhiên nửa quỳ ở trước mặt cô, không thềm quan tâm tới chuyện bất cứ lúc nào cũng có thể có người bước ra từ thang máy.

Đáng ghét!

Khả Khanh khần trương nhìn đèn báo thang máy hiện đang dừng ở lầu một, lại quay sang nhìn hần, Thiên Phóng kiên trì như vậy cô biết hần sẽ không dễ dàng buông tha chuyện này, bất đắc dĩ Khả Khanh đành phải đỏ mặt, nói, – “Anh quay mặt đi chỗ khác đã.”

Cừu Thiên Phóng nghe thấy vậy mới hài lòng buông mắt cá chân của Khả Khanh, xoay người sang chỗ khác.

Đường Khả Khanh xấu hổ cời giày cao gót, dùng tốc độ nhanh nhất rút đôi tất chân đang đi, ngay lập tức đút đôi tất vào trong túi, nhanh chóng lấy khăn tay lau chân, sau đó mới hít một hơi thật sâu gọi hần.

“Được rồi.”

Hần xoay người ngồi xổm xuống bên cạnh Khả Khanh, lại quỳ một chân xuống đất, nhẹ nhàng cầm chân trái của cô đặt lên trên đùi hần, sau đó mở hộp thuốc bôi lên chân cô, động tác của hần nhẹ nhàng tự nhiên giống như đang ký công văn vậy.

Tuy động tác của hần vô cùng dịu dàng, nhưng Khả Khanh lại khần trương đến mức toàn thân cứng ngắc.

“Thả lỏng một chút, đừng cứng như vậy.” – Hần không ngẩng đầu, ánh mắt tập trung vào chỗ mắt cá chân bị thương của Khả Khanh, ngữ điệu bình bình: “Tôi không ăn em đâu mà sợ.”

“Chẳng buồn cười chút nào.” – Khả Khanh lầu bầu.

Nghe thấy vậy, khóe miệng hần nhẹ giương lên.

Thuốc mỡ lạnh, tay hần lại nóng khiến cô càng thêm không được tự nhiên, tim cũng đập nhanh hơn.

Vì hần không ngẩng đầu lên nên cô không thể nhìn thấy cảm xúc trong mắt hần.

Người đàn ông này có vẻ bề ngoài thẳng thắn, nhưng lòng mi lại rất đẹp. Kỳ thực Cừu Thiên Phóng không được cho là quá tuấn tú, tuy rằng hần có lông mày rậm và đôi mắt to, nhưng chiếc mũi cao thẳng lại hơi lớn, nhãn thần quá lạnh lùng cứng rắn, mái tóc đen cắt ngắn nghiêm nghị.

Về ngoài của hần không được gọi là khôi ngô, nhưng những đường nét rắn rỏi khắc sâu trên khuôn mặt lại khiến người khác cảm thấy ấn tượng.

Cả hai gần sát nhau như vậy, Khả Khanh thậm chí còn nhìn thấy đường nhăn giữa chân mày và đuôi mắt của hần, và trên thái dương bên phải có một vết sẹo dài mờ.

Vết sẹo kéo từ thái dương lên trên, và lẫn mất vào trong đám tóc đen. Đường Khả Khanh nhú mày, chỉ kém một tấc nữa vết thương đó đã chạm vào huyệt thái dương.

Không hiểu vì sao trái tim cô lại cảm thấy đau đớn.

“Còn đau sao?”

Trong một giây cô đã tưởng câu hỏi kia là do lòng mình nói ra, Khả Khanh đỏ mặt, nhưng may thay giây tiếp theo cô lại phát hiện ra câu hỏi kia là do hấn nói, nhất thời cô không hiểu hấn đang hỏi về cái gì.

“Cái gì đau cơ ả?” – Cô ngây ngô nhìn hấn.

Cừu Thiên Phóng ngẩng đầu, khề nhếch khóe môi hỏi lại một lần nữa, – “Chân của em còn đau không?”

“Cái gì? A, đúng rồi, chân của tôi.” – Khi hấn nhắc tới cô mới nhớ ra mình vừa bị thương, vết thương đó chưa thể khỏi nhanh như vậy được. Khả Khanh mắc cỡ, hai má đỏ hồng, trả lời lúng túng: “Không sao, tôi đã nói rồi, một chút đau nhức thế này không có vấn đề gì mà.”

Trời ạ, vừa nãy Khả Khanh đã hoàn toàn quên mất mình còn đang đi làm, đương nhiên cũng quên luôn vết thương ở chân, nhưng không thể trách cô vì quả thực chân không còn đau nữa.

“Em chắc chứ?”

“Vâng, chắc ạ.” – Khả Khanh phát hiện đèn báo hiệu của thang máy bắt đầu nhảy số, thiếu chút nữa cô đã nhảy dựng lên, vội vã đưa cho hấn phần báo cáo do phòng kế toán mới đưa lên và nói: “Tôi không sao, thật đấy. Đây là bản báo cáo hội nghị mà anh cần do phòng kế toán vừa đưa lên. Còn nữa, quản lý Trần hẹn gặp anh nói chuyện, và có vẻ như ông ấy đang ở trong thang máy.”

“Đó là nguyên do sao?” – Cừu Thiên Phóng đứng lên, để tuýp thuốc mỡ lên bàn, dùng ánh mắt thú vị nhìn cô.

“Tôi nghĩ anh và quản lý Trần vào phòng sẽ dễ nói chuyện hơn.” – Đường Khả Khanh liếc nhìn con số đang từ từ nhích lên, một bên cố gắng nhắc nhở hấn, nhưng vẫn không có cách nào ngăn mình không đỏ mặt.

Nào ngờ Cừu Thiên Phóng không hề có ý định rời đi, trái lại còn quăng bản báo cáo lên trên bàn, sau đó hạ thấp người xuống nắm lấy tay ghế của Khả Khanh, kéo cô về phía hấn, cúi đầu hôn môi cô.

“Cừu...”

Âm thanh kinh hoàng của cô bị hấn nuốt mất, cả người hoàn toàn bị bao phủ bởi hơi thở của hấn.

Trời ạ, hấn đang làm cái gì vậy? Sao có thể hôn cô vào lúc này? Đèn báo hiệu thang máy đang nhích dần lên kia... 21, 22...

Cừu Thiên Phóng hôn sâu hơn, dụ dỗ, dẫn dắt, bắt cô phải chuyển tâm vào nụ hôn của hấn. Khả Khanh bị hấn hôn đến mức ngón chân co quắp, toàn thân tê dại như đang hòa tan trên ghế, cô không thể chú ý tới bất cứ thứ gì khác nữa.

Trước khi thang máy mở ra, Cừu Thiên Phóng thấy hai mắt Khả Khanh đã mờ mịt mới hài lòng buông tha cho cô, vẫn còn kịp vuốt ve bờ môi sưng đỏ của Khả Khanh. Sau đó hấn đứng thẳng người, cầm bản báo cáo, xoay người đối mặt với thang máy.

Cửa thang máy nhẹ nhàng trượt sang, quản lý Trần bước ra. Hấn gật đầu chào hỏi đối phương, cả người chắn ở phía trước che cho người con gái đang thất thần ở sau lưng, sau đó tiến lên đón khách vào trong phòng làm việc.

Đội cánh cửa khép lại, Đường Khả Khanh mới phục hồi tinh thần. Cô đưa hai tay ôm má, khuôn mặt đỏ hồng nở nụ cười. Thật không thể tin nổi những gì vừa phát sinh, nếu hấn không chủ động dừng lại thì có lẽ cô đã để mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Ông trời ơi, nơi này quá lộ liễu, bất cứ lúc nào cũng có thể có người từ trong thang máy bước ra.

Khả Khanh quá xấu hổ, cô không hiểu vì sao mình lại trở nên nhạy cảm như vậy, dường như chỉ cần hấn vừa đụng vào là đầu óc cô trở nên mụ mị, muốn lại gần sát bên hấn, leo lên người hấn.

Thực ra thì đến thời điểm hiện tại, cô đã từng leo lên người hấn rồi.

‘Anh không thể lại đột nhiên hôn tôi nữa.’

‘Tôi khó lòng giữ mình không làm như vậy.’

Giọng nói trầm thấp của Thiên Phóng vang lên trong đầu khiến cô cúi đầu trầm than. Đường Khả Khanh gỡ hai cái lên đầu để tự cảnh cáo mình tỉnh táo lại.

Đáng ghét! Lực hấp dẫn của người đàn ông này quá mạnh đối với cô. Nếu không muốn phạm thêm sai lầm nữa, sau này cô không thể để hấn tới gần ở những nơi công cộng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Có Lẽ Là Đè Hấn Xuống Cường Bức Trong Xe!

Edit: L2NT

Thực tế, sức kháng cự của cô đối với hấn chỉ bé như con kiến. Không biết vì sao, hấn luôn có cơ hội hôn cô, mỗi ngày hai ba lần khiến cô quên đi bản thân đang ở chỗ nào.

Nhưng điều khiến cô tức giận đó là, cùng lắm hấn chỉ hôn cô mà thôi, luôn biết dừng lại đúng lúc.

Chưa đủ thỏa mãn.

Bốn chữ này bình thường chẳng quan hệ gì đến cô, nhưng dạo gần đây, thật sự cô muốn tìm hiểu sâu hơn nó có ý gì. Cô không ngờ cũng có lúc bản thân mình cảm thấy chưa đủ thỏa mãn, nhưng cũng chỉ có bốn chữ ấy là biểu đạt chính xác cảm xúc bây giờ của cô.

Đáng ghét, bây giờ ngày nào cô cũng ăn vài thanh chocolate hảo hạng, mới tạm thời chế ngự tâm trạng nôn nóng của mình. Một tuần qua, cô bị hấn trêu chọc đến phát điên, vậy mà hấn chưa thấy hành động gì thêm. Không có ý muốn vào phòng cô, không giờ trò suồng sã trong xe, càng không hề chót cửa văn phòng làm chuyện đáng xấu hổ với cô ở trên bàn.

Ngược lại, lần đầu tiên gặp người đàn ông hấp dẫn như vậy, hậu quả của việc ba mươi lăm năm cảm dục được khai thông, là mỗi ngày cô đều tưởng tượng được quan hệ cùng hấn. Đặc biệt, hấn rất giống với người đàn ông xuất hiện trong giấc mơ cùng cô hoan ái.

Nếu còn tiếp tục thế này, có trời mới biết cô sẽ làm ra chuyện hoang đường nào.

Có lẽ là đè hấn xuống cưỡng bức trong xe!

Vừa nghĩ đến, suýt chút nữa cô đã thốt lên lời, vội vàng che miệng lại.

“Em có sao không?” Cừ Thiên Phóng cúi đầu nhìn cô.

“Khụ, không sao, không cần thận bị sặc thôi.” Khả Khanh không dám nhìn hấn, vội mỉm cười với một doanh nhân đang tiến lại gần.

Sáng sớm hôm nay, hấn đột nhiên bảo cô đi cùng hấn tham gia một bữa tiệc từ thiện. Vì trước đây có mấy lần cô đi cùng với Tổng giám đốc khi Cừ phu nhân không thể tham dự, nên cô cũng không từ chối, chỉ cho là công việc. Nhưng hai giờ trước, hấn đến bắt cô mặc lễ phục do hấn chọn, tháo chiếc kính gọng đen che khuôn mặt của cô.

“Mau đưa kính cho em.” Cô định cầm đạo cụ để giấu mặt.

“Không cần nữa.” Hấn tiện tay ném chiếc kính lên bàn, đứng chắn tầm mắt cô: “Nó là kính không độ.”

Khả Khanh hơi buồn bực trừng mắt, còn hấn khoanh tay trước ngực dựa vào bàn: “Thay quần áo đi, tôi không muốn đến muộn.”

Cô dùng dằng vài giây, biết không thể chống lại hấn nên cũng không lãng phí sức lực cãi nhau, chỉ cầm chiếc hộp đựng lễ phục, miễn cưỡng tìm thư kí khác giúp thay đồ.

Trong bữa tiệc, cô làm tròn trách nhiệm của một người bạn gái, lúc hấn cần, sẽ nhắc nhở về gia cảnh và thân phận của đối phương. Hấn từ đầu tới cuối luôn ôm eo cô, hấn huyền xã giao với mọi người. Dần dần cô đã hiểu vì sao hấn lại luôn ôm cô, bởi vì những người nói chuyện, đều muốn giới thiệu em gái hoặc họ hàng của mình cho hấn.

Khả Khanh không biết cảm giác bây giờ là gì, vui mừng khi hấn không có hứng thú với phụ nữ khác, đau khổ khi hấn coi cô là tấm lá chắn.

“Cừ Thiên Phóng!!”

Một giọng nói hét to vang lên, cô quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông vô cùng đẹp trai, vẻ mặt hưng phấn đang sai bước từ cửa đi tới, cười nói: “Đã lâu không gặp, trông thẳng nhóc cậu khá đấy. Mới trở về hơn một tháng đã cướp mất vài hộp đồng của công ty chúng tôi, khiến mấy lão cổ đông trong công ty tức muốn chết.”

“Tôi chỉ may mắn hơn thôi.” Cừ Thiên Phóng mỉm cười biện minh. Nhưng cô rất ngạc nhiên, trước giờ hấn chỉ mỉm cười xã giao với người khác, nhưng đối với người đàn ông mới tới, đáy mắt hấn toát lên ý cười chân thành.

“May mắn cái con khi! Lời này chỉ lừa được mấy lão già và tôi hồi nhỏ thôi.” Người đàn ông cười vỗ vai Cừ Thiên Phóng, đôi mắt đào hoa dừng lại trên người Khả Khanh. Y vừa thấy cô, hai mắt sáng lên, cô tin chắc nếu như bình thường, y sẽ huyết sát tán tỉnh mình. Quả nhiên gây tiếp theo y đã tiến lại gần, mỉm cười hỏi:

“Xin chào tiểu thư, tôi tên là Thành Tôn Húc, là anh em nối khổ với hân ta từ nhỏ tới đại học. Nhìn cô rất quen, chúng ta đã gặp nhau chưa?”

“Đã gặp rồi.” Khả Khanh trả lời.

Y hơi ngạc nhiên, xoa ngực cường điệu hóa nói: “Không thể nào. Chúng ta đã gặp nhau ư? Nếu tôi đã từng gặp một mỹ nhân xinh đẹp như thế này, nhất định không thể quên được! Tiểu thư họ gì? Xin hỏi quý danh?”

Kiểu khoa trương của y khiến Khả Khanh mỉm cười: “Tôi họ Đường, Đường Khả Khanh.”

Nhìn Thành Tôn Húc vẻ mặt mờ mờ, cô biết y không có ấn tượng về mình, ý cười càng sâu hơn.

“Xin hỏi Đường tiểu thư chúng ta đã gặp nhau khi nào? Hay là gặp trong mộng?” Y không tin, không thể tin được, một mỹ nữ với vẻ đẹp thoát tục, chìm sa cá lặn thế kia, y gặp rồi lại quên?

Lời nói vắn vè và khôi hài của y cuối cùng đã làm Khả Khanh bật cười thành tiếng, cô lắc đầu nói: “Không, hai tháng trước chúng ta đã gặp nhau.”

“Thật không? Ở đâu cơ?”

“Trong bữa tiệc sinh nhật của giám đốc Thành.” Cô cười nhìn y: “Tôi không cẩn thận đã đánh đổ sâm panh lên âu phục của anh.”

Rượu sâm panh? Thành Tôn Húc cũng nhớ có chuyện như vậy, nhưng...

Y trợn mắt, buột miệng nói: “Không cẩn thận đánh đổ sâm panh lên âu phục của tôi là một bà thư kí đeo kính đen, còn quần chiếc khăn trùm đầu cứng nhắc nữa mà!”

“Chính là tôi!”

Thành Tôn Húc há hốc mồm cứng họng.

Khả Khanh biết là không nên nhưng cô không nhịn được cười thành tiếng lần thứ hai.

Nhưng bị Thành đại công tử này cũng không để ý, chưa đầy hai giây đã khôi phục lại bộ dáng ban đầu, lập tức quay đầu tra hỏi Cừ Thiên Phóng: “Khoan đã, khoan đã, người anh em, nói cách khác, mỹ nữ này chính là thư kí của cậu hả? Không phải là bạn gái, vị hôn thê, thanh mai trúc mã, vợ chồng có duyên từ ba đời đúng không?”

“Đúng vậy, cô ấy là thư kí của tôi.” Cừ Thiên Phóng thần nhiên trả lời.

Thành Tôn Húc đang vui vẻ, còn không kịp quay sang với mỹ nhân, thì người bạn vốn chưa từng quấy rầy y lúc y tán gái đã mỉm cười nói thêm một câu: “Tạm thời là vậy.”

Thành Tôn Húc hoảng hốt lùi lại, dọa y không phải là lời nói của Cừ Thiên Phóng cũng phải nụ cười trên khuôn mặt, mà chính là đôi mắt đen thăm lạnh lẽo của hân.

Y lại ngốc rồi, không nhận ra tình huống bất thường. Hơn nữa cùng nhau lớn lên với Cừ Thiên Phóng, nếu không nhận ra hân có ý với cô thư kí xinh đẹp kia, ba mươi lăm năm sống trên đời của Thành Tôn Húc y quả thật uống phở.

“Ha ha ha, hóa ra là vậy, tôi hiểu, hiểu mà.” Y gơ hai tay cười giễu cợt.

Biết Thành Tôn Húc đã hiểu lầm, Khả Khanh hơi xấu hổ, đỏ mặt nói: “Không phải như anh nghĩ đâu, tôi chỉ là thư kí thôi.”

“Trước mắt là vậy.” Cừ Thiên Phóng lại thần nhiên nói xen vào.

Cô quay đầu lườm hân: “Anh...”

“Tôi nói sai sao?” Hân bá đạo ngắt lời cô, cúi đầu nhìn cô chăm chú, bàn tay ôm eo cô khê siết chặt.

Cô buồn bực ngẩng đầu nhìn hân, định cãi lại, nhưng lại chẳng giữ vững lập trường. Dù sao quả thật “trước mắt” cô là thư kí của hân, tuy cô không cùng hân lăn lộn trên giường, nhưng cũng có vài phần mờ ám với hân.

“Hả?” Hân nhướng mi hỏi dồn.

“Không...” Gương mặt hân sát lại, đôi môi gần trong gang tấc, bàn tay ôm eo cô cũng như nóng lên khiến cô khó thở, đành hạ tầm mắt yếu ớt nói: “Không sai.”

Cừ Thiên Phóng hài lòng mỉm cười, hôn nhẹ lên trán cô.

Cả người cô cứng đờ, khuôn mặt ửng đỏ tận mang tai.

Cô xấu hổ lúng túng còn chưa kịp phản ứng lại, bỗng nghe thấy tiếng bước chân của một ông chủ trong giới thương mại tiến lại gần. Sau đó, thỉnh thoảng hần lại thì thầm bên tai cô hỏi vài việc linh tinh, đôi lúc khẽ vuốt tằm lưng nửa trần của cô, trước mặt nhiều người tỏ ra rất mực thân thiết, khiến đầu óc cô choáng váng, gương mặt đỏ bừng.

Cô đoán hần hành động như vậy chỉ muốn mấy ông chủ có ý định tìm rẽ tạm rời đi, nên mới không ngăn cản. Nhưng nói thật thì cô cũng chẳng biết ứng phó kiểu gì.

Khi hần quyết định ra về, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi không thích phải làm tằm lá chắn, lần sau những bữa tiệc kiểu này, phiền Cừu tổng tìm một người khác.” Ngồi trên xe, Khả Khanh lên tiếng.

“Thiên Phóng.” Hần nói.

Cô kinh ngạc quay sang nhìn hần, không rõ hần có ý gì.

“Tên của tôi là Thiên Phóng.” Hần nghiêng răng, lái xe rời khỏi bãi đỗ.

“Tôi biết.” Cô khoanh tay, nhìn về phía trước, khẽ nói: “Anh là sếp của tôi, gọi thẳng tên như vậy không hay.”

“Tôi không chỉ là sếp của em.”

Giọng nói hần vô cùng lạnh lùng, cô không hiểu gì, con tức giận dâng lên, bật thành lời: “Đúng không? Ngoại trừ mấy lần hôn ngẫu nhiên, tôi thấy chúng ta không có quan hệ gì ngoài cấp trên và nhân viên cả.”

Hần quay sang lờm cô: “Tôi coi em là bạn gái của tôi.”

“Bạn... Á, trời ơi, cẩn thận phía trước!!!” Thấy suýt chút nữa hần tông vào chiếc xe phía trước, cô hoảng sợ, vội nắm lấy tay cầm của ô tô, hét to: “Anh điên à? Nhìn phía trước đi.”

Bỗng nhiên hần bẻ tay lái một vòng, quay xe tấp vào lề đường bằng tốc độ đáng sợ, sau đó phanh gấp. Lốp xe phát lên âm thanh ‘két’ chói tai.

Khả Khanh thờ hồn hên, chợt nghe thấy hần lạnh giọng nói: “Em nghĩ vì sao một tuần qua tôi lại theo đuổi em?”

“Theo đuổi?” Khả Khanh há hốc mồm không thể tin, lờm hần: “Từ từ đã, anh gọi những hành động một tuần qua là theo đuổi ư?”

“Nếu không em gọi những cuộc hẹn hò buổi trưa, những cuộc tán gẫu khi tôi đưa đón em là gì?”

“Là hỏi đáp.” Đó đâu phải là tán gẫu.

“Hỏi đáp ư?” Cừu Thiên Phóng không thể tin nổi.

“Đúng vậy, là hỏi đáp. Theo đuổi là hẹn gặp...”

“Chúng ta đang hẹn hò!” Hần mạnh bạo ngắt lời cô.

“Anh chỉ thuận tiện hỏi tôi khi lái xe hoặc ăn cơm mà thôi, đâu tính là hẹn hò.”

“Nếu không thì cái gì mới gọi là hẹn hò?” Hần gằn như rít lên.

Cô trừng mắt nhìn hần, không thể lên tiếng. Có trời mới biết hẹn hò như thế nào, vốn cô chưa từng hẹn hò với ai bao giờ. Nhưng dù sao cô cũng quyết không thừa nhận, cho dù có làm gì đi nữa.

“Tặng hoa, xem phim, ngắm sao, ăn cơm nhà hàng...” cô khoanh tay lờm hần, thấy càng nói càng tron trư: “Làm vài chuyện lãng mạn, hoặc khen tôi xinh đẹp.”

“Ngốc nghếch.” Hần nói cứng ngắt.

Cô biết chứ, nhưng vẫn mạnh miệng: “Thế mới lãng mạn.”

Hần cũng trừng mắt lờm lại, sau đó, nghiêng người hôn cô.

Đáng ghét!!

Tên khốn dê tiện vô liêm sỉ!! Mỗi lần toàn dùng chiêu này!

Cô thầm mắng, nhưng lại dang hai tay ôm cổ đáp trả lại nụ hôn của hần.

Trong lúc nhất thời, trời đất đảo lộn, không thể quay lại. Đến khi hần rời khỏi đôi môi của cô, cô mới phát hiện ra mình đang ngồi trên đùi hần, chiếc

caravat biến mất tằm, áo sơ mi bị cô cởi một nửa, hở ra lồng ngực cường tráng.

Còn cô cũng chẳng khá hơn là bao, cúc áo màu đen bị cởi đến giữa thắt lưng, vì không muốn làm hỏng đường cong của quần áo nên cô không mặc áo ngực. Chỉ có mái tóc đen và bàn tay của hắn đang ôm trọn bầu ngực cô.

Hắn từ từ nhắm mắt lại, cả người căng cứng, động mạch cổ đập nhanh.

Trời ơi, hắn lại dừng lại!

Nửa phút sau cô mới nhận ra, nhất thời xúc động mà buột miệng: “Please, anh có thể thực hiện đến cùng một lần được không vậy?”

Hắn hơi ngạc nhiên, trừng mắt nhìn cô.

Ôi trời ạ! Cô vừa nói gì thế này?

Khả Khanh đỏ mặt, vừa thẹn vừa lúng túng, nhìn dáo dít về kính ngạc của hắn, cô luống cuống kéo đai lưng lại định chạy trốn nhưng bị hắn bắt lại. Đáng sợ hơn là hắn đang cười.

Không phải mỉm cười, mà là cười to!

“Buông ra, đồ khốn này!” Khuôn mặt cô đỏ bừng, muốn gỡ bàn tay đang ôm lưng mình nhưng không được, cô thẹn quá hóa giận vùng tay đánh: “Anh còn cười được, buông tay ra. Buông...”

Hắn không những không buông tay, ngược lại còn ôm chặt hơn. Tiếng cười trầm thấp quanh quẩn trong xe.

Đáng ghét!! Đáng ghét!!

Không thể giãy khỏi vòng tay cứng như thép của hắn, cô nhìn hắn cười bèn đâm vào mặt hắn lần hai, dứt khoát tuột khỏi đùi hắn. Cô nghĩ như vậy ít nhất cũng ngăn được tiếng cười ma mị kia.

Ồ, tốt quá, hắn im lặng rồi.

Cô ngửi thấy hương vị sâm panh từ miệng hắn, rất ngọt ngào thơm mát. Hắn không uống rượu, mùi hương ấy dính lại khi hắn hôn cô. Hiểu ra điều ấy khiến cả người cô nóng bừng, lại nhích sát người hắn.

Hắn rên rỉ trong miệng, đẩy cô ra: “Chết tiệt, em làm tôi phát điên mất.”

“Anh mới khiến tôi phát điên ấy...” Cô uể oải nhắm mắt lại, không ngờ lại xảy ra chuyện này, đúng là tự rước lấy nhục: “Rốt cục anh có vấn đề gì vậy, nếu anh không muốn tôi, thì đừng...”

Cô còn chưa nói xong, hắn đã chửi thề một câu. Sau đó ấn tay cô xuống vật đàn ông nóng bỏng căng cứng.

Ôi trời đất ơi!!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng đỏ thêm, mở mắt ra chỉ thấy đôi mắt đen nhánh như hai đốm lửa đang đốt cháy mình.

“Đó... là vì sao?”

“Tôi không muốn dọa em.” Hắn nhìn hai mắt cô mờ mịt, khàn giọng nói: “Tôi nghĩ nên theo đuổi em trước.”

Trong lòng cô rối loạn, đôi môi đỏ mọng hé mở: “Đó không phải là theo đuổi.”

“Đúng, tôi biết, tôi không có kinh nghiệm trong chuyện này.” Hắn giơ ngón tay khẽ xoa làn môi sưng hồng vì bị hôn của cô.

Cô mê mẩn nhìn hắn, yếu ớt nói: “Người khác tương tự anh?”

“Ừm.” Khóe môi hắn ghé sát tai cô, thì thầm.

“Tôi nghĩ tạm thời chúng ta nên bỏ qua bước...” Cô cố đè nén tiếng rên rỉ, thờ gấp nói: “Chờ sau này sẽ nói rõ trình tự.”

“Cái gì...” Hắn ngậm vành tai cô khẽ liếm: “Trình tự?”

“Trình tự?” Cô ôm cổ hắn, khẽ rên, không thể suy nghĩ gì.

Bíp....

Tiếng còi ô tô chói tai vang lên, Khả Khanh giật mình bừng tỉnh, mới nhớ ra mình đang ở trong xe, cô xấu hổ thở hắt ra.

“Trời ạ, chúng ta đang ở lề đường.”

“Tôi biết.” Hấn buông tay, nhắm mắt tựa vào ghế.

“Đáng ghét, vì sao anh không cảnh tỉnh tôi?” Cô đỏ mặt luống cuống trở về chỗ ngồi, dùng tốc độ nhanh nhất sửa lại quần áo.

“Tôi đã thử ngăn cản, nhưng em cứ khăng khăng đòi thực hiện đến cùng đấy chứ.”

“Ồi!!” Cô thở thật mạnh, xấu hổ đến phát giận lườm hấn, thấy hấn khởi động lại xe.

“Anh làm gì thế?”

“Đến nơi gần nhất không có người quấy rầy.” Hấn nhún ga, phóng vọt đi.

Chương sau là màn diễn vô cùng nóng bỏng, các bạn nhớ đón xem :v

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Edit: L2NT

Hấn đưa cô về nhà, vì nơi gần nhất không có người quấy rầy chính là nhà cô.

“Xin lỗi, tôi chỉ có đôi dép đang dùng ở trong buồng, có lẽ hơi nhỏ những vẫn dùng tạm được...”

“Khả Khanh.”

Cô không dám nhìn hấn, chỉ vội vàng đi tới phòng bếp, vừa đi vừa nói: “Anh muốn uống nước không? Hay uống thứ gì khác? Nhưng nhà tôi chỉ có cà phê và nước khoáng, đúng rồi, chủ nhà trọ ở dưới lầu có trà ướp hoa nữa.”

“Khả Khanh.”

“Nhưng uống xong hơi ngọt, có thể không giống với loại trà Ô Long, hoặc Long Tỉnh anh hay uống nên sẽ không quen. Tôi pha cà phê cho anh nhé...”

Cừu Thiên Phóng đi tới đằng sau Khả Khanh, ôm thắt lưng cô không cho cô rời đi, sau đó cúi đầu thì thầm bên tai cô: “Xuyt!”

Cô hơi run rẩy, không còn lắm bấm nữa.

“Lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã muốn có em rồi.”

Giọng nói khàn khàn của hấn vang bên tai, hơi thở phảng phất bên má cô. Cô như ngừng thở, chỉ còn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng rực của hấn đang áp sát vào lưng cô.

“Rất đẹp, rất rực rỡ...” Hấn xoay người cô lại, nhẹ nhàng xoa đôi môi cô.

Khả Khanh ngược nhìn hấn, khẽ nuốt nước bọt.

“Tôi luôn luôn nhớ mùi hương của em, từng biểu cảm rung động khi tôi tiến vào cơ thể em, và nhớ giọng nói rên rỉ đầy mê hoặc của em đến dường nào?”

Cô không kim chế được cả người run run, toàn thân nóng lên.

“Ảo tưởng ấy chiếm trọn suy nghĩ của tôi, mỗi ngày mỗi đêm, từng giờ từng phút...” Hấn càng nói càng hạ thấp giọng, rồi từ từ cúi xuống, hôn cô.

Hai con ngươi đen sâu thăm sáng rực của hấn in bóng đôi mắt mơ màng của cô, khoảnh khắc khi đôi môi hấn chạm vào, cô bắt lực thờ dài, giang tay ôm hấn.

Làn môi hấn phủ lên môi cô, rồi di chuyển xuống chiếc cổ xinh đẹp, lan sang bả vai. Hấn dùng mũi đẩy dây áo lễ phục, chậm rãi đưa tay ra sau lưng cô kéo khóa xuống.

Nhìn bộ lễ phục lộng lẫy màu đen tuyền đến bên hông, cô còn chưa kịp e ngại, hắn đã quỳ xuống, đôi bàn tay rắn chắc ôm lấy đùi bé cô lên, ngậm lấy đầu nhũ hoa trắng hồng.

Cô hít sâu một hơi, chỉ có thể ôm lấy bả vai cường tráng của hắn. Chiếc lưới nóng bỏng của hắn tra tấn, đùa giỡn nụ hoa mẫn cảm của cô. Cô vừa muốn lùi lại vừa muốn áp lại gần, cuối cùng đành ôm lấy đầu hắn khẽ than.

Cừ Thiên Phóng tìm chính xác phòng ngủ của Khả Khanh, thậm chí còn một tay mở cửa một tay bế cô lên. Hắn áp chặt cơ thể cường tráng của mình vào cơ thể cô. Bộ lễ phục màu đen bằng tơ tằm cuối cùng đã nằm hoàn toàn trên mặt đất.

Hắn vừa định cúi cúc áo sơ mi, chợt thấy cô cầm tay mình, bèn dừng động tác. Cô hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt người đàn ông đối diện.

“Để em.” Giọng cô khẽ run.

Đôi mắt hắn co rút lại, con ngươi tối đen, buông tay xuống. Cô kiễng gót, vòng tay qua cổ, hôn lên yết hầu hắn, cảm nhận mạch đập càng lúc càng nhanh. Dần dần hôn xuống chút nữa, thêm chút nữa, dùng răng cắn đứt từng chiếc cúc một, rồi dùng môi chạm vào cơ bụng của hắn.

Cừ Thiên Phóng là một người đàn ông cường tráng, dưới lớp âu phục là một cơ thể rắn chắc dẻo dai.

Khi cô hôn tới gần đến phần hông, hơi thở hắn càng thêm dồn dập, cô có thể cảm nhận được từng đợt co rút trên thân thể hắn. Cô mê mang nhìn, không nhìn được liếm phần dưới rốn, hắn thở mạnh một hơi, kéo cô đứng dậy.

“Em vẫn chưa...” Cô kháng nghị.

“Không được.” Hắn khàn giọng nâng cằm cô.

“Nhưng mà...”

“Không được.” Hắn không muốn lần đầu tiên mất quyền chủ động, muốn cô vĩnh viễn nhớ kỹ buổi tối hôm nay.

“Nhưng...”

Cô còn định nói thêm nhưng hắn đã bá đạo hôn lên môi cô, nuốt hết từng câu từng chữ.

“Em là của tôi, mỗi một phần đều thuộc về tôi.” Hắn đè cô xuống giường, dịu dàng hôn từng tác da thịt trên người cô, nhẹ nhàng thì thầm bên tai. Bàn tay hắn như có ngọn lửa, thổi bùng dục vọng sau mỗi cái chạm nhẹ.

Cuối cùng, cô chỉ có thể ôm chặt lấy hắn, thở gấp rên rì.

Hắn lột bỏ chiếc quần lót, ngón tay thô ráp âu yếm nơi mềm mại giữa hai chân cô. Cô nhắm chặt mắt, cả người run rẩy.

“Nhìn tôi.” Hắn yêu cầu.

Mặt cô ửng đỏ.

“Hãy nhìn tôi.” Hắn lặp lại

Cô bối rối xấu hổ mờ mắt. Hắn nhìn cô chăm chú, đưa ngón tay tiến vào mặt tuyền nóng hổi ẩm ướt để cô dần thích ứng. Cô muốn nhắm mắt lại nhưng không cách nào rời khỏi ánh mắt nóng bỏng kia, mặc cho hắn chủ động chỉ phôi, gọi lên từng đợt sóng khoái cảm dồn dập. Khi cô không thể chịu nổi được nữa, hắn mới tiến sâu vào.

Sự cuồng nhiệt ấy khiến cô thở hổn hển, cảm thấy choáng váng mê man. Hắn cúi đầu hôn cô, bắt đầu luật động làm cô rên rì. Bầu không khí rung động hay cả thế giới chấn động, cô cũng không biết nữa, giây tiếp theo, cô đã chìm trong đợt sóng khoái cảm lần thứ hai. Cả quá trình ấy, cô không thể nào nhắm mắt nổi, ánh mắt nóng rực của hắn như muốn thiêu cháy cô.

Ngoài hắn ra, tất cả đều chẳng còn ý nghĩa gì.

Cô gần như bị đốt cháy trong vòng tay hắn...

Ngoài phòng, mưa phùn se lạnh, đêm đã khuya.

Trong ba mươi lăm có trí nhớ qua, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy trọn vẹn. Cô bật khóc, bởi vì trước đây thậm chí cô còn chẳng nhận ra mình thiếu khuyết như thế nào.

Hắn hôn những giọt nước mắt, ôm cô vào lòng, im lặng an ủi.

Cô vui mặt vào lồng ngực hắn, nghe tiếng tim đập dữ dội dần dần ổn định lại. Tình cảm hai người tăng lên một bậc trái ngược với nhiệt độ cơ thể đang

thấp dần, không khí trở lạnh, hân kéo chiếc chăn mỏng đắp lên người.

Tuy đã sớm ngừng khóc nhưng Khả Khanh vẫn cảm thấy xấu hổ lúng túng, không muốn ngẩng đầu đối diện với hân. Cừu Thiên Phóng không ép buộc, chỉ xoa tấm lưng trần của cô.

Từng phút giây trôi qua, dưới những cái vuốt ve thân mật của hân, trong lòng cô dâng lên một cảm giác yên tâm lạ kì. Cô khẽ thở dài, thả lỏng người, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Thấy người bên cạnh thở đều đều, biết cô đã ngủ nhưng hân vẫn duy trì tư thế và động tác dịu dàng, không dám kinh động tới cô.

Tuy đêm đã khuya, nhưng hân vẫn rất tỉnh táo. Thực ra, hân không dám tin cô đang nằm trong vòng tay mình...

Ban đầu, hân hận cô.

Cô là người hân tin tưởng nhất, trên chiến trường còn giữ cô thủ hộ sau lưng mình, dường như... Thực ra, cô đã sớm trở thành một phần thân thể hân, vậy mà tại sao lại có thể phản bội hân chứ?

Hân hận cô vô cùng, hận cô đã phản bội hân, hận đến nỗi ngay cả khi một nghìn năm trôi qua, dù uống canh Mạnh Bà cũng không thể nào quên nỗi...

Ban đầu, hân phát điên.

Khi trải qua cực hình trong bóng tối vô hạn, những kiếp số không thể đếm hết được, cứ mỗi một kiếp hân lại gặp cô.

Cho nên hân làm tổn thương cô, mỗi một lần hận cô, rồi bị cô hấp dẫn, không tin tưởng rồi lại bất giác tin nhiệm cô, toàn tâm toàn ý muốn cảm hóa người con gái ấy, sau đó tiếp tục bị phản bội và chết đi.

Mỗi một lần xảy ra sự việc, oán khí của hân tích tụ càng nhiều, hận không thể tự tay giết chết cô. Nhưng mỗi lần đầu thai, cuối cùng hân không thể nhớ nổi mọi chuyện, nên lần nào cũng rơi vào tay cô.

Có những lần, hân nhớ lại một chút, hân từng nghĩ phải giết chết cô trước khi cô ra tay, nhưng làm cách nào cũng không hạ thủ được.

Còn cô vừa khóc vừa giết hân.

Khiến hân hận cô đến tột cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Quyết Không Buông Tay!

Ngực, đau nhức.

Trùng mắt nhìn nữ tử trước mặt, hân không tin nàng lại làm như thế với hân. Hân nổi giận, bàn tay to lớn tóm lấy cổ nàng, bóp chặt.

"Nàng..."

"Xin lỗi..." - Nàng nhìn hân, nước mắt trượt xuống hai bên gò má bạch ngọc, thanh chủy thủ được đâm vào sâu hơn.

Thân thể hân run lên, khoe miệng chảy ra một dòng máu.

Nếu giờ bóp chết nàng thì vẫn còn kịp, tuy sức lực của hân bắt đầu yếu đi, ý thức cũng dần dần biến mất nhưng hân vẫn đủ sức giết chết nàng.

"Vì sao?!" - Hân gầm lên, gân xanh nổi đầy trên cổ.

"Ta không thể... để chàng tiếp tục làm vậy nữa..." - Hai mắt nàng nhắm nghiền, đôi môi đỏ mọng khẽ run rẩy.

Không thể cái gì? Tiếp tục làm cái gì?

Chỉ cần qua đêm nay, tên phế vật trong cung kia chết là hân thắng!

Hân đã chờ quá lâu, kế hoạch được chuẩn bị kỹ lưỡng, cũng giết nhiều người như vậy chỉ vì ngày hôm nay!

Hân muốn tóm lấy nàng, bóp chết nàng, nhưng vô lực, cuối cùng hân đổ người về phía nàng, ngã xuống.

Hắn chết không nhắm mắt, tuyệt đối không!

Nàng bị thi thể của hắn đè lên người, hai mắt mở to, gương mặt vô hồn, ngoại trừ nơi khóe mắt chảy xuống dòng lệ, còn lại trông nàng không khác gì một xác chết.

Hồn phách hắn rời thân thể, phần hồn hò hét mắng nhiếc, thậm chí còn hận không thể cho nàng một đao chết ngay tại chỗ, nhưng nàng không nhìn thấy hắn, không ai nhìn thấy hắn.

Ngay sau đó, quý sứ cùng mấy tên lính đầu trâu mặt ngựa tới.

Hắn dùng hết sức lực đánh cho bọn yêu ma quý quái, đầu trâu mặt ngựa chạy trời chết. Cực hận, cực oán, hắn đã chết nhưng hồn phách vẫn chưa chịu đi.

Oán khí của hắn quá sâu khiến bọn tiểu quý không cách nào bắt hắn, mấy tên đầu trâu mặt ngựa cũng không khuyến bảo được hắn.

Hắn cho rằng nàng sẽ vào cung để nhận thưởng, nên dù có chết linh hồn của hắn vẫn theo sát nàng.

Nhưng nàng không vào cung, mà rời khỏi phủ tướng quân, rời khỏi nơi hắn và nàng đã từng quần quýt, rời khỏi bá nghiệp thống trị thiên hạ hắn đã theo đuổi cả đời.

Linh hồn của hắn đi theo nàng một trăm ngày, hắn muốn giết nàng, nhưng nàng lại không ăn không uống, không nói một lời, thậm chí còn không dừng lại chợp mắt nghỉ ngơi. Nàng như một u hồn, tay nắm mảnh ngọc bội hắn từng tặng, mặc kệ bão táp mưa sa, dầm mưa dãi nắng, nàng vô hồn đi thẳng về phía trước.

Chẳng biết từ lúc nào, chiếc trâm trên đầu nàng đã rơi mất, tóc tai tán loạn, lớp trang điểm nhòa đi, giấy hũ hồng nặng, quần áo rách rưới, nhưng nàng vẫn không dừng lại, tiếp tục hướng về phía Nam.

Hắn phần nộ, rồi lại cảm thấy hoang mang.

Về ngoài của nàng ngày càng trở nên điên loạn, thậm chí khi đi qua những thôn xóm có người, nàng còn bị một nhóm trẻ con ném đá vào đầu.

Đầu bị đập dẫn đến trọng thương, máu từ huyết thái dương chảy xuống, hắn điên cuồng rít gào mắng nhiếc những đứa trẻ kia nhưng không ai nghe thấy. Đột nhiên mặt một đứa trẻ bỗng xanh mét, miệng sùi bọt mép rồi ngất xỉu tại chỗ.

Bọn nhỏ hoảng sợ lập tức giải tán, chúng vội vàng chạy về tìm người lớn, bỏ lại cậu bạn nhỏ bị trúng tà vẫn đang nằm trên mặt đất. Hắn không hề thương xót cho cậu nhỏ, phải bị như vậy chúng nó mới không ném đá vào người nàng nữa.

Hắn quay đầu lại, phát hiện nàng không hề dừng lại, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

"Rốt cuộc thì nàng đang làm cái gì vậy? Có biết trông nàng bây giờ giống một bà điên hay không?"

"Nàng đang hỏi hận sao? Hối hận vì đã giết ta? Phán bội ta? Sớm biết như vậy sao còn làm?"

"Ta vốn có thể cho nàng cả thiên hạ! Cho nàng làm Hoàng hậu!"

"Chết tiệt! Nữ nhân này, dừng lại cho ta! Nàng không nên đi nữa, đừng đi nữa."

Hắn gầm thét giận dữ, ra lệnh cho nàng, chửi bới nàng nhưng nàng không nghe được, vẫn bước đi. Đột nhiên, một bức tường trong suốt chặn hắn lại, hắn không thể bước lên phía trước được nữa, chỉ có thể nhìn nàng đi xa dần.

Không!

Hắn hốt hoảng dùng hết sức lực tông vào mặt tường nhưng vẫn không qua được.

"Điệp Vũ!..." - Hắn gào lên đau đớn, điên cuồng khi nhìn hình bóng nàng dần xa.

Nàng không thể nghe thấy những lời gào thét của hắn, không thể...

"Điệp Vũ."

Hình bóng nàng ngày càng nhỏ bé, khuất xa.

Hắn run lên.

Lạnh quá.

Cái lạnh buốt thấu vào hồn phách vô hình, nó bắt đầu mang đi ý thức của hắn, hắn đưa tay cào lên bức tường trong suốt, hết lần bên trái lại sang bên

phải, vội vàng tìm một kẻ hồ nào đó, nhưng bức tường vô hình này giống như kéo dài vô tận, dù có tìm thế nào cũng không ra được một lỗ hổng.

Nàng không nhìn thấy hắn.

Hắn không nhìn thấy nàng.

Không! Hắn phải đi theo bảo vệ nàng, nàng điên rồi, nàng sẽ bị người ta khi dễ mất thôi!

”Đẹp Vũ _____”

Mất hẳn đồ ngẫu, điên cuồng gào hét tên nàng, hắn dùng tay đập liên tiếp vào bức tường cứng rắn ở trước mặt, đập liên tục cho đến khi không còn sức lực, toàn thân rã rời mới khụy chân quỳ rạp xuống đất, hắn cứ quỳ như thế cho đến khi màn đêm buông xuống, bóng tối bao trùm thảo nguyên, phủ lên núi đồi, và nuốt chửng hắn.

-

Không!

Cừ Thiên Phóng mở bừng đôi mắt, trước mắt hắn vẫn là bóng tối đen kịt, cả người toát ra một tầng mồ hôi lạnh, hắn nhận ra trong lòng mình có một người, là cô ấy.

Hắn đang nằm trên giường của cô, trong nhà cô.

Trong bóng đêm hắn nằm ngắm dung nhan say ngủ của cô, trái tim đập điên cuồng, hình ảnh gương mặt đầy máu của cô, hình bóng cô dần dần đi xa vẫn hiện hữu trong đầu hắn, thậm chí hắn vẫn cảm giác được trước mặt mình là bức tường vô hình không cách nào xuyên qua, và bóng tối lạnh lẽo khinh khùng kia.

Sự hoảng hốt bắt đầu lan ra từ ngực, tuy hắn biết tất cả đã là quá khứ, điều quan trọng nhất trong giờ phút này là cô đang ở trong vòng tay hắn, nhưng hắn vẫn cảm thấy sợ vô cùng.

Đời này, hắn đã khôi phục lại toàn bộ ký ức. Cừ Thiên Phóng biết mình không chỉ tin tưởng cô, mà hắn còn yêu cô, từ lâu lắm rồi.

Người con gái đó vẫn hiện hữu ở trước mặt hắn, thử cảm hóa hắn, tương trợ hắn, yêu hắn.

Hắn yêu cô, vì cô mà cảm thấy phấn nộ, muốn cô cảm nhận được tình yêu của hắn.

Hi vọng ai đó ai lạc dục, tất cả thất tình lục dục (*) của hắn sinh ra đều vì cô.

(*)Thất tình lục dục: là các trạng thái tình cảm khác nhau của con người, trong đó bao gồm "Thất tình": Hy, Nộ, Ái, Ố, Ai, Lạc, Dục (mừng, giận, thương, ghét, buồn, vui, muốn), và "Lục dục": 1-Sắc dục: ham muốn nhìn thấy sắc đẹp. 2-Thính dục: ham muốn nghe âm thanh êm tai. 3-Hương dục: ham muốn ngửi mùi thơm dễ chịu. 4-Vị dục: ham muốn món ăn ngon miệng. 5-Xúc dục: ham muốn xác thân sung sướng. 6-Pháp dục: ham muốn ý nghĩ được thỏa mãn.

Nhưng cô không yêu hắn, không cần hắn nữa, cô đã quên rồi.

Quên hết.

Qua bao nhiêu kiếp đời, đây là lần đầu tiên Cừ Thiên Phóng cảm thấy sợ hãi như vậy.

Hắn biết hiện tại cô ở bên cạnh hắn là vì cô đã quên hết mọi chuyện, vì cô không muốn nhớ ra hắn, nên hắn cũng bắt mình phải tỏ ra quên tất cả. Quên hẳn đi cô mới không đau khổ nữa.

Cô đã quên nên mới chấp nhận đến với hắn.

Cô buông tay, buông bỏ tất cả những nỗ lực đã qua.

Nếu một ngày nào đó ký ức được khôi phục, chắc chắn cô sẽ rời xa hắn, đi tới một nơi thật xa.

Tội của hắn là hình phạt của cô, hắn phạm vào tất cả tội lỗi, còn cô gánh chịu mọi nhân quả của những tội lỗi đó.

Hắn không trách cô buông tay, dù là bất cứ ai cũng đều không thể chịu đựng được những việc như vậy, nếu là người khác chắc đã bỏ cuộc từ lâu. Hắn không hề trách cô, một điểm cũng không. Nhưng hắn quá sợ hãi khi mất đi cô, hắn chỉ hy vọng mình có thể nắm bắt tốt cơ hội lúc này.

Nỗi sợ hãi xâm chiếm toàn cơ thể khiến hắn run rùng mình, cổ đờ nén xuống.

Cừ Thiên Phóng biết hắn chỉ có khoảng thời gian này mà thôi, không biết nó sẽ rất ngắn hay rất dài, hắn cũng không biết phải mất bao lâu cô mới nhớ lại. Hắn tình nguyện để cô vĩnh viễn không nhớ lại nữa, nhưng tính cách của hắn không hay tin vào những thứ hy vọng xa vời.

Hắn không cầu may mắn, hắn thích tin tưởng vào chính bản thân mình.

Ngoài cửa sổ, mưa đã tạnh từ lúc nào.

Đêm được thay thế bằng ngày, nắng sớm khẽ chiếu qua khung cửa sổ, chậm chạp xua đi bóng tối trong phòng.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của bầu trời lúc rạng đông, hắn nhẹ nhàng ôm chặt Khả Khanh vào lòng, trân trọng hít lấy mùi hương ngọt ngào trên cơ thể cô, cảm nhận hơi ấm quen thuộc.

Hắn phải khiến cô thích hắn.

Nhất định phải nghĩ ra biện pháp để cô một lần nữa thích hắn.

Nếu cô yêu hắn, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay, cho dù có phải chết.

”Tôi sẽ không để em thất vọng một lần nữa.”

Hắn vuốt ve gương mặt tuyệt mỹ của cô, khẽ thì thầm lời cam kết.

”Tuyệt đối không.”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Sáng Hôm Sau

Edit: Phi Nguyệt

Sáng sớm, Khả Khanh được đánh thức bởi hương cafe thơm nồng.

Mở mắt, neho neho nhìn chiếc đồng hồ báo thức để đầu giường, cô phát hiện phản gối bên cạnh mình rõ ràng bị lồm xướng. Khả Khanh sùng sốt ngồi bật dậy, những ký ức xuân sắc đêm hôm qua ủa đến khiến cô ngượng chín cả mặt.

Ách, được rồi, cô và hắn đã lên giường.

Khẽ bước xuống giường, cô vội vã nhìn xung quanh.

Không có ai.

Hắn đi rồi chẳng?

Cửa phòng tắm đang mở, không thấy bên trong có người. Khả Khanh đưa tay chạm vào vết lõm trên gối, lạnh ngắt, cô lại thả người xuống giường. Trong tích tắc cô đã nghĩ mình lầm, có lẽ đêm hôm qua chỉ là mộng xuân của cô mà thôi, một giấc mộng xuân quá mức sinh động. Nhưng vừa ngã người xuống giường, cô đã nhận ra ngay hương vị quen thuộc đặc trưng của hắn.

Khả Khanh nhú mảy, xoay người hít lấy mùi hương vương trên chăn gối.

Chắc chắn là hắn.

Cô cúi người ngửi phía bên kia giường, quả nhiên vẫn bắt được mùi hương đó, hơn nữa, cô cũng đang không có một mảnh vải nào ở trên người.

Trùng mắt nhìn đám quần áo rơi tung ở trên ghế, Khả Khanh bỗng đỏ mặt.

Xem ra, tối hôm qua cô và hắn thực sự đã làm chuyện đó.

Mà, hình như cô còn khóc...

Trời ạ, mất mặt quá. Hắn nhất định nghĩ cô thật lạ.

Khả Khanh xấu hổ đến mức muốn chôn luôn mặt mình xuống gối, hít sâu vài hơi, cố gắng tỉnh táo lại, nhưng trong đầu lại càng hiện thêm nhiều cảnh xuân sắc của đêm qua, mùi hương của hắn nhắc nhở cô nhớ lại những ký ức kích thích đó, hại cả người cô bỗng nóng bừng.

Thật đáng ghét! Trời đã sáng, cô liếc mắt về phía chiếc đồng hồ báo thức, mới có sáu giờ rưỡi mà thôi, vẫn còn sớm, Khả Khanh tiếp tục nhớ lại một

măng tỉnh sắc nóng bỗng đêm hôm qua...

Chết tiệt, Đường Khả Khanh, mày tỉnh táo lại đi!

Cô bật dậy khỏi giường, vỗ vỗ khuôn mặt mình. Bỗng dưng cánh cửa phòng bật mở, người đàn ông mà cô tưởng rằng đã đi từ lâu lại đang bước vào phòng, trên thân hắn chỉ mặc quần lót, thân để trần, trên tay cầm một ly cafe và một chiếc đĩa.

Cơ thể trần trụi đang được phơi bày của Khả Khanh cứng đờ tại chỗ, cô ngây ngốc nhìn hắn, một giây sau, ai đó hét lên một tiếng, lập tức nhảy phắt lên giường, dùng chăn bao kín người, mặt đỏ tới tận mang tai.

“Anh anh anh anh —— sao anh còn ở đây? Ở lại đây làm gì? Không phải anh đã đi về rồi sao?”

Thấy cô hoảng hốt xấu hổ đến mức đỏ bừng cả mặt, Cừ Thiên Phóng tựa người vào cạnh cửa, đứng thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, miệng bắt đầu trả lời vấn đề của cô.

“Tôi ở chỗ này là bởi đêm qua tôi ngủ ở đây.” - Hắn nhếch môi, nhướn mày, nói: “Nếu em không nhớ đêm qua chúng ta đã phát sinh chuyện gì, tôi không ngại làm mẫu một lần đâu.”

“Không cần, tôi nhớ rồi!” - Thấy Cừ Thiên Phóng giả bộ đi về phía mình, Khả Khanh khẩn trương túm chặt chăn, cả người lui về phía sau, cô cố gắng giải thích: “Chỉ là... Anh làm tôi giật mình thôi, tôi nghĩ anh đã đi rồi.”

“Em đói không?” - Hắn giơ lên chiếc đĩa đang cầm trong tay. - “Tôi dùng vài thứ trong tủ lạnh của em để làm sandwich.”

“Tôi” - Khả Khanh muốn nói không cần, nhưng lại nghe thấy tiếng chất lưỡi, liền đỏ mặt gật đầu.

Nhìn chiếc đĩa sandwich hắn đưa tới, cô hơi chần chừ. Thực ra Khả Khanh đang muốn vào phòng tắm thay đồ, nhưng khi nhớ lại chuyện đã phát sinh đêm qua, có vẻ cô làm thế là thừa. Khả Khanh đành hít vào một hơi, gém kỹ mình ở trong chăn rồi mới nhận chiếc đĩa từ hắn.

“Cảm ơn.”

Lời còn chưa nói hết đã thấy hắn ngồi xuống giường, tự lấy cho mình một phần.

Hắn ngồi quá gần, hại toàn bộ tế bào trên thân cô cảm thấy không được tự nhiên, theo bản năng Khả Khanh len lén dịch người sang bên cạnh một chút.

“Em uống cafe không? Hay nước trái cây?”

“Cà...fe.” - Cô cầm miếng sandwich, miệng lắp bắp.

Hắn đưa ly cafe cho cô, thừa dịp nhích lại gần cô thêm một chút.

Hắn ngồi gần như vậy khiến cô có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể hắn đang truyền tới.

Cô chuyển ly cafe đặt lên chiếc bàn ở đầu giường, tranh thủ dịch xa hắn thêm một đoạn.

Cừ Thiên Phóng không xán tới lần nữa, hắn chỉ tựa người vào gối, vừa cắn một miếng sandwich vừa ngắm bức lịch phong cảnh treo trên tường.

Ngoài tiếng nhai và nuốt, trong phòng không còn âm thanh nào khác.

Không chịu nổi bầu không khí yên tĩnh, Khả Khanh đành mở lời trước, - “Tôi không nghĩ anh biết nấu ăn.”

Hắn liếc cô, khoe miệng khê dương lên, - “Chỉ là mẫu bánh mì, thịt hun khói, cà chua và xà lách kẹp vào với nhau rồi thêm chút sốt thôi, lúc ở nước ngoài tôi thường ăn món này.”

Khả Khanh ngạc nhiên nhìn hắn.

Chống lại ánh nhìn kinh ngạc của cô, hắn nhướn mày: “Sao? Em cho rằng tôi thường ăn bào ngư, vi cá ư?”

“Không phải.” - Cô đỏ mặt, cười trả lời: “Chỉ là, tôi nghĩ những thiếu gia như anh chỉ ít cũng sẽ thuê người giúp việc về nấu.”

“Không phải ngày nào tôi cũng có thể ăn ở nhà, thuê người quá lãng phí.” - Cừ Thiên Phóng nhấp một hớp cafe, - “Khi sống ở bên đó, tôi có thuê một người phụ nữ đến quét tước nhà cửa 1 tuần 2 lần, cô ấy cũng phụ trách việc mua thực phẩm nhồi vào tủ lạnh, bình thường sẽ là sandwich cùng những món ăn nhanh.”

“Ách.” - Khả Khanh cũng tựa người xuống gối, tò mò nhìn hắn: “Anh không gọi người đưa đồ ăn đến sao?”

“Nước ngoài không giống ở đây, họ không mở tiệm 24 tiếng một ngày.”

Cũng đúng, lâu rồi Khả Khanh không ra nước ngoài chơi, cô đã quên mất không phải nơi nào cũng tiện nghi như ở thành phố này.

Đường Khả Khanh nhìn không được liếc mắt nhìn Cừ Thiên Phóng, đúng lúc bắt gặp cảnh tượng buồn cười, Cừ Thiên Phóng vừa cắn một miếng to khiến nước sốt kẹt trong bánh rỉ ra, dính cả lên mặt của hắn.

Nước sốt đỏ và trắng dính trên khuôn mặt lạnh cứng rắn, thoát nhìn lại khiến hắn không hề có vẻ hà khắc thường thấy, ngược lại trông giống như một đứa trẻ lớn xác.

Khả Khanh bỗng bật cười.

“Sao?” - Hắn nhướn mày.

“Mùi anh dính nước sốt.”

Cừ Thiên Phóng đưa tay lên lau đi nhưng không trúng.

“Dịch xuống dưới một chút, lên trên một chút, được rồi, bên má phải cũng có, xin lỗi, là bên phải của tôi cơ, đúng, dịch sang bên một chút, lên trên một chút, không phải, phía trên cơ. Quên đi, để tôi lau cho anh.” - Cô cười cười chỉ điểm cho hắn, thấy hắn vẫn không lau được, Khả Khanh sốt ruột nhoài người về phía trước, đưa nhón trở ra lau vết nước sốt thay cho hắn.

Ai ngờ, khi cô rút tay về lại bị hắn nắm lấy, cặp mắt tà mị nhìn thẳng vào cô, sau đó kéo tay cô kề miệng, hắn bắt đầu cẩn thận liếm sạch vết nước sốt dính trên tay cô.

Khả Khanh mắc cỡ mặt đỏ bừng, tim đập nhanh như ngựa phi nước đại, nhưng cô không có cách nào rút tay về, chỉ có thể mê muội nhìn hắn.

Trong thoáng chốc, cô như bị choáng váng, cảm thấy tình cảnh này thật quen, tựa như trước đây đã từng có người liếm đầu ngón tay của cô như thế này.

Đốm lửa cháy bập bùng, da thú, sơn trại...

Ánh đao nhuốm máu, những tiếng gào khóc thảm thiết...

Có lẽ... Lần này hắn sẽ... thật lòng thích cô...

Đáy lòng không ngừng dâng lên một nỗi tuyệt vọng không tên khiến cả người Khả Khanh cứng đờ, đến khi giật mình tỉnh lại, theo bản năng cô rút mạnh tay về.

Không, cô không thương hắn, cũng không hy vọng hắn thích cô!

Hắn là chỉ là tình nhân tạm thời của cô, là bạn ngủ chung giường tạm thời...

Thấy sắc mặt Khả Khanh tái đi, đôi mắt đen của Cừ Thiên Phóng cũng tối sầm, hắn để cô rút tay về nhưng nét mặt đành lại một chút.

Khả Khanh phát hiện mình phản ứng hơi thái quá, trong lúc cô đang bối rối không biết nên nói gì thì lại nghe thấy hắn hỏi: “Lịch của em sao lại là của ba năm trước vậy?”

“Cái gì cơ?” – Khả Khanh sững ra một lúc, ngẩng đầu nhìn hắn, phát hiện hắn đang quan sát một thứ khác.

“Là cái kia.” – Cừ Thiên Phóng đưa tay chỉ lên tờ lịch treo trên tường.

“À.” – Thấy hắn có vẻ không chú ý tới phản ứng quá đáng vừa rồi của mình, Khả Khanh thầm thở phào nhẹ nhõm, cô nhún vai, trả lời: “Là vì tôi quên đổi thôi.”

“Tôi đã nghĩ là vì em thích phong cảnh biển của tờ lịch đó.”

Khả Khanh liếc qua tờ lịch, đúng là cảnh biển, cô không khỏi mỉm cười, - “Là do quên thôi, nhưng đúng là tôi rất thích cảm giác đứng trước biển trời bao la, anh không thấy khung cảnh đó khiến con người mình cảm thấy khoan khoái sao?”

“Ừ.” – Cừ Thiên Phóng cắn thêm một miếng sandwich, hắn nhoài người về phía tờ lịch. – “Đây là Hy Lạp?”

“Tôi cũng không biết, có lẽ vậy.”

Thật kỳ quái, hắn và cô lại đang nói chuyện phiếm.

Cô nhìn hắn đi tới quan sát tờ lịch treo trên tường như đang nghiên cứu quốc bảo, trong lòng Khả Khanh bỗng dâng lên một cảm giác kì lạ mà chính cô vẫn chưa phát giác.

Đây thật sự là một buổi sáng kì quái.

Nhìn người đàn ông để nửa thân trần trước mắt, lại cúi xuống nhìn miếng bánh sandwich tự tay hắn làm, còn có tách cà phê đích thân hắn pha đang để đầu giường.

Chẳng biết tại sao cô lại có cảm giác cái khung cảnh mà mọi thứ đều tốt đẹp này không thật.

Khả Khanh nâng tách hóp một ngụm cà phê, cô lè lưỡi.

Trời ạ, thật là đáng!

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Theo Đuổi

Hắn muốn theo đuổi cô.

Chưa bao giờ hắn có ý định theo đuổi một người con gái, nhưng cô thì khác, hắn muốn cô yêu hắn.

Mặc dù lịch trình công việc của hắn đã kín đặc, muốn có thời gian hẹn hò với cô thật khó, nhưng hắn vẫn làm được.

Tuần trước hắn còn đưa Khả Khanh đi biển, nghe hòa nhạc, tối dùng bữa tại nhà hàng cao cấp, thậm chí còn đưa cô đi xem film ở rạp chiếu bóng.

Có trời mới biết gần đây nhất Cừ Thiên Phóng đi xem film ở rạp là lúc nào, có lẽ là năm thứ 3 cao trung chẳng? (trường cấp 3)

Cừ Thiên Phóng là kẻ thiếu kinh nghiệm trong việc yêu đương, cũng không có quá nhiều thời gian, nhưng hắn rất rất thật lòng.

Ai ngờ, khi cô bước vào văn phòng, hắn hỏi lại một lần nữa nhưng vẫn bị từ chối.

“Không, tối nay em không muốn đi ra ngoài.”

“Có việc gì sao?”

“Ừm!” - Khả Khanh đặt xuống tập tài liệu vừa được dưới lầu đưa lên, tay kia cầm lấy chồng giấy tờ hắn đã ký xong - “Em có hẹn một người tới nhà ăn cơm.”

Hẹn một người? Là ai? Nam hay nữ?

Cừ Thiên Phóng trợn mắt nhìn ‘bà cô’ luôn ăn mặc đứng đắn ở trước mặt, quai hàm của hắn càng thêm căng cứng, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng nhưng không cách nào thốt ra lời hỏi.

Hắn định tìm lý do để Khả Khanh phải tăng ca, nhưng vì muốn hẹn hò với cô nên hắn đã lùi lại toàn bộ lịch hẹn với khách hàng, hơn nữa, nếu hắn miễn cưỡng giao công việc cho cô, chắc chắn cô sẽ biết hắn đang cố ý.

Buồn thay, năng lực của hắn biết mọi công việc và lịch hẹn tiếp khách của hắn.

Cục tức dâng lên tác nghẹn ở ngực.

Tuy ở trong công ty, Khả Khanh vẫn mặc những bộ quần áo đứng đắn, trên mặt kè kè cặp kính xấu xí to sụ, kèm theo đó là khăn trùm đầu và trang sức tự làm, tất cả những thứ này là để che giấu gương mặt xinh đẹp của cô. Mà hắn là người biết tất cả.

Cừ Thiên Phóng biết, nếu Khả Khanh dỡ tất cả những thứ đạo cụ này xuống, chỉ cần cô bước ra đường sẽ khiến cả đoạn đường đó rối loạn.

Khả Khanh rất đẹp.

Mái tóc đen của cô mềm mại như tơ, bờ môi dày đỏ mọng, làn da trắng ngần mịn màng, cô thực sự rất đẹp.

Hai người ở bên nhau đã một thời gian nhưng cô chưa từng làm đồ ăn cho hắn, dù chỉ là một quả trứng ốp lếp. Vậy mà hôm nay lại muốn xuống bếp nấu cơm cho người đàn ông khác.

Cừ Thiên Phóng mím môi, tỏ vẻ vô cùng giận dữ.

Dù thế, người phụ nữ trước mặt hắn vẫn không thềm để ý, Khả Khanh làm như không có chuyện gì, bình tĩnh sắp xếp lại giấy tờ rồi quay lưng đi ra

ngoài, bỏ mặc hắn tự giận dữ một mình ở trong phòng.

Cừ Thiên Phóng trợn mắt nhìn bóng lưng xinh đẹp chuẩn bị bước ra ngoài, hắn thật muốn nhảy dựng lên, tóm lấy tay cô mà ép hỏi cho bằng được, nhưng lý trí nhắc nhở, dù hắn có quyền ép hỏi thì cũng không nên mạo hiểm làm cô tức giận.

Hắn không thể tạo ra bất cứ cơ hội nào để cô quay lưng với hắn, cho dù cô có mời một tên đàn ông chết tiệt nào đó đến nhà thưởng thức những món ăn do chính tay cô nấu đi chăng nữa.

Đường Khả Khanh bước thẳng ra cửa, tay nắm lấy chốt cửa, dường như nhớ ra việc gì đó, cô dừng lại, quay đầu nhìn người đàn ông đang hằm hằm ngồi sau bàn làm việc.

”À phải rồi, bây giờ có sớm quá không?”

”Cái gì?” - Cừ Thiên Phóng cau có.

”Giờ ăn.” - Khả Khanh cúi đầu lục tìm chiếc máy điện thoại, kiểm tra lộ trình công việc của Cừ Thiên Phóng, sau đó ngẩng đầu, đôi môi đỏ mọng khẽ cười. - “Em nghĩ là ổn. Lúc tối, anh nhớ mua một chai vang đỏ, em không có thời gian đi mua.”

Cô thả chiếc điện thoại trở lại túi, ôm chồng văn kiện đi ra ngoài, đóng cửa.

Trong phòng hoàn toàn yên lặng.

Cừ Thiên Phóng trừng mắt nhìn cánh cửa đã đóng chặt, nửa ngày sau mới hồi phục tinh thần, giây tiếp theo hắn vội vã đứng dậy, sai bước đi tới, đẩy cánh cửa thò mặt ra ngoài.

”Đường thư ký, em vừa hẹn tôi bây giờ ăn tối sao?”

”Đúng vậy.” - Khả Khanh đang ngồi sau bàn làm việc, ngẩng đầu nhìn hắn, đôi môi cô nở nụ cười: “Bây giờ.”

Hắn trừng mắt nhìn cô, sau đó hắng giọng, hắn trở lại gương mặt lạnh như lúc thường, - “Tôi đã biết, cảm ơn.”

”Đừng khách sáo.” - Cô nói.

Cừ Thiên Phóng rút đầu về, khép cửa, từ tốn quay trở lại bàn làm việc của hắn, rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế màu da trâu rám nắng.

Hắn bắt đầu cười khúc khích.

--

Hoa hồng.

Vừa mở cửa, trước mặt cô là một bó hồng trắng.

Người đàn ông ôm bó hoa đứng sau cánh cửa mặc bộ vest tây màu đen, tay kia cầm một chai rượu vang đỏ.

Tầm mắt của Khả Khanh chuyển từ bó hoa sang nét mặt nghiêm nghị của hắn.

Chính là người có hẹn với cô tối nay, Cừ Thiên Phóng.

Dù khoác lên mình bộ vest tây khiến thân hình thô kệch của hắn có đáng dấp hơn, nhưng hoa hồng trắng và hắn lại chẳng hợp chút nào.

Cừ Thiên Phóng dúm bó hoa vào tay Khả Khanh, cô nhìn ra cánh môi mỏng của hắn không được tự nhiên, hắn đang căng thẳng.

”Cảm ơn anh.” - Cô mỉm cười nhận bó hoa, xoay người nhường đường cho hắn vào nhà. - “Bữa tối đã xong, chỉ cần mở rượu khai vị là được.”

Thật ngạc nhiên, hắn lại tặng cô một bó hoa, có lẽ cô đã biết trước sớm muộn gì những bông hoa này cũng sẽ xuất hiện, khi con người quy tắc như hắn lại nỗ lực theo đuổi, chiếm toàn bộ thời gian cuối tuần của cô.

Giao bó hoa cho Khả Khanh, Cừ Thiên Phóng lập tức tháo giày, thay đôi dép đi trong nhà, cởi áo khoác treo lên móc và đi vào phòng khách, hắn tự rót cho mình một cốc nước, sau đó ngồi xuống ghế salon, bắt đầu mở tivi.

Khả Khanh nhìn những hành động tự-nhiên-như-ở-nhà kia cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười.

Mấy ngày nay chẳng hiểu sao, có nhà lớn mà hắn không ở, cứ thích chen chúc trong căn phòng trọ nhỏ của cô. Không phải cô chưa từng thử kháng nghị, nhưng mỗi lần hẹn hò, hắn đưa cô trở về nhà sẽ hôn cô đến khi đầu óc mê muội, sau đó hai người lại cùng làm chuyện đó.

Được rồi, cô thừa nhận mình chết mê chết mệt cơ thể của hắn, nên cũng không thực sự chống cự. (haizzz)

Đường Khả Khanh trở vào bếp, đem bó hoa cắm vào trong bình, sau đó mới đưa miếng thịt bò vừa nấu chín ra ngoài.

Âm thanh to oành trên tivi truyền tới phòng bếp, hần đang xem tin tức. Khả Khanh xử lí món thịt bò bít tết, trong đầu không ngừng suy nghĩ về người đàn ông đang ngồi bên ngoài kia.

Thực ra, không phải cô không biết nguyên nhân vì sao hần muốn ở cùng cô.

Từ khi hần quay về tiếp nhận vị trí tổng giám đốc, cả trong lẫn ngoài công ty, khắp nơi đều có những lời đồn đại về hần.

Trước đây, trừ phi cần cho công việc, nếu không cô sẽ chẳng bao giờ chú ý tới việc nhà của ông chủ.

Trên thực tế, Cừu Tĩnh Viễn cũng không muốn cô có những ý nghĩ quá phận. Đối với Cừu gia, cô biết gia tộc họ khá đông người, rất nhiều người làm việc trong tập đoàn, nhưng cô cũng chỉ biết đến vậy, bởi vì Cừu Tĩnh Viễn không cho phép người nhà dựa vào thân thế mà nghiêm nhiên được ngồi ở những vị trí cao, vì vậy trong tập đoàn Hoàng Thống, chưa từng có ai dám cả gan ý thể bất nạt cấp dưới.

Nhưng khi Cừu Tĩnh Viễn về hưu, đám thân thích của ông ở trong công ty bắt đầu có những động thái rục rịch làm loạn.

Đương nhiên không phải do Cừu Thiên Phóng dễ dãi, đồng ý cho người nhà làm những việc mờ ám, thành thật mà nói, thái độ của hần trong chuyện này còn nghiêm khắc hơn lão cha hần.

Vấn đề là ở chỗ, kẻ nói nghiệp này lại không phải là con ruột của Cừu Tĩnh Viễn.

Cừu phu nhân không thể có con, vì thế hơn hai mươi lăm năm trước, Cừu Tĩnh Viễn đã nhận nuôi một đứa bé mồ côi mười tuổi.

Không ai hiểu tại sao ông ta lại đem sản nghiệp của gia tộc truyền cho một đứa con không cùng huyết thống, mà không phải cho một trong những đám con cháu thân thích khác trong gia tộc, hơn nữa, tình cảm giữa hai cha con họ cũng không được tốt, thậm chí một năm họ còn không gặp mặt nhau vài lần, nhưng Cừu Tĩnh Viễn vẫn giao tập đoàn cho Cừu Thiên Phóng, khiến toàn bộ mọi người trong gia tộc được một phen lòi cả mắt.

Khả Khanh nghĩ, vì nguyên nhân gì mà Cừu Thiên Phóng lại phải nỗ lực làm việc như vậy?

Nhưng dường như hần có cố gắng như thế nào cũng không đủ, vì đối với những người trong gia tộc Cừu thị, tập đoàn Hoàng Thống là một miếng bánh lớn mà họ muốn cắn xé. Vì thế, ngoại trừ những công việc trong công ty, hần còn phải xử lý việc nhà. Có rất nhiều họ hàng thân thích cố ý lợi dụng việc công để gây phiền phức cho hần, thậm chí làm những việc không đứng đắn sau lưng hần.

Cứ cách hai ba ngày cô lại nghe thấy những tiếng gào thét của một vị trưởng bối hung ác nào đó truyền ra từ sau cánh cửa phòng làm việc của hần.

Khả Khanh biết hần rất bức bối, cũng tự hỏi vì sao hần có thể chịu đựng được đến vậy, nhìn hần không giống một người có thể nhẫn nhịn, nhưng đối với đám người họ hàng thân thích này hần lại khá khách khí, cho dù biết bọn họ có ác ý nhưng không bao giờ trực tiếp trở mặt.

Gia tộc Cừu thị rõ ràng rất bất mãn với kẻ nói nghiệp này, vì thế trong công ty dần chia thành nhiều phe phái khác nhau.

Nhờ thế mà công việc của Cừu Thiên Phóng cũng tăng lên, đến mức không có thời gian để nghỉ ngơi, thậm chí còn phải mang cả công việc về nhà, làm đến tận nửa đêm. Hần luôn ngủ muộn hơn cô, buổi sáng lại dậy trước cô, có đôi khi tỉnh lại lúc nửa đêm, cô vẫn thấy hần đang ngồi ở phòng khách gõ máy tính hoặc lật giờ xem xét tài liệu, không thì cũng ra ban công nghe điện thoại.

Hần nhiều việc như vậy, nhưng vẫn cố gắng ăn cơm cùng cô, đi hẹn hò với cô, khiến Khả Khanh rất cảm động.

Hần mệt mỏi đến thế nào, cô đều hiểu.

Vì vậy mới không nỡ đẩy tám thân mệt mỏi của hần đúi ra cửa khi hần đưa cô về nhà, nên mỗi ngày hần đều ngủ lại ở nhà cô, và không hiểu từ lúc nào những đồ vật của hần xuất hiện ngày càng nhiều trong nhà.

Đầu tiên chỉ là một chiếc bàn chải đánh răng, sau đó là dao cạo râu, khăn mặt, áo sơ mi, quần, cùng áo vest cũng xuất hiện.

Đến khi cô phát hiện ra thì hần đã nghiêm nhiên ở trong nhà cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bữa Cơm Cảm Động

Edit: Phi Nguyệt

Khả Khanh đặt miếng thịt bò vào đĩa rồi bày súp lơ và củ cải đỏ ở xung quanh, thêm cả khoai tây, và cuối cùng rắc chút hạt tiêu để tăng thêm hương vị cho món ăn.

”Ăn com thôi.” - Cô bung đĩa thịt bò đặt lên bàn ăn đã được dọn sẵn, miệng gọi hấn.

Cừ Thiên Phóng nghe tiếng liền tắt TV, cầm chai rượu vang đỏ đi tới.

”Em nhớ anh thích ăn thịt bò chín năm phần phải không?” - Sau vài lần đi tiếp khách hàng cùng Cừ Thiên Phóng, cô đã ghi nhớ khẩu vị của hấn.

”Ừ.” - Cừ Thiên Phóng tròn mắt nhìn bàn ăn trước mặt, Khả Khanh không chỉ cắm thêm một bình hoa hồng, còn có nến, thậm chí khăn ăn cũng được xếp gọn gàng theo phong cách chuyên nghiệp.

Cô mỉm cười, vừa xoay người trở vào phòng bếp vừa nói: “Dụng cụ mở chai ở trên bàn, làm phiền anh mở chai rượu, em đi lấy nước dùng.”

Cừ Thiên Phóng hoàn hồn cầm lấy dụng cụ, mở chai vang đỏ rồi rót vào hai ly rượu trên bàn. Xong việc, hấn ngồi xuống ghế, ngắm nhìn những thứ được bày biện trên bàn với ánh mắt nể phục.

Nói thật, đã lớn như vậy rồi nhưng chưa từng có ai vì hấn mà hao tâm tốn sức đến thế này.

Trong trí nhớ qua bao kiếp luân hồi của hấn cho tới nay, ngoại trừ cô ra thì không còn người nào đối đãi với hấn như vậy.

Từ trước đến nay hấn vẫn luôn là một kẻ không ra gì, lạnh lùng vô tình, hấn là người thích ăn miếng trả miếng, lấy bạo khắc chế bạo khiến mọi người xung quanh luôn sợ hãi, nhưng vẫn phải dựa vào hấn.

Từ lúc bắt đầu, cũng chỉ có nàng là thật tâm vì hấn.

Chỉ có nàng.

Khả Khanh đi từ trong bếp ra, trên tay cô không phải bát nước dùng, mà là một chiếc bánh gato cắm đầy những ngọn nến lung linh.

”Sinh nhật vui vẻ.” - Cô mỉm cười dịu dàng.

Hấn nhìn cô, nhìn nụ cười trên môi Khả Khanh khiến yết hầu bỗng khô không khóc không thể thốt ra lời, chỉ cảm thấy ngực mình như đang bị thứ gì đó nắm chặt.

”Xin lỗi, em không cẩn thận nhìn thấy được sinh nhật của anh.”

Chưa từng có ai quan tâm hấn đến thế.

Người cha nhận nuôi hấn không quan tâm, mẹ nuôi cũng vậy, mà chính hấn cũng không quan tâm đến chuyện đó, chỉ có cô là để ý đến.

Chỉ có cô nhớ những điều đó.

Chỉ có cô mà thôi.

”Em nhớ nhầm sao?” - Thấy Cừ Thiên Phóng trầm mặc không nói, chỉ mở to mắt nhìn chiếc bánh gato vừa được đặt lên bàn khiến Khả Khanh chột dạ, hỏi.

”Không... không phải.” - Giọng nói của hấn trở nên khàn khàn, hấn chuyển tầm nhìn lên gương mặt cô, - “Cảm ơn.”

”Đừng khách sáo.” - Về mặt xúc động của hấn khiến cô cảm thấy hấn thật đáng yêu, Khả Khanh cầm lấy tay hấn, dịu dàng nói: “Nào, anh thổi nến đi, trước khi thổi còn phải ước nguyện nữa.”

Hấn nhìn người con gái ở trước mắt, lòng ngực như thắt lại, sau đó hấn làm theo lời cô nói, nhắm nghiền cả hai mắt. Sống từng đã qua lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hấn học được cách cầu nguyện.

Tôi mong muốn em yêu tôi.

Muốn tôi đừng... làm em tổn thương nữa.

Muốn em vĩnh viễn ở bên cạnh tôi.

Nguyện vọng của hấn rất rõ ràng, nhưng hấn hiểu rằng, cơ hội để thực hiện được điều đó so với hái trăng trên trời còn khó hơn.

Cừ Thiên Phóng mở mắt, trước ánh nhìn háo hức của Khả Khanh, hấn thổi tắt ngọn nến.

Một tháng sau.

Ánh trăng soi rọi lên sân thượng, nhuộm tất cả mọi thứ thành một màu bàng bạc.

Hoan ái mãnh liệt qua đi, cô rúc mình vào ngực hấn rồi ngủ.

Khi tỉnh lại đã không thấy bóng dáng của hấn, bên chăn lạnh ngắt, khe cửa hé mở lộ chút ánh sáng.

Khả Khanh nhào người, khoác chiếc áo ngủ rồi đi ra ngoài.

Trong phòng khách chỉ bật một ngọn đèn mờ nhạt, những tia sáng còn lại đều được phát ra từ chính màn hình máy tính của hấn.

”Tôi nghĩ em vẫn đang ngủ.” - Nghe thấy tiếng bước chân của cô, hấn không quay đầu lại mà chỉ mở miệng nói.

”Em vừa tỉnh.” - Khả Khanh đưa tay đặt lên vai hấn, bắt đầu bóp vai cho Cừ Thiên Phóng, cô nhẹ nói: “Đừng làm việc nữa, anh cũng nên nghỉ ngơi một chút đi thôi.”

Hấn tựa lưng vào thành ghế, ngửa đầu nhìn cô, khoe miệng khẽ cười yếu ớt. - “Xin lỗi.”

”Xin lỗi em làm gì?” - Khả Khanh cúi đầu nhìn gương mặt mệt mỏi của hấn, lòng dâng đầy một nỗi yêu thương.

Lọn tóc dài mềm mại khẽ lướt qua gương mặt Cừ Thiên Phóng, hấn nhắm nghiền hai mắt, đưa tay đặt lên đôi bàn tay đang dịu dàng mát-sa cho hấn. Cừ Thiên Phóng hít một hơi thật sâu, cất giọng khàn khàn: “Vì đã đánh thức em.”

Biết rõ không nên để ý nhiều, nhưng lại không thể ngăn mình ngừng quan tâm đến đối phương.

Nhìn hấn có vẻ rất mệt mỏi. Cuối cùng là vì cái gì mà hấn phải làm việc không ngừng nghỉ cả ngày lẫn đêm như vậy?

Vì tiền sao? Quyền lực? Hay vì để trả ơn?

Vì cái gì vậy?

Đường Khả Khanh nhẹ nhàng day khéo mắt mệt mỏi của hấn, ngắm nhìn một lúc, cô nhìn không được cúi người hôn nhẹ lên đôi môi kia, - “Không phải do anh.”

Cừ Thiên Phóng kinh ngạc mở mắt, đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn hấn, vẫn dịu dàng như vậy, ảm áp như vậy khiến trái tim của hấn khẽ đập lạc nhịp.

”Em sẽ luôn ở bên tôi phải không?” - Nghe thấy giọng nói khàn khàn cất lên hấn mới ý thức được mình vừa buột miệng.

Cả người Cừ Thiên Phóng trở nên khựng lại, cứng ngắc, hấn không dám thúc giục cô trả lời, càng không dám hỏi lại.

Khả Khanh chưa từng thấy hấn có vẻ mặt này, là một loại khát vọng không thể định hình.

Hấn cho rằng cô sẽ từ chối sao?

Một luồng hơi nóng bỗng bốc lên viền mắt khiến cô phải cố gắng lắm mới không khóc, đè nén cảm xúc của mình xuống, Khả Khanh đi vòng qua xô-pha.

Khi cô bước đi, toàn thân Cừ Thiên Phóng cứng đờ, tay nắm bàn tay cô trở nên căng thẳng, cho đến khi hấn biết không phải cô rồi đi, mới thờ phào nhẹ nhõm.

Hấn vẫn nắm tay cô, nhưng không chặt như lúc mới rồi, hấn sợ cô chạy trốn khỏi hấn nhưng lại không dám ngăn cản.

Khả Khanh không biết nên nói cái gì, đành nắm tay hấn rồi ngồi xuống bên cạnh.

Cừ Thiên Phóng đưa tay cô kê bên môi hấn, - “Cảm ơn em.”

Khả Khanh khẽ lắc đầu, co chân lên trên ghế, trán tựa vào cánh tay rắn chắc của hấn.

Màn hình hiện lên tư liệu của công ty Hoàng Phú, đây là cổ đông nắm giữ số cổ phần lớn thứ hai trong tập đoàn Hoàng Thống, thân là thư ký của hấn, đương nhiên cô biết giám đốc công ty này chính là Cừ Thiên Lâm. Cũng giống Cừ Thiên Tấn, y chính là một trong những vị anh họ của Thiên Phóng.

Không giống Cừ Thiên Tấn vừa vụng về, vừa dốt nát chỉ biết tới làm âm mưu tráo trở Cừ Thiên Phóng, Cừ Thiên Lâm là anh cả thông minh, có năng lực, cũng là người giành được sự công nhận của các thành viên trong gia tộc.

”Anh đang xem số liệu báo cáo tài chính của họ sao?”

”Ừ.” - Nắm tay cô khiến hấn trở nên bình tâm hơn.

”Tại sao? Em nhớ gần đây họ đâu xảy ra vấn đề gì?” - Thực tế mà nói, Hoàng Phú là công ty duy nhất không có vấn đề gì kể từ khi Cừ Thiên Phóng về

nước tiếp quản tập đoàn.

“Không có vấn đề gì mới là vấn đề lớn nhất.” - Hấn trả lời, tay không tự chủ lại vuốt ve những ngón tay của Khả Khanh, mắt vẫn nhìn những số liệu hiện trên máy tính.

“Như vậy là sao?” - Cô ngẩng đầu nhìn hấn.

“Chó sủa là chó không cắn người.” - Cừ Thiên Phóng mở file hồ sơ của Thiên Lâm, lại nói: - “Người nên cẩn thận đề phòng không phải là Cừ Thiên Tấn, mà là kẻ chưa bao giờ lộ mình, đang đứng trong bóng tối giương mắt hổ nhìn chúng ta.”

“Ý anh là, Cừ Thiên Lâm mới chính là kẻ đứng phía sau hạ độc thủ, gây ra những vấn đề gần đây?”

“Ừ, Cừ Thiên Tấn chỉ là kẻ to mồm, không phải là người có năng lực, về phần Cừ Thiên Lâm thì...” - Khóe môi hấn khẽ kéo lên thành nụ cười khẩy, - “Tên đó luôn ao ước được dẫm nát tôi dưới lòng bàn chân, nhưng hấn rất thông minh, không tự mình ra tay mà luôn kích động kẻ khác đi chết thay.”

Nhìn nụ cười mỉa mai trên mặt Cừ Thiên Phóng khiến Khả Khanh không nhịn được bật ra câu hỏi. - “Sao ba anh không nói gì hết? Chẳng phải chỉ cần ông ấy ra mặt thì mọi việc đều đâu vào đấy hết sao?”

“Nếu nói mà giải quyết được vấn đề thì ông ấy đã làm từ sớm, mấy năm nay không ai dám làm loạn ở trước mặt ông ấy nhưng vẫn âm thầm lén lút sau lưng. Em có biết vì sao ông ấy lại gọi tôi trở về không?”

“Không phải vì ông ấy đã lớn tuổi nên muốn nghỉ hưu cùng phu nhân sao?” - Cô dịu dàng hỏi lại.

“Đó cũng là một trong những lý do.” - Cừ Thiên Phóng nắm chặt tay Khả Khanh, nét mặt không thay đổi: “Nhưng lý do quan trọng nhất, là dù thế nào đi chăng nữa, những người đó vẫn là họ hàng có quan hệ huyết thống với ông ấy, một người là anh, hai người em trai, còn có một vị em gái đã kết hôn nữa, ông ấy không thể động vào bọn họ, nhưng tôi thì được. Vị trưởng bối nào cũng muốn con cháu của mình được nắm quyền lực trong tay, nên... dù ông ấy có giao lại vị trí này cho người nào trong gia tộc cũng sẽ gây ra một tràng tranh đấu quyết liệt.”

“Còn giao lại cho anh thì không sao ư?”

“Sẽ không.”

“Vì sao?”

“Vì tôi là người ngoài. Sự tồn tại của tôi khiến mọi thứ đạt được sự cân bằng nhất định.”

Đường Khả Khanh nhất thời im bật, nhìn hấn đầy sợ hãi.

Tôi là người ngoài.

Chỉ bốn chữ đơn giản lại có thể nói lên hết cuộc sống bị thù ghét của Thiên Phóng ở trong Cừ thị.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đứa Trẻ Đáng Thương

Tôi là người ngoài.

Chỉ bốn chữ đơn giản mà có thể nói lên hết cuộc sống bị thù ghét của Thiên Phóng ở trong Cừ thị.

Thấy vẻ mặt của Khả Khanh, hấn chỉ cười, - “Chuyện tôi là con nuôi không phải điều gì bí mật.”

“Đúng, không phải.” - Khả Khanh nhún mày - “Nhưng em luôn nghĩ rằng họ coi anh như con ruột của mình.”

“Ông ấy cũng đã cố gắng hết sức.” - Cừ Thiên Phóng khẽ nói.

Khả Khanh thừa biết Cừ Tĩnh Viễn không hề cố gắng làm điều đó, nếu ông ta muốn thì đã giúp đứa con này được sống thoải mái, dễ dàng hòa nhập với gia tộc hơn rồi.

Cô ngắm nhìn người đàn ông bên cạnh mình, chỉ thấy hấn đang tập trung vào màn hình máy vi tính, nhìn nghiêng, những đường nét tinh xảo trên khuôn mặt hấn phản chiếu thứ ánh sáng mờ ảo được hắt ra từ màn hình máy tính, khiến gương mặt luôn lạnh lùng cứng rắn cũng lộ ra vẻ cô quàng sâu lắng.

Khả Khanh bỗng cảm thấy tức giận với Cừ Tình Viễn.

“Tại sao trước đây Cừ Tình Viễn lại muốn nhận nuôi anh? Là vì ngày hôm nay sao?”

Hắn trầm mặc, gián tiếp thừa nhận chuyện này, Khả Khanh bắt gặp nắm chặt hai nắm tay.

Chết tiệt, lão hồ ly kia làm việc luôn luôn mưu tính sâu xa, cô chỉ nghĩ hắn không cần phải quá sức như vậy, nhưng e rằng lão hồ ly Cừ Tình Viễn đã tính toán hết cả rồi.

Nhận nuôi một đứa trẻ có trí thông minh thiên phú, bồi dưỡng, giáo dục cho nó chỉ để làm trâu làm ngựa cho Cừ gia?

“Lão hồ ly! Sao ông ta có thể làm như vậy?” – Giận quá khiến cô không kìm nổi mà mắng ra miệng, cô cảm thấy bất bình thay cho hắn.

Cô tức giận như vậy lại khiến hắn nở nụ cười, – “Chỉ ít thì ông ấy đã cho tôi một cơ hội, so với việc lưu lạc nơi đầu đường xó chợ thì được ông ấy nhận nuôi vẫn tốt hơn.”

“Lưu lạc?”

Cừ Thiên Phóng nhếch khóe môi, – “Tôi là trẻ mồ côi, cha không rõ, mẹ sinh tôi ra không được bao lâu thì qua đời, tôi được một người nhặt rác nuôi lớn, nhưng sau đó ông ấy cũng bị xe đụng chết, tôi phải dựa vào tài móc túi để sống qua ngày, thậm chí đến hộ khẩu và một cái tên chính thức cũng không có chứ đừng nói tới chuyện được đến trường học chữ.”

Khả Khanh cảm thấy đau lòng, xót thương cho đứa bé trong quá khứ kia.

“Làm thế nào anh lại gặp được ông ấy?” – Nghe có vẻ như cuộc sống của hắn và Cừ Tình Viễn không thể có khả năng gặp được nhau.

“Tôi đã từng lừa gạt ông ấy.”

“Cái gì?” – Khả Khanh há hốc.

“Tài xế của ông ấy đụng phải tôi.” – Cừ Thiên Phóng tựa lưng vào salon, nhìn đáng vẻ ngô ngố của cô lại khiến hắn thấy buồn cười, hắn nói: “Tôi thấy ông ấy có vẻ giàu có liền nắm lấy cơ hội lừa ông ấy.”

“Anh lừa gạt ông ta?”

“Ừm. Nhưng ông ấy nghe xong chỉ cười ha hả, sau đó còn hỏi một vài vấn đề, cuối cùng nhận nuôi tôi.”

Đường Khả Khanh hoàn toàn á khẩu, không thốt nên lời, đến nửa ngày sau mới nói: “Khi đó anh bao nhiêu tuổi?”

“Vừa tròn mười tuổi.” – Cừ Thiên Phóng cười nhẹ, hắn đưa tay vén lọn tóc cho cô, khẽ hít một hơi thật sâu, hắn nói: “Ông ấy đã đồng ý, chỉ cần tôi làm việc cho ông ấy thì cả đời này không lo cái ăn cái mặc. Ở thời điểm đó tôi chỉ là một đứa trẻ, nên lời đề nghị này có sức hấp dẫn rất lớn. Mà thực tế ông ta cũng đã làm được điều đó. Hơn hai mươi lăm năm qua, chỉ cần là vật chất, tôi muốn thứ gì ông ta đều đáp ứng hết, chưa từng thiếu thốn điều gì cả.”

Đường Khả Khanh nghe xong nhưng không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy tim mình nhói đau.

Người ngoài nhìn vào đều nghĩ rằng hắn là con cưng của nhà họ Cừ, dù có ai biết sự thật thì vẫn cảm thấy hắn thật may mắn, dù sao thì làm con trai của kẻ có tiền vẫn tốt hơn một đứa lưu lạc đầu đường xó chợ.

Nhưng chỉ cần nhìn sắc mặt hiện tại của những người trong Cừ gia, Khả Khanh có thể tưởng tượng ra những gì bọn họ đã đối đãi với Thiên Phóng suốt hai mươi lăm năm qua.

Quả nhiên hắn là vì ân tình của Cừ Tình Viễn mà gắng nén giận.

“Cứ cho rằng ông ta để lại vị trí này cho anh là vì muốn duy trì sự cân bằng trong tập đoàn, nhưng tình huống này phải nói sao đây?”

“Đó chính là lý do vì sao ông ta lại tiêu tốn nhiều tiền trên người tôi đến vậy, cho tôi ăn, cho tôi ở, bồi dưỡng nhiều năm như vậy cũng chỉ vì một mục đích duy nhất.” – Cừ Thiên Phóng kéo Khả Khanh ngồi lên đùi mình, tiếp tục giải thích – “Ông ấy thả tôi đến nước Mỹ lâu như vậy thì không thể nào muốn tôi ở bên đó lẫn lộn chờ chết được.”

Càng nghe càng nóng máu, Khả Khanh bật mắng, – “Đồ hồ ly thành tinh, lẽ nào ông ta không sợ anh đem công ty bán đi?”

“Đương nhiên ông ta phải có kế hoạch dự phòng rồi.” – Cừ Thiên Phóng nhẹ kéo khóe miệng, – “Ngoài quyền kinh doanh công ty, tất cả những thứ còn lại vẫn nằm trong tay ông ta.”

“Câu này có ý tứ gì?” – Cô sừng sốt.

“Ý của nó là, tôi không hề có một xu cở phần nào trong Hoàng Thống, cho nên không được trực tiếp hoặc gián tiếp mua bán Hoàng Thống, dù là qua một công ty cổ phiếu trung gian khác. Tôi giống như bao người làm công ăn lương khác, lĩnh tiền lương rồi sống qua ngày, hoàn toàn không phải là đại

thiếu gia có nhiều tiền của.” – Hấn cắn nhẹ lên đầu vai của Khả Khanh – “Nếu em muốn gả vào nhà giàu làm thiếu phu nhân, thì em đi sai đường rồi đấy.”

Nghe thấy vậy, Đường Khả Khanh lấy cùi trỏ đánh Cừ Thiên Phóng, cô tức giận nói:

“Nếu em muốn gả cho nhà giàu thì đã sớm kết hôn rồi, còn tới lượt anh sao?”

Hấn bật cười, ôm chặt hông của cô: “Xin lỗi.”

“Anh nên xin lỗi em.” – Cô trừng mắt nhìn hấn, sau đó lại không nhịn được cũng bật cười.

Thật lâu sau, tiếng cười của hai người mới lắng xuống.

Cừ Thiên Phóng ôm lấy Khả Khanh, cô tựa đầu vào vai hấn, mặc hấn vỗ về tấm lưng của mình, lắng nghe nhịp đập trầm ổn nơi trái tim hấn.

“Anh không cần phải đi ra ngoài hẹn hò cùng em nữa.”

“Vì sao?” – Hấn nhắm mắt ngửi mùi hương thơm ngát trên tóc cô, nhẹ giọng hỏi.

“Anh đã bị vị thù-trưởng-không-tính kia chèn ép cả ngày rồi, so với đi ra ngoài hẹn hò, em thích ở trong nhà nghỉ ngơi hơn.”

“Vị thù-trưởng-không-tính?” – Hấn cúi đầu nhìn cô.

“Đúng vậy, thù-trưởng-không-tính.” – cô gật đầu.

“Không tính như thế nào?” – Hấn hỏi nghiêm túc.

“Phi thường không tính.” – Khả Khanh khẽ kéo khóe miệng, cố ý thể hiện một cách cường điệu nhất. – “Tay đó là một người cuồng công việc, lịch làm việc mỗi ngày đều kín mít, hại em cũng phải tăng ca theo. Nếu chỉ vậy thì chưa nói, nhưng tay đó còn muốn em bồi tiếp hấn đi xem phim ở rạp chiếu bóng ngay sau khi tan làm, đi ngắm biển, thậm chí bắt em mỗi ngày phải cùng hấn làm chuyện.”

“Phải không?” – Hấn ngắt lời cô, muốn tiếp tục trò đùa này. – “Nghe thì hình như có chút quá đáng thật, nhưng lúc hai người đi ăn cơm, là em trả tiền hay hấn trả tiền?”

“Ừ, đều là hấn trả!”

“Nếu đã là hấn trả...” – Thiên Phóng mỉm cười biện giải cho chính mình, – “Tôi có thể nghĩ những hành vi đó của hấn là đang muốn theo đuổi em!”

“Theo đuổi? Phải vậy không? Sao em lại không biết nhỉ?” – Cô nhướn mày, giả ngu.

Hấn dở khóc dở cười hỏi lại một lần nữa: “Vậy em nói xem, em muốn được theo đuổi như thế nào?”

“Em muốn...” – Khả Khanh giả bộ nhìn trần nhà suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này, sau đó cô mỉm cười nhìn hấn, dịu dàng nói: “Anh nói... Hãy làm bạn gái của anh nhé?”

Hấn nhìn cô, lặp lại những từ vừa rồi, – “Em hãy làm bạn gái của anh nhé?”

“Vâng.” – Cô cười thật tươi.

Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Hấn trừng mắt nhìn người con gái ở trước mặt đang cười tươi như hoa, có vẻ hoài nghi.

“Như vậy là được ư? Anh không cần theo đuổi em nữa sao?”

“Anh thấy như vậy dễ quá à?” – Cô nhướn mày, nói tiếp: “Không sao, em sẽ đi tìm hiểu xem có cách nào khác hay hơn không...”

Cừ Thiên Phóng lập tức cúi xuống ngậm lấy cánh môi của Khả Khanh, ngăn cô nói ra bất cứ điều gì liên quan tới “theo đuổi”.

Khả Khanh bật cười, tiếng cười ngân vang như chuông, cho đến khi tiếng cười chuyển thành tiếng thở hổn hển, khe khẽ rạo rục trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cô Em Gái Họ Lăng

Zích _____ zích _____ zích _____ zích _____

Ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời chói chang đang tỏa ra sức nóng kinh người, không gian vang lên tiếng ve kêu ồn ào.

Mùa mưa chuẩn bị kết thúc, mùa hè tươi đẹp đã đến.

Mọi người bắt đầu ăn mặc mát mẻ hơn, trên TV cũng xuất hiện những quảng cáo giảm giá đồ bơi đặc biệt. Quán giải khát mở đầy trên các phố lớn ngõ nhỏ giống như măng mọc sau cơn mưa, khắp nơi nơi đều rộn rã khiến ai nấy cũng cảm nhận được mùa hè đã đến.

Mỗi lần đi ra khỏi nhà, vừa bước chân ra cửa đã thấy trong hơi thở của mình có một luồng nhiệt đang bốc hơi, mồ hôi nhễ nhại.

Nhìn ánh nắng sáng rọi ngoài cửa sổ, Đường Khả Khanh cảm thấy mình thật may mắn khi thuê được một phòng trọ có máy lạnh.

Mặc dù đương lúc giao mùa, nhưng vị tân thủ trưởng kiêm bạn trai kia của cô vẫn hết sức bận rộn, bận lẫn lộn trên thương trường, bận âm thầm đấu đá với đám người Cừu thị.

Nắng hè chói chang của ban ngày làm cô nhớ đến chuyện cũ.

Đêm hôm đó nghe hân nhắc tới thân thể của mình, lòng Khả Khanh vô cùng chấn động. Nhưng thật ra cô quan hệ với hân chỉ vì muốn thỏa mãn thứ khát vọng kỳ lạ luôn đè nén trong lồng ngực, cô cho rằng mình chỉ cần có được hân, ném qua là có thể coi bỏ thứ cảm giác không muốn xa rời thân thể của hân, và nếu muốn thì lúc nào cô cũng có thể xoay người bỏ đi.

Mỗi một đoạn tình, không phải đều như vậy sao?

Dù sao chỉ là vì tình dục thôi mà, không phải sao?

Nhưng thứ cô không dự liệu được là, mỗi một ngày trôi qua cô lại hiểu thêm về hân, mỗi một đêm trôi qua cô cảm thấy quen thuộc hơn với sự có mặt của hân, ngày càng biết đến nhiều chuyện có liên quan đến hân thì cô lại càng không thể coi hân như một vị khách qua đường.

Cách hân hút thuốc, uống rượu, hân thích ăn thịt, hân không ngại lẫn lộn trong đồng đồ bụi bặm chồng chất, thỉnh thoảng hân cũng xuống bếp, thích ôm cô rồi ngủ, còn thích mặc đồ lót màu đen rộng thùng thình. Mỗi lần hân đánh răng xong nhất định sẽ tỉ mỉ cuộn lại phần đuôi của tuýp kem, khi hân tắm rửa xong, tóc tự nhiên xoắn xoắn. Mỗi ngày dù sớm hay muộn hân đều tập thể dục trong vòng 30 phút. Nơi thái dương của hân có một vết sẹo nhỏ do khi bé đánh nhau với bạn, hân không thích cô tự mình lái xe đi làm, hân cũng không thích cách cô ăn mặc và nói năng như một bà bí thư gàn dở.

Hân, rất ít cười, một cách chân thành.

Cuộc sống của hân có quá ít chuyện vui. Dù là điều gì, Cừu Thiên Phóng cũng luôn luôn cố gắng thực hiện hết sức.

Ngày ba bữa cơm, có ngôi nhà che mưa che nắng, có cha mẹ để thương yêu, sống một cuộc đời bình yên bên người thân, người bình thường đều có cuộc sống như vậy, nhưng hân không có, hân chỉ có thể ra sức nắm lấy tất cả những gì hân có khả năng nắm được, rồi nỗ lực đi lên.

Có đôi khi cô nghĩ tới chuyện, nếu năm đó không có vụ đụng xe kia, không có lần giao dịch với Cừu Tinh Viễn thì hôm nay hân sẽ ở nơi nào?

Lúc đó hân chưa từng đến trường, thậm chí một chữ bẻ đôi cũng không biết, hân chỉ hiểu được cách tính toán đơn giản do ông lão nhặt rác dạy.

Một đứa trẻ chỉ biết chạy đông chạy tây nhặt rác, không biết chữ, còn không có họ khẩu và tên gọi, đứa trẻ ấy thực sự có thể bình an lớn lên sao? Đến lúc trưởng thành hân có thể làm cái gì?

Vì thế, cô lại cảm thấy may mắn thay cho hân, may mắn hân đã lừa Cừu Tinh Viễn, may mắn hân ký khế ước bán thân cho lão ta, cho dù đám người của Cừu gia không thực sự đối xử tử tế với hân.

Bởi vì thương hân, nên cô biết mình đã động tâm, cứ muốn biết nhiều chuyện rồi lại không thể buông tha cho người đàn ông này, cô yêu mất rồi.

Khả Khanh không hiểu vì sao hân lại tin cô đến vậy, vì sao phải nói với cô nhiều chuyện như thế? Cô không thể mở miệng hỏi hân vì sợ nghe được đáp án, bởi vì cô biết mình không thể đáp lại tình cảm này.

Dù chẳng bao giờ quen thân hay gặp gỡ với ai, nhưng cô cũng hiểu được Cừu Thiên Phóng thực sự nghiêm túc.

Hân đối xử với cô rất tốt.

Hân luôn quan tâm tới cô về bữa ăn, giấc ngủ, hân không phải là loại đàn ông thích lăng mạn, cũng sẽ không nói những lời ngon ngọt và không hiểu được làm thế nào khiến cô hài lòng, hân chỉ dùng hết sức mình để che chở cho cô.

Ngay cả như vậy vẫn khiến cô cảm thấy bất an. Ngay từ lúc đầu nhìn thấy hân, cô đã cảm thấy sầu lo, nỗi phiền muộn ấy không vì sự tin tưởng của hân mà biến mất, nó chỉ được đặt tạm thời ở một góc, chờ đợi, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh lên cô.

Cùng hẳn ở chung càng lâu, cô càng không dám nghĩ tới tương lai sau này.

Khả Khanh không phải là người bình thường, cô biết điều đó.

Thứ hạnh phúc hư ảo này sẽ bởi vì chuyện cô đang che giấu mà tan biến vào một ngày nào đó.

Khả Khanh không muốn nghĩ ngợi nữa, cô chẳng muốn suy đoán cho tương lai, chỉ cần sống cho mình ở hiện tại là được.

“Vị tiểu thư này, xin chào, xin cho hỏi... Ô? chị Khả Khanh, là chị sao? Tốt quá!”

“Tiểu Lãng? Sao em lại ở đây?”

“Em tới tìm anh trai.”

“Anh của em?”

“Là Cừ Thiên Phóng đó.”

Đường Khả Khanh đang ngồi sau chiếc bàn làm việc, cô hơi ngạc nhiên.

Nha đầu kia không phải họ Lãng sao?

Lãng Tuấn bật cười thành tiếng, có vẻ cô bé đã hiểu điều Khả Khanh đang thắc mắc, cô giải thích: “Em không phải em ruột của anh ấy, là em họ, mẹ em là chị em với mẹ của anh ấy.”

Thì ra là họ hàng thân thích bên nhà ngoại, thảo nào cô bé lại gọi hẳn là anh trai.

Khả Khanh cười nói: “Xin lỗi, Cừ tổng đang họp, em có muốn ngồi đợi một lúc không? Chị pha chocolate nhé, hay em thích uống trà nhà?”

“Em muốn uống chocolate.” – Lãng Tuấn chọn loại đồ uống. Bỗng cô bé đổ người về đằng trước, hay tay chống lên bàn của Khả Khanh, tò mò hỏi: “Chị Khả Khanh, em hỏi nhé, chị có biết sau giờ tan tầm anh trai chạy đi đâu không? Anh ấy không về, hại em ở nhà một mình thật nhảm chán.”

“Ở nhà một mình? Em ở tại nhà anh ấy sao?”

“Ừ, đúng vậy, em mới từ nước ngoài trở về, mẹ muốn em đi làm ở bên này, mà nhà em lại xa thành phố nên định bụng tới ở nhờ nhà anh Thiên Phóng một vài hôm rồi ra ngoài thuê phòng khác. Nhưng sau khi em tới, anh ấy còn chẳng về nhà được vài lần, có phải anh ấy chê em phiền hà, muốn trốn em không?” – Lãng Tuấn bắt an.

“Cái này...” – Khả Khanh lúng túng nhìn cô bé, đành phải an ủi: “Không phải đâu, chị nghĩ do anh ấy quá bận mà thôi.”

“Thật không?” – Lãng Tuấn không tin lắm, có chút không vui, – “Chị Khả Khanh, chị nghĩ xem em có nên ra ngoài thuê phòng khác ở không? Tuy rằng Thiên Phóng là anh trai của em, nhưng từ nhỏ đến lớn cũng chỉ gặp nhau được vài lần, nhất định anh ấy nghĩ em rất chướng mắt?”

“Sao vậy được? Em suy nghĩ nhiều rồi.” – Cô mỉm cười, – “Anh ấy thực sự rất bận, có lẽ sợ làm phiền đến em nên mới không về nhà đó.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên rồi.”

“Nhưng thế này, em cứ như con chim tu hú cướp tổ của con khác ấy.”

“Không đâu, nếu anh ấy thấy em phiền phức, nhất định đã nói với em rồi.”

“Đúng vậy nhì.”

“Ừ, cho nên em đừng suy nghĩ quá nhiều, để chị đi pha chocolate nhé.”

Sau mấy lời cam đoan của cô, cô bé mới thở phào nhẹ nhõm, đi tới chiếc ghế rồi ngồi xuống, nhìn theo bóng Khả Khanh đi vào phòng pha trà.

Chờ lúc Khả Khanh bê cốc chocolate tới, Lãng Tuấn không nhịn được lại nháy mắt mấy cái, tiếp tục hỏi.

“Chị Khả Khanh, vậy chị có biết mấy ngày gần đây anh Thiên Phóng ngủ ở đâu không?”

Nghe vậy, thiếu chút nữa Khả Khanh đã đánh rớt cốc chocolate trên tay, nhìn cô bé có đôi mắt to tròn kia, Khả Khanh đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng: “Cái này... Em nên hỏi trực tiếp Cừ tổng mới đúng.”

“Ách.” – Lãng Tuấn nhận cốc chocolate, cúi đầu uống một ngụm, sau đó lại ngẩng đầu lên, – “Chị Khả Khanh?”

“Ừ?” – Khả Khanh quay về chỗ ngồi, cầm cốc trà Ô Long của mình lên uống.

“Chị có nghĩ anh Thiên Phóng đang nuôi ‘Kim ốc tàng kiều’ (vợ bé, bồ nhí) ở bên ngoài không?”

“Cái gì?” – Thiếu chút nữa cô đã phun ra hết đồng trà trong miệng.

“Là Kim ốc tàng kiều.” – Lãng Tuấn cầm cốc chocolate, lần thứ hai tiến đến trước bàn làm việc của Khả Khanh, lém lỉnh nói: “Như anh Thiên Tấn, Thiên Vân ấy, tuy rằng đã cưới vợ nhưng bên ngoài vẫn nuôi vài cô vợ bé. Nhưng anh Thiên Lâm và Thiên Phóng mới từ nước ngoài trở về, có lẽ họ còn chưa có thời gian đi tìm”

“Sao em biết những việc này?”

“Là dương nói với em.” – Cô bé giả làm vẻ mặt của Cừu Tĩnh Viễn, vờ chống gậy ba-toong, nhú mồm, trầm giọng nói: “Thiên Tấn, Thiên Vân, hai đứa bay ngoại trừ việc bát nháo với mấy nữ minh tinh ở bên ngoài thì còn làm được việc gì? Suốt ngày chỉ biết đến gái gú, sự nghiệp thì chả nên cơm cháo gì sất!”

Cách cô bé nhại lại thật giống.

Khả Khanh bật cười thành tiếng, thấy thế Lãng Tuấn liền xán lại, tò mò hỏi lần nữa: “Này này, chị Khả Khanh, chị có nghĩ anh Thiên Phóng có vợ bé không?”

Khả Khanh lại suýt bị sặc, – “Khụ khụ, cái kia..., anh trai Thiên Phóng của em còn chưa kết hôn, cho dù có cũng nên gọi là bạn gái, không thể gọi là vợ bé.”

“Vậy sao? Thế chị có nghĩ anh ấy có bạn gái không?” – Cô bé vẫn không từ bỏ ý định của mình.

“Ách...” – Nên nói có hay không đây?

Nhìn vẻ mặt hiếu kỳ ngây thơ của cô bé, Khả Khanh lúng túng mãi không thôi, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào. Đúng lúc này, cửa phòng họp bật mở, Khả Khanh thẫn thờ phào nhẹ nhõm. Cừu Thiên Phóng vừa đi ra nhìn thấy Lãng Tuấn, sắc mặt hắn liền trở nên không tốt.

“Cô ở đây làm gì?”

“Anh đoán xem, em ở chỗ này làm gì?” – Cô xoay người lại, cười hehe, nói như thể đây là điều hiển nhiên: “Đương nhiên là làm việc rồi, mẹ chưa gọi điện cho anh sao?”

Cừu Thiên Vân đi ra ngay sau Cừu Thiên Phóng, nghe thấy vậy liền sững sốt nhìn cô gái nhỏ không hiểu từ đâu nhảy ra này, hần lạnh giọng nói, – “Từ trước đến nay Hoàng Thông không chấp nhận kẻ đi cửa sau, dù là người nhà cũng phải tới dự thi theo giấy hẹn của công ty. Cừu Thiên Phóng, cậu cũng phải làm theo nguyên tắc đó.”

“A, thì ra là anh Thiên Vân, anh tới đây họp cùng anh Thiên Phóng phải không!” – Lãng Tuấn âm ỉ cắt đứt lời nói của Cừu Thiên Vân, – “Oa! Vóc người của anh dạo này rắn chắc quá nha, có phải anh thường xuyên tới phòng tập thể hình không?”

Rốt cuộc cô gái này từ đâu chạy tới đây vậy? Thiên Vân không nhớ mình đã từng gặp cô ta, nhưng có vẻ cô bé biết hắn. Cừu Thiên Vân nhú mồm: “Cô là _____”

Lãng Tuấn không khách khí cắt đứt lời hắn lần thứ hai, cô giả vờ đau lòng: “Ai nha, không phải anh Thiên Vân quên em đó chứ? Mới xuất ngoại vài năm đã không nhớ người ta rồi...”

Cái quỷ gì thế này? Cô gái này rốt cuộc là ai?

Cừu Thiên Vân đang muốn chất vấn thì nghe thấy Cừu Thiên Phóng quát nhẹ.

“Tiểu Yến, đừng lộn xộn.”

Câu nói của hắn khiến mọi người ngạc nhiên.

Tiểu Yến? Là ai nhỉ?

“Thiên Vân, con bé này là Lãng Thanh Yến, cháu bên ngoại của mẹ tôi.”

Cháu gái bên ngoại họ Lãng? Chẳng phải đã chết sớm rồi sao?

Cừu Thiên Vân còn chưa kịp mở miệng, cô bé kia đã tới trước mặt, đôi mắt đen to tròn sáng lấp lánh nhìn thẳng vào hắn.

“Đúng vậy, em là Thanh Yến, chắc anh đã quên rồi. Trong buổi sinh nhật của đượng Tĩnh Viễn năm ngoái chúng ta có gặp qua, anh nhớ không?”

“Có sao?” – Hấn vắt óc cũng không thể nhớ nổi, chỉ cảm thấy ánh mắt của cô bé này đen láy, sâu thăm thẳm.

“Có chứ, lúc đó em đi cùng dì Tĩnh Vân, anh còn tặng dì ấy một bộ trang sức làm bằng san hô.”

Đúng rồi!

Hình như là có chuyện như thế, đúng là có một cô gái...

Trong cái đầu lơ mơ của hấn thoáng hiện lên một đoạn hình ảnh, cô bé với bím tóc buộc đuôi sam, nói rất nhiều, cười cũng rất đáng yêu...

Lăng Thanh Yến

Tôi là Lăng Thanh Yến, cháu gái bên ngoại duy nhất của dì Lăng.

Không phải đã chết rồi sao?

Không!

Tôi không chết, tôi vẫn còn sống, anh rất thương tôi, luôn gọi tôi là Tiểu Yến.

Tiểu Yến?

Đúng, Tiểu Yến.

“A, là Tiểu Yến đó hả?” – gương mặt Cừ Thiên Vân giãn ra, tươi cười nói, – “Xin lỗi, trí nhớ của tôi không tốt lắm.”

“Không sao, không sao, ha ha.” – Cô bé cười híp cả mắt, – “Nhưng thực ra anh đã hiểu lầm anh Thiên Phóng, em không đi cửa sau mà đã tham gia cuộc dự thi vào tập đoàn Hoàng Thống, kết thúc phần thi, đượng Tĩnh Viễn thấy em thông minh nên mới đồng ý cho em đi làm.”

Cừ Thiên Vân cười lúng túng, – “Tiểu Yến, tôi không phải có ý đó, gần đây thực sự quá bận rộn nên nhất thời không nhận ra em.”

“Ai nha, anh Thiên Vân đúng là người hay quên đó nha.” – Cô vờn tay nắm lấy tay hấn lắc lắc vài cái, – “Sau này chúng ta là đồng nghiệp, xin anh hãy chiều cố nhiều cho em nhé.”

“Đương nhiên rồi, không thành vấn đề.”

“Hình như anh đang có việc gấp, thôi không quấy rầy nữa, anh mau quay về đi.”

“Lần sau tôi mời em đi ăn cơm.”

“Vâng vâng, anh đi thông thả, xuống lầu cẩn thận.” – Lăng Tuấn hồ hởi vẫy vẫy tay với Thiên Vân, Cừ Thiên Vân mỉm cười đi vào trong thang máy.

Cửa thang máy vừa trượt đóng lại, trong phòng lại trở nên yên tĩnh lạ thường.

Trên mặt Lăng Tuấn mang theo nụ cười quý dị, cô xoay người lại vừa vận nhìn thấy Khả Khanh đang nhìn mình một cách kỳ lạ.

Cô thầm giật mình, nhưng lại nghe Khả Khanh nói.

“Chị tưởng em tên là Lăng Tuấn?”

Cừ Thiên Phóng căng thẳng, hấn nghĩ hồng hét rồi.

Vừa rời nha đầu kia làm trò lại bị cô vạch trần, hấn không thể làm gì khác ngoài việc mở miệng nói giúp, nhưng không ngờ con bé đã khai tên với cô rồi. Nhìn vẻ mặt hồ nghi của Khả Khanh, hấn không kim được tìm đập nhanh hơn.

“Đây là tên gọi thân mật của nó.”

“Tên thân mật?” – Khả Khanh hoài nghi nhìn hấn.

“Ừ.” – Hấn nói chắc như đinh đóng cột, nhưng hai bàn tay thì nắm chặt lại.

Lăng Tuấn khẽ cong môi, tiếng cười như chuông bạc lanh lảnh vang lên, thu hút sự chú ý của Khả Khanh về phía cô.

Tiếng cười vui vẻ của cô lại khiến lông tơ trên người Cừ Thiên Phóng dựng thẳng đứng.

Lăng Tuấn hận hấn, tuy cô đã từng giúp hấn, nhưng hấn biết rõ cô rất hận hấn, hấn không hiểu vì sao bảy năm trước cô lại giúp hấn, cũng không biết

được những suy tính của cô.

Mặt hấn tái xanh, cả người gồng lên trông giống một tên ác bá. Đôi con ngươi đen láy của cô đảo qua, thu lấy hình ảnh này của hấn vào mắt, nhưng Lăng Tuấn lại quay sang Khả Khanh, tươi cười.

Toàn thân căng cứng, hấn cho rằng cô sẽ vạch trần hấn, nhưng ai ngờ cô lại nói đỡ vài câu, giúp hấn che giấu.

“Đúng vậy, chị Khả Khanh à, đó là tên thân mật của em. Lúc em còn ở trong bụng mẹ rất nghịch ngợm, hay đập lung tung, mẹ tưởng em là một cậu bé nên mới lấy một chữ Tuấn, ai ngờ lúc em ra đời lại là nữ, mẹ không thể làm gì khác hơn, đành đổi cho em sang cái tên nữ tính khác. Nhưng từ bé em đã không khác gì một thằng con trai, nên mọi người gọi em Lăng Tuấn.”

Là như vậy à?

Tuy rằng Lăng Tuấn đã nói vậy nhưng Khả Khanh vẫn có cảm giác không đúng, nhưng thấy hai người bọn họ cùng thống nhất một cách nói, cô biết họ không có khả năng nói thêm điều gì nữa liền bỏ qua, chỉ mỉm cười, nói: “Ra là vậy.”

“Vâng, vì thế chị muốn gọi em là Tiểu Lăng, hay Tiểu Yến đều được.” – Cô còn muốn tán dóc thêm vài câu, nhưng lại có chuông điện thoại vang lên.

Khả Khanh vừa đưa tay nhắc ống nghe, Cừ Thiên Phóng lập tức tóm lấy khuỷu tay của cô em gái vừa xuất hiện kia, kéo thẳng vào phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nơi Tắm Tối Nhất

Cánh cửa nặng nề khép lại không gây ra tiếng động.

Khi xác định cửa đã đóng kỹ, lúc này gương mặt Cừ Thiên Phóng mới trở nên tái xanh, hấn tóm lấy tay của ả phù thủy chết tiệt kia:

“Ngươi và nàng đã nói gì với nhau?”

“Này, rất đau đấy!” – Lăng Tuấn gạt tay Cừ Thiên Phóng, đặt mông ngồi lên chiếc bàn làm việc, ả giả ngu nhìn xung quanh, miệng lại nói sang vấn đề khác, – “Oa, không hổ danh là tổng giám đốc nha, phòng làm việc cũng không giống người bình thường, để trang hoàng được nơi này hấn tốn không ít tiền ha?”

Cừ Thiên Phóng không trả lời câu hỏi đó, hấn lạnh lùng ghé sát mặt ả, nghiêng răng nói: “Đừng giả ngu với ta.”

Thấy đôi mắt Cừ Thiên Phóng lộ ánh hung ác, Lăng Tuấn co chân, hai tay ôm lấy ngực, mắt chớp chớp, nói. – “Giả ngu? Là do ngươi không muốn tin nên nghĩ bậy bạ lung tung đấy chứ, ta tới tìm ngươi, nàng ấy là thư ký của ngươi, nếu không hỏi tên ta mới là lạ đó. Huống hồ gì ta cũng đã gặp nàng ấy rồi, ai ngờ ngươi lại ngu như vậy. Lăng Thanh Yến? Phi! Tên kiểu quái gì vậy? Ngươi có thể đặt cho ta cái tên nào khác hơn được không?”

“Lúc trước ngươi đã từng gặp nàng ấy? Gặp lúc nào?”

“Thì là... trong lần đầu tiên ngươi và nàng ấy gặp lại nhau đó.” – Lăng Tuấn cười ngọt ngào, còn ác ý bồi thêm một câu, – “À, phải rồi, ta đang nói là lần gặp đầu tiên trong kiếp này.”

Sắc mặt Cừ Thiên Phóng trắng nhợt, hai bàn tay bất giác nắm chặt lại, hấn trừng mắt: “Rất cuộc ngươi đã nói gì với nàng ấy?”

“Nói ta đang sống ở nhà ngươi.” – Nụ cười của Lăng Tuấn ngày càng ngọt hơn.

Hấn cắn chặt hàm răng, cố gắng kìm nén không dùng sức vặn nát cổ tay của ả, nén giận nói: “Nói toàn bộ.”

“Thì ta nói ta là em họ của ngươi, còn có thể nói cái gì nữa? Nếu ta nói điều gì, thì ngươi nghĩ nàng còn ngồi ở ngoài kia sao?” – Lăng Tuấn tức giận liếc hấn, – “Còn về chuyện trước đó, ta chỉ muốn gặp vị giáo sư chuyên đi đào xương người chết kia nên mới nhờ người giới thiệu, ai ngờ người được giới thiệu lại là nàng ta, vừa khéo nàng cũng chính là con gái của vị giáo sư đó. Ta đâu còn cách nào khác, không thể vừa nhìn thấy nàng ta là xoay người bỏ đi, phải không? Lúc đầu ta cũng đâu biết nàng ấy chính là con gái của vị giáo sư kia đâu.”

Vớ vẩn!

Bây năm trước Lăng Tuấn đã biết Khả Khanh đang làm việc cho Hoàng Thống, không lý nào ả lại không biết vị giáo sư kia là cha nuôi của Khả Khanh?

Cừ Thiên Phóng hí mắt, đôi môi mím chặt: “Rất cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

“Chẳng phải ta vừa nói đó sao, ta tới đây làm việc mà.” – Cô nàng tiếp tục giả ngu. Lăng Tuấn lấy chiếc bút máy trên bàn làm việc lên ngắm nghía, môi nở nụ cười duyên: “Sự việc đúng như những lời ta vừa nói cùng Cửu Thiên Vân, Hoàng Thống có cuộc thi tuyển, ta thi vào và đã đỗ, đương Tỉnh Viên muốn ta đảm đương chức vụ trợ lý đặc biệt cho ngài, giờ ta đến công ty để báo danh với ngài đây.”

“Trợ lý đặc biệt?”

Cửu Thiên Phóng hung dữ trừng mắt với Lăng Tuấn, nhưng cô ả chẳng sợ sệt chút nào, trái lại còn đưa ống nghe điện thoại ở trên bàn cho hắn, bộ dạng rất dương dương tự đắc: “Sao? Ngài không tin à? Vậy tự mình hỏi đi.”

Hỏi? Có hỏi cũng như không!

Dùng thuật thôi miên để sai khiến ý thức của người khác đối với phù thủy mà nói, căn bản dễ như trở bàn tay, cô ta bảo hắn đi hỏi, không cần nghĩ cũng biết ả đã sớm chuẩn bị xong hết rồi.

“Không cần.”

“Chắc chắn là không cần?” – Cô ả khiêu khích hỏi lại.

“Chắc chắn.” – Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Vây, từ giờ trở đi ta sẽ là trợ lý đặc biệt của ngài nhé?” – Lăng Tuấn thả chiếc ống nghe điện thoại về chỗ cũ, nở cười rõ ràng có ý đồ xấu.

Trán Cửu Thiên Phóng lập tức nổi gân xanh, hần thở sâu rồi mới mở miệng nói: “Cho ngài làm trợ lý đặc biệt của ta cũng được, nhưng phải có một điều kiện.”

Quý thần ơi, kẻ này lại dám ra điều kiện với ả?

Lăng Tuấn nhướn mày, – “Điều kiện gì?”

“Ngài không được gây chuyện rắc rối cho nàng ấy.”

Nghe xong lời này, trong mắt Lăng Tuấn khẽ lóe lên ánh sắc lạnh, nhưng chỉ là thoáng qua, ngay lập tức ả cười tủm tỉm, khẽ mở đôi môi đỏ mọng, – “Đại Vương yêu quý, ngài luôn mang rắc rối đến cho nàng ấy từ trước đến nay là ngài, không phải ta nha.”

Mỗi lời nói của ả như một cây đinh, hung hăng găm vào ngực hắn.

“Ta biết.” – Hắn nhắm mắt, gân xanh trên trán mờ hồ cũng nhảy nhót theo mỗi nhịp đập. Cửu Thiên Phóng hít sâu vào mấy hơi rồi mới từ từ mở mắt, âm u nhìn Lăng Tuấn, hần nói, giọng trở nên trầm khàn, – “Ta cũng biết ngài hận ta, ngài muốn gây phiền phức cho ta, không vấn đề gì, ngài muốn chinh ta, có thể. Nhưng không được động đến nàng ấy.”

“Nàng đã phản bội ta.” – Lăng Tuấn ngửa mặt lên, đôi mắt đen láy sáng lấp lánh.

“Nàng ấy không có!” – Hắn bỗng nắm lấy cần cổ của Lăng Tuấn, hung ác áp ả ta xuống bàn, nhìn thẳng vào mắt ả, hần uy hiếp: “Ngài biết rất rõ rằng từ lúc bắt đầu đến giờ nàng đều vô tội, là do ta, tự ta làm ra mọi chuyện. Nếu ngài dám động tay động chân với nàng ấy, ta sẽ kéo ngài xuống vực sâu tăm tối nhất, tin ta đi, ngài sẽ không thích nơi đó đâu.”

Cả người Cửu Thiên Phóng tản ra một tầng chướng khí màu đen, vẻ mặt hần tàn ác như quỷ.

Gương mặt Lăng Tuấn tái nhợt, ký ức đen tối từ xa xưa như đang ủa về, ép chặt lấy yết hầu khiến ả hít thở không thông, mắt ả trở nên sắc lạnh, theo phản xạ định vùng tay lên muốn giết hần. Bỗng chiếc điện thoại trên bàn vang lên giọng nói của Khả Khanh.

“Cửu tổng, Kiều Sâm đang chờ ở đường dây số hai, anh có muốn nhận cuộc gọi này không?”

Bàn tay Lăng Tuấn cứng đờ, móng tay sắc nhọn dừng lại trên cổ hần.

Hắn trừng mắt nhìn cô ả, một lúc lâu sau mới buông ra, tay dè vào nút nói chuyện.

“Bảo cậu ta chờ một lát.”

“Vâng.”

Lăng Tuấn thu lại đám móng tay nhọn hoắt, ngồi dậy.

Cửu Thiên Phóng cảnh giác nhìn ả ta, sau đó nhấn nút nhận cuộc gọi, nhấc ống nghe điện thoại.

Ả phù thủy thấy hần nghe điện thoại liền nhấc chân ngồi an vị trên bàn, cúi đầu kiểm tra đám móng tay, bộ dạng vô cùng thoải mái.

Trên móng tay của ả có dính máu, Cửu Thiên Phóng cảm giác được vết nhói đau trên cổ, hần biết, vừa rồi chỉ cần ả nhanh tay hơn thì hiện giờ hần chỉ

còn là một từ thi.

Bổng Lăng Tuấn nhảy xuống bàn, tay với lấy chiếc ba lô muốn ra ngoài, tim hắn lập tức đập mạnh, vội vã bắt lấy cánh tay của ả.

Ả quay đầu lại nhìn hắn, vẻ mặt không thay đổi, lạnh lùng nói: “Yên tâm, ta sẽ không động đến nàng ta.”

Hắn mím chặt môi nhưng vẫn không chịu buông tay.

Lăng Tuấn chán ngán giơ tay lên, – “Ta thề đó, đã được chưa?”

Biết mình có thể tin tưởng lời nói này của ả, hắn đành ép mình buông tay ra.

Ả lạnh lùng liếc hắn một cái, rồi xoay người rời đi.

Lăng Tuấn không giờ trò, hoàn toàn không, bao gồm cả việc ả phải làm những công tác đặc biệt.

Ngày nào ả phù thủy chết chết kia cũng đến, suốt cả ngày lẫn lộn trong phòng làm việc của hắn.

Thật bất hạnh, bởi vì sợ ả ta giờ trò sau lưng nên hắn không dám chuyển công tác của ả sang bộ phận khác. Bàn làm việc của ả tuy ở bên ngoài, nhưng lại suốt ngày ở lì trong văn phòng của hắn, nằm trên ghế salon, nướng điện thoại, nghe nhạc, xem tạp chí, lai dai đồ ăn vặt, thậm chí còn chiếm dụng luôn máy vi tính của hắn.

Trong chiếc balo ả luôn mang theo chất đầy đồ ăn vặt, mỗi ngày vừa đến công ty, việc làm đầu tiên là dùng gối và áo khoác làm thành một cái ổ trên ghế salon của hắn, sau đó nằm lì ở đó chơi đùa, nếu không thì ả sẽ bám dính lấy Khả Khanh, nói là muốn theo nàng học hỏi, làm ra vẻ thân thiện thiết thiết khiến hắn càng thêm đau tim.

Cừu Thiên Phóng không muốn để hai người họ ở gần nhau, hắn sợ ả sẽ gây bất lợi cho Khả Khanh, hơn hết, hắn sợ ả sẽ khơi lại những ký ức mà cô đã lãng quên, nhưng hắn không có cách nào ngăn cản ả.

Trên danh nghĩa, ả là em họ của hắn, với thân phận đặc biệt này, hắn không thể đem ả ta ném ra ngoài cửa, cho nên chỉ có thể tận lực coi chừng, không để cho ả cùng Khả Khanh đơn độc ngồi cùng một chỗ.

Nhưng không hiểu vì sao ả lại không tiết lộ thêm điều gì với Khả Khanh.

Ngay cả như vậy vẫn khiến hắn cảm thấy vô cùng bất an, Lăng Tuấn tựa như một quả bom hẹn giờ có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Thần kinh của hắn vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng từ khi vị em họ này xuất hiện.

Mấy ngày nay, ả phù thủy chết tiết kia vẫn bám chặt lấy bọn họ, hắn bị ả vơ vét tài sản đã tiêu hết hơn hai mươi vạn tệ (~ 70.000.000vnd), lại còn than vãn với Khả Khanh rằng ở một mình rất chán khiến cô khuyên hắn về nhà, nói rằng cô ở một mình trong nhà trọ cũng không sao cả.

Vài chấm sao nhỏ li ti lóng lánh trên bầu trời đêm.

Lúc bọn họ rời khỏi bữa tiệc thì đêm đã về khuya.

Sau khi ỏi ra hết, Khả Khanh ngã đầu vào ghế nghỉ ngơi. Cừu Thiên Phóng liếc mắt sang cô.

“Mệt hả?”

“Ừ.” – Cô nhắm mắt lại, khép chặt chiếc áo choàng rồi tựa hẳn lưng vào ghế.

“Em không thích tiệc tùng?”

Trầm mặc một lát cô mới nói: “Em không thích bị người khác nhìn chằm chằm vào mình.”

“Vậy nên em mới luôn dùng đôi mắt kính to sụ để che khuất gương mặt?”

“Nó giúp em tránh khỏi rất nhiều phiền phức.” – Khả Khanh lầu bầu.

“Em tình nguyện muốn mình xấu đi à?”

“Nếu như có thể.”

Cừu Thiên Phóng hơi ngạc nhiên, hắn lại liếc sang cô, chỉ thấy cô đang nhắm nghiền hai mắt, miệng lầm bầm: “Xấu đi một chút sẽ có cuộc sống bình thường, vậy có gì không tốt? Suốt đời không có sóng to gió lớn, bình an sống qua quãng đời còn lại, thật tốt... thật tốt...”

Trong giọng nói của Khả Khanh lộ vẻ mệt mỏi rã rời, thêm vài phần bi thương nữa, nghe những lời này khiến lòng hắn thất lại, tay lái không tự chủ nắm vô lăng chặt thêm.

Nàng đã quên hết mọi chuyện, hắn biết điều ấy.

Nàng đã quên hắn từng yêu nàng sâu đậm, quên mất nàng đã đau khổ đến thế nào, nhưng trong tiềm thức nàng vẫn nhớ nguyện vọng duy nhất đó.

Nhan sắc xấu đi một chút, có được một cuộc sống bình thường, suốt đời bình an vô tư sống suốt quãng đời còn lại.

Nàng đã từng nói với hắn như vậy, ở trong mộng, ở kiếp trước.

Hắn chưa từng để ý tới nguyện vọng này của nàng, thậm chí còn cười nàng mơ ước quá tầm thường.

Nhưng hôm nay hắn mới hiểu được, có được một cuộc sống bình thường đối với nàng mà nói là việc khó khăn đến nhường nào.

Mà tất cả những khó khăn này tất cả đều là vì hắn.

Nếu hắn đủ tốt thì lúc đó đã thả nàng đi, cách nàng càng xa càng tốt, thì chỉ ít lúc này đây nàng đã có một cuộc sống bình yên.

Nhưng hắn không thể, hắn không làm được.

Không thể làm được.

Bóng tối nặng nề.

Chưong khí ẩm thấp vây xung quanh hắn, bất kể hắn cố gắng thế nào cũng chỉ nhìn thấy một mảng tối đen hun hút.

Hắn bị còng ở trên tường, duy nhất có bóng tối bầu bạn bên cạnh. Ở chỗ này hắn chỉ có thể thấy được cơ thể của chính mình, thấy da thịt bong tróc rỉ máu, chân đề trần, hắn thấy được chiếc còng đen nhánh đang đeo nơi mắt cá chân.

Có chiếc khóa trên chiếc xích còng tay chân hắn, vừa nặng vừa lạnh giá, cái rét căm căm như hàng ngàn hàng vạn cây kim xuyên thấu qua da thịt, ngấm vào máu, buốt tận xương tủy, khiến cơ thể hắn đông cứng, khi thở ra, hơi thở của hắn kết lại thành bông tuyết khiến cổ họng đau buốt, lưỡi và môi cũng đông cứng.

Đối với hắn, mỗi một lần hô hấp là một lần phải chịu cực hình, mỗi một lần ho khan, cổ họng như nứt toác, máu từ trong họng trào ra rồi ngay lập tức biến thành băng, cắt môi lưỡi của hắn, sau đó rơi xuống đất tạo thành thứ âm thanh trong vắt.

Khí lạnh không ngừng bào mòn mỗi một tác da trên cơ thể hắn, khí lạnh khiến cơ thể hắn đông lại, khô nứt, thỏ ra máu, sau đó sẽ đông kết lại, lại khô nứt, rồi lại thỏ ra máu...

Hắn ở nơi này rất lâu rồi, lâu đến mức không thể nhớ ra được thời gian đã trôi qua bao lâu. Ở nơi này không có ngày và đêm, ngược lên không thấy trời, cúi xuống không thấy đất, không có người nào tới, thậm chí cả một con chuột, con ruồi, hay một con muỗi cũng không có, không có gì cả.

Lúc đầu hắn cũng thử nhẩm tính thời gian, rồi hết lần này đến lần khác tự giày vò, tính toán, lại cảm hận, rồi nhẫn nại, cho đến khi chạm tới cực hạn, hắn phát hiện ra tất cả sẽ vĩnh viễn không bao giờ kết thúc, hắn không để ý đến đau đớn mà bắt đầu rít gào, bắt đầu rống hận.

Nhưng cho dù hắn có hét to hơn nữa, dùng hết sức lực thì cũng không bao giờ có lời đáp lại. Cuối cùng hắn cũng biết, rằng ở nơi quỷ quái này chỉ có hắn và cái rét luôn hành hạ hắn, cùng sự cô đơn vĩnh hằng.

Nỗi thống khổ không ngừng hành hạ thân thể hắn, oán giận chẳng bao giờ biến mất. Trong bóng tối, hắn chỉ có thể nhai đi nhai lại mối hận đối với nàng, chỉ một mình hắn ở đây chịu cái giá lạnh, hận nữ nhân đã phản bội hắn.

Bóng tối vĩnh viễn, đau đớn mãi mãi, hận cũng thế.

Hắn vẫn luôn nghĩ rằng cuộc sống như thế này sẽ chẳng bao giờ kết thúc, cho tới khi người nam nhân kia tới, y lặng lẽ xuất hiện từ trong bóng đêm....

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Anh Yêu Em!

Người đàn ông đứng bên hiên nhà mặc một bộ đồ màu đen, cả người hắn như dung nhập với bóng đêm đặc quánh. Lúc ban đầu Cừu Thiên Phóng không để ý thấy người đàn ông đó. Cho tới khi hắn bế Khả Khanh đang ngủ say bước trên con đường nhỏ đi vào tòa nhà, hắn mới nhìn thấy người đàn ông áo đen có mái tóc dài kia đang đứng gần bụi hoa hồng.

Tay người đó cầm một bình nước, lặng lẽ đứng bên hiên tưới hoa, những giọt nước trong vắt được vẩy ra bám trên cánh hoa hồng đẹp tựa hạt ngọc, có giọt nhỏ xuống, có giọt đọng lại trên những cánh hoa màu đỏ tươi, lấp lánh trong đêm.

Từ phía xa, hắn nhận ra đó là ông chủ tiệm cà phê, chủ nhà của Khả Khanh, cô chưa từng chủ động giới thiệu hai người với nhau.

Cừu Thiên Phóng muốn đi tới bắt chuyện, nhưng khi nhìn rõ gương mặt của người kia, hắn đứng khựng lại.

Hắn nhận ra người này. Gương mặt, cặp mắt và khí tức dịu dàng luôn vây quanh người đó...

Cừu Thiên Phóng đứng im tại chỗ, không dám tiến thêm một bước nào nữa, trái tim hắn rung động, hắn muốn ôm chặt người con gái quan trọng nhất đang ở trong lòng, rồi xoay người bỏ chạy, chạy trốn thật xa, càng xa người này càng tốt.

“Ngủ ngon.”

Nước ở trong bình ngừng tưới xuống, người đàn ông đó cất lời thăm hỏi, giọng nói của hắn có âm vực trầm thấp.

Giọng nói này càng khiến Cừu Thiên Phóng chấn động, hắn khẳng định những suy đoán của mình. Đối phương vẫn đứng tại chỗ, tay buông lỏng bình tưới nước, gương mặt tái nhợt kia không nhìn ra bất cứ biểu cảm gì.

Cừu Thiên Phóng ôm chặt Khả Khanh, hắn cố đè tâm trạng không tốt xuống, ép buộc mình phải gạt đầu đáp lại.

“Ngủ ngon.”

Người đàn ông kia nghe vậy chỉ khẽ gạt đầu, không để ý tới hắn nữa, mà tiếp tục quay lại với công việc của mình, nước trong bình lại từ từ chảy xuống.

Gió đêm chợt thổi qua khiến những cánh hoa hồng dập chòn theo gió.

Gió đêm rất lạnh, Khả Khanh bắt gặp cọ vào ngực hắn. Cừu Thiên Phóng cố nén nỗi sợ ôm Khả Khanh lên lầu, không hề liếc mắt sang người đàn ông kia thêm một lần nào nữa, nhưng hắn có thể nghe thấy rõ ràng trong bóng tối đang truyền đến tiếng đếm ngược thời gian.

“Ngực em vẫn còn đau ư?”

Nhìn đôi hàng mi thanh tú của Khả Khanh nhú lại, hắn vỗ về tay cô, trong giọng nói đầy vẻ lo lắng.

Nghe thấy lời hỏi thăm của hắn, Khả Khanh tỉnh lại từ trong suy nghĩ, lúc này cô mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào Cừu Thiên Phóng đã ngừng làm việc.

Lần trước cô đưa cho hắn một tờ giấy khám sức khỏe giả mạo, từ đó không thấy hắn hỏi lại nữa, nhưng không ngờ hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng về sức khỏe của cô.

“Không ạ.” – Khả Khanh thả tay xuống, mỉm cười lắc đầu, cố làm hắn yên tâm.

“Em có muốn đi ngủ một chút không?” – Cừu Thiên Phóng đưa tay vỗ về gương mặt của cô, – “Sắc mặt em không được tốt lắm.”

“Em không sao, chỉ là do thời tiết quá nóng mà thôi.” – Khả Khanh dựa vào lòng hắn, hai mắt nhắm nghiền, cô đưa lòng bàn tay của hắn đặt lên mặt mình.

Đôi mắt đen thẳm của Cừu Thiên Phóng tối sầm lại, hắn kéo cô ngồi lên trên đùi, Khả Khanh không phản kháng, thậm chí còn mở mắt, thuận thế tựa đầu vào hõm vai hắn, thờ dãi.

Nhiệt độ cơ thể của Khả Khanh thấp tới mức khiến hắn phải sợ hãi, hắn không hề tin việc này do khí trời quá nóng gây nên. Tuy ở phủ thủy kia nói cô ấy sẽ không bao giờ chết, cũng không sinh bệnh, nhưng hắn vẫn lo lắng mỗi khi Khả Khanh bị đau vô cớ, hoặc thỉnh thoảng nhiệt độ cơ thể lại xuống thấp.

Hắn biết, cơn đau ngực của cô có liên quan tới hắn.

“Không được cau mày.”

Một ngón trỏ trắng nõn khẽ xoa xoa nếp nhăn ở giữa ấn đường của hắn, Cừu Thiên Phóng nhìn sang, chẳng biết cô đã mở mắt từ khi nào, khóe miệng khẽ cười dịu dàng: “Sẽ nhanh già đấy.”

Lòng ngực hắn nảy lên cảm giác yêu thương vô hạn, cổ họng bỗng chốc căng thẳng, hắn mỉm cười cúi đầu hôn lên trán của Khả Khanh.

Ánh nắng mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, tán lá xanh dập dờn đón gió.

Trên chiếc bàn trong phòng khách đặt một ly nước trái cây màu xanh ngọc, ly nước phản xạ lại ánh sáng mặt trời chiếu lên tường thành màu cầu vồng bảy sắc.

Trong ngày nghỉ, thời gian sau giờ Ngọ luôn mang tới cảm giác thanh thoi, nhàn nhã.

Những ngày này, Khả Khanh luôn bắt Cừ Thiên Phóng phải ngủ nướng cùng mình, thông thả ăn cơm trưa, bức hấn phải nghỉ ngơi.

Cô lo lắng cho hấn, hấn biết điều đó nên để mặc cô chăm nom mình, quý trọng từng phần quan tâm cô dành cho hấn, bởi vì hấn biết những ngày tháng hạnh phúc bình yên này có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Từ đêm đầu tiên hấn ngủ lại nhà cô đã chú ý tới chiếc vali to đùng nằm trong góc tường, hấn từng tò mò mở ra, bên trong đầy đủ quần áo cùng vật dụng cá nhân, lúc đầu hấn thắc mắc vì sao cô không bỏ hành lý ra sửa soạn lại, nhưng đêm hôm sau hấn bỗng hiểu ra chiếc vali ấy dùng để làm gì.

Khả Khanh từng muốn bỏ đi, có lẽ là ngay hôm đầu tiên hấn đưa cô về nhà.

Hấn ngồi im không động đậy, trừng mắt nhìn chiếc vali nơi góc tường, trái tim như đang bị ai đó bóp chặt, đau nhói khó chịu. Hấn rất muốn quăng chiếc vali kia đi, nhưng cũng tự hiểu rằng nếu làm như vậy sẽ đập tan những gì hấn cố gắng gìn giữ bấy lâu, vì thế hấn nhìn, ra về không chú ý tới chiếc vali nặng nề đó, làm bộ như không phát hiện ra Khả Khanh đã từng có ý bỏ đi.

Qua mấy tháng, tuy rằng cô đã lấy không ít đồ đạc trong vali ra, nhưng chiếc vali đó vẫn được đặt ở góc phòng, lẳng lẳng đứng như đang lớn tiếng cảnh báo hấn.

Từng ngày, từng đêm trôi qua, Khả Khanh vẫn không có động tĩnh gì muốn bỏ đi, Cừ Thiên Phóng cũng luôn tự nói với chính mình như vậy, nhưng trong lòng vẫn sợ không còn nhiều thời gian nữa.

Thời gian tích tắc trôi qua.

Vị chủ nhà thần bí ở dưới lầu như một hồ băng sâu thẳm thẳm hiện lên trong óc hấn.

Cừ Thiên Phóng đưa tay ôm chặt tấm lưng của Khả Khanh.

Hấn chưa bao giờ gặp người đàn ông kia ở nhân thế, ít nhất là lúc còn sống thì chưa bao giờ.

Cừ Thiên Phóng không tin đây chỉ là sự trùng hợp, hấn hiểu việc này cũng giống bảy năm trước, á phù thủy kia cũng chạy tới tìm hấn trước.

Không còn đủ thời gian...

“Hey, chàng đẹp trai, anh đang nghĩ gì vậy?” – Thấy hấn nhăn mày, Khả Khanh đành cười khẽ, đưa tay lên vỗ về chiếc cảm cương nghị của hấn.

Cừ Thiên Phóng hoàn hồn, cúi xuống nhìn người con gái đang mỉm cười ở trong lòng, nụ cười của cô thật dịu dàng, trong thoáng chốc hấn không không chế được trái tim mình, xúc động nói:

“Anh yêu em”

Cái gì? Hấn vừa nói cái gì thế?

Khả Khanh chấn động toàn thân, cô không thể tin vào lỗ tai của mình.

“Anh yêu em” – Hấn nghiêm túc nói lại một lần nữa, giọng khàn khàn.

Trời ạ....

Khả Khanh há miệng nhưng không biết nên nói gì, lòng cô tràn ngập yêu thương cùng mâu thuẫn, cho tới khi chúng căng phồng lên, nổ to, đầu óc cô thành một mớ hỗn loạn.

“Em...” – Khả Khanh hoảng hốt định ngắt đầu lên lại bị bàn tay kiên định của hấn ghì chặt lấy.

“Ừm!” – Ôm xiết người con gái trong ngực, Cừ Thiên Phóng nói nhẹ bên tai cô – “Không sao, em không cần phải nói gì cả, anh chỉ muốn em biết điều đó, anh không muốn sau này hối hận vì chưa từng nói ra, mặc kệ...”

Khả Khanh tựa đầu lên vai Cừ Thiên Phóng, vòng tay ôm hông của hấn, cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ nơi trái tim hấn, tai nghe giọng nói trầm khàn quen thuộc.

Cừ Thiên Phóng hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói:

“Mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, anh mong em nhớ thật kỹ, anh yêu em”

Khả Khanh vùi mặt vào vòm ngực ấm áp, cô không nói gì, chỉ có nước mắt bắt giác cứ muốn trào ra.

Sao hán có thể yêu cô? Hán không thể yêu cô!

Cô không thể đáp lại tình cảm của hán, cô không già đi, không bao giờ bị bệnh tật, cô... không bình thường...

Khả Khanh không thể cùng hán chung sống hạnh phúc đến già, càng không thể kết hôn với hán, cùng sống cùng chết.

Đây chỉ là một mối quan hệ dựa trên nhu cầu của nam và nữ mà thôi, sao hán có thể yêu cô được chứ? Việc này sao có thể?!

Khả Khanh biết mình cần phải đẩy hán ra, lập tức rời khỏi đây, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể làm được. Cô nắm chặt vạt áo sơ mi của hán, cảm thấy lòng đau như muốn nứt toác...

“Đừng khóc.” – Hán vỗ về lưng Khả Khanh, hôn lên tóc cô.

Nghe thấy những lời này cô mới phát hiện nước mắt của mình đã thấm ướt đầm áo hán, nhưng cô không tài nào ngăn được nước mắt thôi trào ra.

“Đừng khóc.” – Hán nâng cằm cô, hôn lên dòng lệ nóng bỏng đang chảy xuống hai gò má, giọng hán khàn khàn – “Anh không muốn làm cho em khóc đâu, anh biết anh không có quyền yêu cầu em làm cái gì, cũng không cần em lập tức phải thích anh, phải lấy anh...”

“Không!” – Câu nói sau cùng của hán khiến cô đẩy hán ra, nhảy dựng, cô hốt hoảng lùi lại, nghiêm giọng nói – “Anh làm rồi, đó chỉ là ảo giác mà thôi! Anh không hề yêu em, có nghe hay không, anh không yêu em, cũng không muốn lấy em!”

“Anh yêu em” – Không dám tạo thêm áp lực cho Khả Khanh, hán cố nén ý niệm ở trong đầu, chỉ ngồi trên ghế sa-lon nhìn thẳng vào cô, kiên định nói – “Em không yêu anh cũng không sao, anh có thể chờ, chờ cho đến khi em yêu anh, đồng ý lấy anh!”

Chờ? Có thể chờ sao? Chờ tới khi nào? Cho tới khi tóc hán bạc trắng, phát hiện ra cô không thể già đi, là một yêu quái bất tử, cuối cùng mới biết rằng cô không thể cùng hán dắt tay nhau đi tới đầu bạc răng long?

Không!

Cô không thể sống cùng hán, không muốn nhìn thấy ánh mắt hán nhìn cô như nhìn thấy một con quái vật!

Sắc mặt Khả Khanh trở nên tái nhợt, hai tay nắm chặt, cô kích động nhìn hán: “Không cần, em bây giờ nói cho anh biết, em sẽ không cưới anh, hiện tại không, sau này cũng không, cả đời càng không!”

“Vì sao?”

Giọng nói của hán trở nên khàn đục, đôi mắt đen láy nhuộm đầy bi thương. Khả Khanh chấn động, sắc mặt cứng đờ, cố ép mình phải nói ra, – “Bởi vì... em không yêu anh.”

“Anh nói rồi, anh có thể chờ.”

“Chúng ta không thể đâu, anh đừng lãng phí thời gian.” – Khả Khanh nhắm mắt lại, cố thất lòng, giọng cô run run – “Xin lỗi vì đã khiến anh hiểu lầm, em là người theo chủ nghĩa không hôn nhân, cả đời này cũng không có ý định kết hôn, là lỗi của em ngay từ đầu đã không nói rõ ràng...”

“Em chỉ coi anh là người tình thôi sao?”

Giọng nói của hán ngay sát bên tai khiến cô sợ hãi đến mức phải mở mắt, chẳng biết từ lúc nào hán đã đứng lên, đi tới trước mặt cô. Khả Khanh không dám ngẩng đầu, chỉ có thể gằn giọng nói ra từ trái lòng mình: “Đừng!”

Cả thế giới như rơi vào khoảng không yên lặng.

Đường Khả Khanh đau lòng đến mức hít thở không thông, chăm chú nhìn người đối diện, cô đang cố gắng chuẩn bị tinh thần nghe hán chửi rủa, hoặc hán sẽ xoay người bỏ đi.

Nhưng Cừu Thiên Phóng chẳng làm gì, hán chỉ yên lặng đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Cô như dán mắt vào đôi chân của hán, không khí dường như đông lại, hay là thời gian đã đóng băng?

Cô không biết.

Bỗng có tiếng chuông reo, trong khung cảnh trầm lắng này, nghe tiếng chuông chẳng khác nào như sấm đánh giữa trời.

Khả Khanh giật mình hoảng hốt, sau đó cô phát hiện ra đây là tiếng chuông điện thoại, cô trừng mắt nhìn chiếc điện thoại như thể nó là thứ quái vật đáng ghét, nhưng lại không nhận cuộc gọi, đơn giản vì muốn nhắc máy cô phải nhào người qua hán.

Tiếng chuông điện thoại không ngừng reo rất trong không gian.

Cừ Thiên Phóng chuyển động, xoay người đi ra ngoài.

Khả Khanh cắn môi, nắm chặt hai tay, cô biết hẳn phải đi khỏi đây, rời khỏi cô...

Đây chính là điều cô muốn, thế nhưng nó lại khiến tim cô đau đốn, đau đến mức tưởng chừng muốn chết đi. Khả Khanh nhắm mắt nhin đau, không muốn nhìn thấy hình bóng hẳn rời khỏi tầm mắt của mình.

Cô đã làm đúng, hẳn đi lúc này là hay nhất, đây là điều cần thiết cho cả hai.

Chuông điện thoại ngừng reo.

Nhịp tim của cô cũng đập chậm lại, căn phòng khôi phục về tịch mịch vốn có tựa như kiếp sống cô độc bất lão bất tử của Khả Khanh.

“Vâng?”

Chợt cô nghe thấy giọng nói bình thản của hẳn, Khả Khanh ngẩng phắt lên, trợn mắt nhìn, trước mắt cô là người tưởng đã bỏ đi, nay lại đang đứng ở trước bàn trà, cánh tay rần rờ râm nắng cầm chiếc điện thoại của cô.

“Đứng, anh không gọi nhầm máy, cô ấy đang bận không tiện nghe.”

Khả Khanh nhìn chăm chăm vào thân hình cao lớn đang đứng trước mặt, nghe thấy giọng nói trầm khàn của hẳn khiến cô như chao đảo.

Không phải hẳn đã đi rồi sao? Vì sao còn đứng đây? Vì sao lại nhận điện thoại giúp cô?

Bao nhiêu câu hỏi nảy ra nhưng đến cuối cùng chỉ còn lại một điều duy nhất...

Hắn vẫn ở đây, hẳn không đi, ở lại bên cạnh cô.

Cừ Thiên Phóng bình tĩnh nhìn Khả Khanh, yên lặng vài giây, trong điện thoại truyền tới vài tiếng nói đứt quãng, hẳn kết thúc: “Tôi lập tức đưa cô ấy tới.”

Khả Khanh ngây ngốc nhìn hẳn cúp điện thoại, đi tới bên cô.

“Mẹ em bị ngã cầu thang, hiện đang được đưa vào viện.”

Lần này mặt đất thực sự chao đảo.

“Khả Khanh!”

Cô thấy hẳn đưa tay ra đỡ mình, sau đó cô mới phát hiện ra mặt đất như chao đảo là bởi hai chân cô đã nhũn ra không còn chút sức lực.

“Mẹ em...” – Sắc mặt cô trắng bệch, cổ nắm lấy vạt áo của hẳn.

“Bà ấy không sao, chỉ bị gãy xương chân thôi.” – Hẳn nắm lấy hông của cô, giúp cô đứng thẳng được, tiếp tục trấn an: “Em bình tĩnh một chút.”

Khả Khanh nhắm mắt, một lát sau mới tỉnh táo trở lại, cô hỏi: “VẬY... bà đang tới bệnh viện nào?”

“Bệnh viện đa khoa Quang Vinh.”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Em Có Thể Hy Vọng Không?

Cừ Thiên Phóng lái xe đưa Khả Khanh tới bệnh viện, cô không từ chối vì biết tình trạng hiện giờ của mình không thể lái xe.

Đã nhiều năm nay, cha mẹ nuôi vẫn luôn là trụ cột tinh thần của cô, chỉ có ở trước mặt họ cô mới được là chính mình, không cần phải che giấu, hai người họ biết và hiểu nỗi khổ mà cô phải chịu đựng bấy lâu nay, dù biết nhưng họ vẫn luôn cur mang, chăm sóc cho cô, lắng nghe những vấn đề của cô và luôn ủng hộ, cổ vũ cho cô.

Tuy Khả Khanh luôn hiểu rằng tuổi tác của họ đã cao, sẽ có rất nhiều chuyện có thể xảy ra, nhưng cô vẫn không dám nghĩ xa hơn nữa.

Nếu mất họ, thì thế giới này chỉ còn mình cô đơn độc mà thôi.

Một mình cô đơn.

Khả Khanh hoàn toàn không thể tưởng tượng được đến lúc đó cô cuộc sống của cô sẽ như thế nào.

Vừa đến bệnh viện, Khả Khanh chạy ngay tới phòng cấp cứu, may quá chấn thương của mẹ không nặng lắm, nhưng thế cũng đủ khiến cho cô sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

“Được rồi, được rồi, mẹ không sao đâu. Lớn tuổi rồi nên dễ bị va vấp, khớp xương cũng không còn rắn chắc như xưa nữa, người già đều như vậy cả, Nhạc Nhiên cứ nghiêm trọng hóa vấn đề, con đừng nghe ông ấy. Mẹ nói ông ấy đừng gọi cho con, ông ấy lại cố tình gọi, rõ ràng là ông ấy nhớ con nên mới thừa cơ hội gọi con đến đây. Cho nên, mẹ thực sự không có vấn đề gì, con đừng lo lắng.”

Chân mẹ rõ ràng đang bó cao thẳng đuồn còn nói không có vấn đề gì sao...

Nhìn gương mặt tươi cười của mẹ khiến lòng ngực Khả Khanh quặn lại, – “Mẹ...”

“Mẹ không sao thật mà, bác sĩ muốn mẹ nằm viện vì tuổi đã cao nên phải ở lại quan sát một vài ngày. Con bé ngốc nghếch này cứ lo lắng thái quá thôi.” – Không muốn con gái chú ý tới chiếc chân gãy của mình, Tổng Thanh cầm tay Khả Khanh, mỉm cười lảng sang chuyện khác. – “Ông Biệt đã nói mẹ nghe rồi, con gái ngoan, cậu Thiên Phóng là người tốt, con nên trân trọng người ta đấy.”

“Mẹ, mẹ hiểu lắm rồi...” – Sắc mặt Khả Khanh tái nhợt, cô cười một cách yếu ớt, – “Anh ấy chỉ là cấp trên của con thôi ạ.”

Hiểu lắm? Bà đã sống quá tuổi 68 chẳng nhẽ lại không nhìn ra được.

Có vị cấp trên nào đặc biệt trở riêng thư kí tới thăm bệnh? Có vị cấp trên nào lại thân mật ôm qua hông của thư kí không? Có vị cấp trên nào đích thân giúp mẹ của thư kí đi nhập viện?

Từ lúc tới cho đến giờ, cậu Cừu vẫn luôn đối xử với con gái của bà cẩn thận từng li từng tí, không cần nghĩ cũng biết chàng thanh niên kia thực sự thích con bé ngốc này, càng miễn bàn tới những phản ứng hiện tại của Khả Khanh.

Tổng Thanh nhìn con gái mím môi, bà hỏi nhẹ nhàng: “Người nghe điện thoại của con hôm cuối tuần là vị cấp trên đó hả?”

Cả người Khả Khanh cứng đờ, thật lâu sau cô mới hé miệng nói, giọng có phần khàn đi: “Con và anh ấy chỉ là... Chỉ... đơn thuần là...”

“Con bé ngốc này, quan hệ giữa đàn ông và đàn bà không bao giờ có thể đơn thuần được, nhất là khi người phụ nữ đã yêu người đàn ông.”

Khả Khanh ngẩng phát đầu lên, mặt cắt không còn hột máu, môi cô bật thốt ra tiếng phủ nhận như một phản xạ, – “Con không...”

Tổng Thanh dịu dàng nhìn viên mắt bắt đầu ửng đỏ của con gái, bà không nói tiếp.

“Con...” – Khả Khanh há miệng muốn phủ nhận điều đó nhưng lại không thể nói nên lời.

“Không sao, không sao.” – Tổng Thanh vỗ lên bàn tay của con gái, an ủi cô.

Khả Khanh trở tay nắm lấy bàn tay ấm áp của mẹ, cô đau đớn, run run nói: “Không có khả năng đó, không thể được...”

“Cô bé ngốc ơi, mẹ biết con sợ cái gì, nhưng nếu nó thực sự yêu con thì nó sẽ không để ý tới điều đó, còn nếu nó thực sự để ý, thì cũng đâu ai quy định con không được nắm chặt hiện tại đâu.”

“Nhưng điều này... không công bằng...”

Tổng Thanh đau lòng vỗ về gương mặt tái nhợt của con gái. – “Đúng không công bằng, nhưng ở đời đâu có chuyện công bằng? Mẹ là con người, phải trải qua sinh lão bệnh tử rồi cuối cùng cũng sẽ chết đi...”

“Mẹ sẽ không bao giờ già đâu!” – Khả Khanh luôn biết rồi sẽ có một ngày như vậy, nhưng điều đó được nói ra từ miệng Tổng Thanh vẫn khiến cô hốt hoảng vô cùng.

“Mẹ tự biết mình đã già rồi.” – Tổng Thanh cảm thấy lòng mình thật ấm áp, bà đưa tay khẽ xoa đầu cô con gái luôn tỏ ra kiên cường, nhưng bên trong lại mềm yếu. – “Mẹ sáu mươi tám rồi, ba con cũng đã bảy mươi hai, rồi cũng sẽ đến một ngày chúng ta phải ra đi. Mẹ vẫn luôn day dứt, không đành lòng để con ở lại cô đơn một mình nên mẹ mong con có thể nắm chặt mối nhân duyên này, toàn tâm toàn ý yêu một người. Có thể một ngày nào đó nó sẽ biết và oán trách con, nhưng ít ra hai đứa đã từng có thời gian hạnh phúc bên nhau, mà biết đâu nó lại hiểu và thực sự yêu con thì sao? Cũng giống như chúng ta cũng hiểu và yêu quý con từng phút từng giây vậy.”

Khả Khanh rơi lệ, cô nghẹn ngào: “Anh ấy nói... Anh ấy yêu con...”

“Vậy thì tốt rồi!” – Ông trời thật có mắt. Khóe mắt Tổng Thanh cũng bắt đầu ngấn nước, bà nắm chặt tay con gái mình. – “Tốt rồi con ạ!”

“Nhưng con sợ...”

“Đừng sợ con yêu, nếu có một ngày nó phát hiện ra bí mật của con, nó chấp nhận được là điều tốt, còn nếu không, con đừng buồn, rồi sẽ có một người khác biết chấp nhận con xuất hiện. Đàn ông trên thế gian này nhiều như vậy, chắc chắn sẽ có một người hiểu và chấp nhận con thôi. Mẹ biết con sẽ cảm thấy ông trời đối xử thật thiếu công bằng với mình, nhưng con biết không, những người khác chỉ có vài chục năm ngắn ngủi để đi tìm một nửa của đời mình, còn con lại có rất nhiều thời gian để đi tìm người đó, người đàn ông thuộc về con. Trong thế giới này chỉ có một người dành riêng cho con, người ấy có thể thấu hiểu con như chính con hiểu con, yêu con như yêu chính bản thân mình.”

“Thật vậy sao?” – Khả Khanh không dám hy vọng xa vời như vậy, nhưng bắt giác lại tin tưởng.

“Đương nhiên rồi.” – Thống Thanh lấy khăn tay lau đi vệt nước mắt trên mặt con gái, bà tiếp tục nói – “Nhất định sẽ có một người như thế, con chỉ cần tìm ra người đó thôi. Như ba và mẹ cũng đã từng cho rằng cả đời này phải buồn khổ vì không thể có con, nhưng ông trời lại đem con tới cho chúng ta, vì thế dù có thế nào con cũng không được từ bỏ. Chưa đi đến tận cùng thì con không thể biết thứ đang chờ ở phía trước là gì.”

Bà lau đi dòng lệ trên gương mặt Khả Khanh, gạt vài sợi tóc dài vén ra phía sau, tiếp đó dịu dàng cầm tay cô. – “Cuộc sống chính là tự mình phải nếm trải qua những cung bậc cảm xúc thăng trầm, thử yêu, thử đau, thử khóc, thử cười. Rồi đến một ngày khi nhìn lại, con sẽ thấy cuộc đời mình không phải là sa mạc hoang vu nữa, những hi vọng lúc này đều sẽ khiến cuộc sống xung quanh con sinh động hơn, trở thành những bức tranh đầy màu sắc quý giá, mỗi một chiếc lá, mỗi một đóa hoa, một giọt mưa, hay một hòn sỏi ven đường cũng đều thuộc về bức tranh của con. Mẹ tin rằng đến lúc đó người đàn ông thuộc về con cũng sẽ ở trong bức tranh đó, nắm tay con, đứng bên cạnh con.”

Nhìn khuôn mặt dịu dàng của mẹ, Khả Khanh thấy lồng ngực mình đau thắt, nước mắt lại lăn xuống một lần nữa.

“Con ngoan, đừng khóc, hãy đồng ý với mẹ, con sẽ chấp nhận mọi nhân duyên này nhé?”

Cô không thể đáp lời, chỉ có thể nghẹn ngào gật đầu.

“Con gái ngoan, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, chớ nên suy nghĩ nhiều quá, con chỉ cần cố gắng hết sức là được, phải không?”

“Vâng...” – Khả Khanh lại ngoan ngoãn gật đầu.

Tổng Thanh đau lòng vòng tay ôm lấy con gái, bà thầm cầu nguyện mình đã không nhìn lầm cậu thanh niên cao lớn kia.

Trời tối.

Khả Khanh một mực muốn ở trong bệnh viện cùng mẹ, mãi cho tới khi thời gian thăm bệnh kết thúc cô mới miễn cưỡng ra về cùng Cừ Thiên Phóng. Nhưng vừa ra khỏi bệnh viện, lên xe, cô lại im lặng.

Cừ Thiên Phóng biết lúc sáng hán đã quá ép cô, hán không nên nói ra điều đó. Nhưng nếu hôm nay không nói thì sau này càng khó có cơ hội thổ lộ. Cho nên, hán vẫn nói.

Hán đã sớm đoán cô sẽ có phản ứng mãnh liệt, nhưng cuối cùng vẫn bị những lời nói của cô làm cho tổn thương.

Bởi vì em không yêu anh...

Lòng ngực hán cứ thắt lại từng cơn, Cừ Thiên Phóng cố hít một hơi thật sâu, cố dằn cơn đau xuống.

Biết cô không yêu hán là một chuyện, nhưng chính tai nghe được điều đó lại là chuyện khác.

Thực đáng đời hán mà, hán hiểu.

Nhưng sâu thẳm trong lòng hán vẫn thực sự hy vọng rằng cô đã thích hán.

Cừ Thiên Phóng mím chặt môi, thừa cơ dừng đèn đỏ liền liếc mắt sang Khả Khanh. Cô vòng hai tay trước ngực, sắc mặt tái nhợt nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì.

Cô đang nghĩ làm thế nào để đuổi hán ra khỏi cửa ư?

Chết tiệt! Tại sao hán không thể nhẫn nhịn mà nói ra câu nói kia?

Cừ Thiên Phóng trầm mặc nhìn chính mình, tay vẫn lái xe đi vào con ngõ nhỏ.

Hán nhất định phải nghĩ cách ở lại, khó khăn lắm mới tìm được cô, khiến cô tiếp nhận hán, đồng ý cho hán bước vào cuộc sống của cô...

Đến phòng trọ của Khả Khanh, Cừ Thiên Phóng không muốn dừng xe lại, hán chỉ muốn lái đi tiếp cho tới khi nghĩ ra cách mới thôi. Nhưng hán biết rồi cô cũng sẽ phát hiện ra, đến cuối cùng hán vẫn phải dừng xe lại.

Xe dừng.

Khả Khanh thất thần, cô không muốn đối mặt với chuyện này, dù rằng đã đồng ý với mẹ, nhưng cô biết mình không có dũng khí như vậy, nếu đã không dám nói thật với hấn thì sao có thể yêu cầu hấn tin cô? Cô có nên hy vọng rằng mọi chuyện rồi sẽ có kết quả tốt không?

Hấn là một người đàn ông bình thường, cũng có những nhu cầu như muốn kết hôn, muốn có người nối dõi tông đường, nhưng nếu hấn lấy cô, cô không thể sinh con cho hấn.

Nói thật với hấn ư? Kết quả chỉ có ba loại, nếu không phải hấn nghĩ cô điên rồi, thì chính là hấn sẽ tin cô rồi sau đó bán đứng cô, còn kết quả thứ ba là hấn tin tưởng và vẫn yêu cô, nhưng khả năng thuộc loại thứ ba so với bị sét đánh trúng còn thấp hơn.

Đau lòng nhưng vẫn phải gắng gượng, Khả Khanh thở sâu, mở cửa bước xuống xe.

Cửa mở.

Cừ Thiên Phóng buộc mình xuống xe theo cô.

Khả Khanh không quay đầu lại, chỉ đi về phía trước. Cô bước trên con đường mòn, đi qua khóm hồng đỏ tươi rực rỡ, bỗng cô lão đảo thiếu chút nữa đã ngã. Tuy hoa hồng chỉ lướt qua hông của cô, nhưng Cừ Thiên Phóng lại cảm thấy như cô sắp bị nó nuốt chửng.

Hấn bước nhanh tới bắt được cô, mặt hấn tái xanh.

Khả Khanh vừa đứng vững được liền nhanh chóng đẩy hấn ra, rút tay về, sau đó quay lưng.

Hành động cự tuyệt của cô như con dao găm hung hăng cắm vào lòng hấn. Rồi, hấn nhìn thấy bóng phản chiếu gương mặt cô trên bức tường kính của tiệm cà phê, hấn phát hiện cô đang khóc. Cô đi nhanh như vậy là vì không muốn để hấn thấy cô khóc sao? Vừa rồi cô đẩy hấn ra cũng vì nguyên nhân này?

Cô đang khóc.

Đột nhiên hấn hiểu ra, không phải cô không có cảm tình với hấn, hấn vẫn chưa thất bại.

“Anh biết anh chưa thất bại.”

Hấn ở sau lưng, vươn tay định nắm lấy vai cô nhưng cô bỗng rụt người lại, bàn tay hấn đứng khựng giữa không trung, một giây sau, hấn mạnh mẽ xoay cô lại.

“Đừng khóc.” – Cừ Thiên Phóng nhẹ nhàng hôn lên dòng lệ chảy dài trên gương mặt của Khả Khanh, hấn nhấn giọng, – “Chết tiệt, đừng khóc nữa...”

Trời ạ....

Khả Khanh muốn thoát ra khỏi vòng tay hấn nhưng không thể, được bàn tay to lớn áp áp ấy ghì chặt khiến cô không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể run rẩy rũ mi xuống, cố gắng ép mình thôi khóc.

Cừ Thiên Phóng không bắt ép cô phải ngẩng đầu, hấn hôn nhẹ lên mắt cô, dịu dàng nói.

“Nhìn anh.”

Khả Khanh vẫn cúi đầu, không dám ngẩng lên, nước mắt chảy xuống thành dòng.

Phải đi thôi, lẽ ra nên đi từ lâu... .

“Khả Khanh.”

Cô cắn môi, cảm thấy trái tim mình đang rỉ máu.

“Nếu em không muốn kết hôn, chúng ta không kết hôn nữa.”

Khả Khanh chấn động, sợ hãi ngẩng đầu lên, cô không thể tin vào tai mình, hấn... thực sự nhượng bộ ư?

“Cái gì anh cũng không cần, chỉ cần em ở bên cạnh anh thôi, được chứ?”

Hấn nhìn thẳng vào cô, giọng nói khàn khàn khó nghe ra cảm xúc, nhưng đôi mắt màu đồng đen đã lộ trần khát vọng và đau đớn trong hấn, biểu cảm trên gương mặt hấn bây giờ khiến tim cô như vỡ nát.

Cô không ngờ rằng Cừ Thiên Phóng sẽ buông lòng tự tôn của mình xuống, chỉ vì muốn ở bên cạnh cô.

Khả Khanh cảm thấy khó thở, toàn thân cô khẽ run rẩy vì khát vọng, vì sợ.

Người đàn ông này.... Người đàn ông này....

Cô biết mình phải rời khỏi đây, vì cả hai, cô không nên chậm trễ nữa. Cô không thích hợp làm người phụ nữ của hắn, nếu một ngày kia hắn phát hiện ra bí mật của cô thì... nhất định hắn sẽ hận cô.

Anh yêu em

Anh có thể chờ.

Anh chỉ hy vọng em có thể ở bên anh.

Có thể chứ?

Khả Khanh hé miệng nhưng không cách nào thốt nên lời, lệ rơi khiến mắt cô nhòe đi, nhìn không rõ gương mặt hắn.

Có thể chứ?

Cả thế giới như đang mờ đi bởi vì nước mắt, Cừ Thiên Phóng không nhìn thấy gương mặt hoảng hốt của cô lúc này. Khả Khanh phát hiện cô đang đưa tay ra chạm vào khuôn mặt cương nghị của hắn. Ngẹn ngào, cô biết mình không thể đi được nữa.

“Đừng cự tuyệt anh.”

Khả Khanh nức nở, lệ rơi càng nhiều hơn.

“Đừng nhé.” – Cừ Thiên Phóng nâng cằm của cô lên, giọng dịu dàng, – “Nhé nhé.”

Khả Khanh không thể nói điều gì, chỉ có thể ưng thuận gật đầu theo, coi như đồng ý với hắn.

“Tốt lắm...”

Hắn ôm ghì lấy Khả Khanh, hôn lên tóc, lên lệ trên má cô, hắn cúi xuống hôn môi cô.

Gió khẽ thổi qua khiến cánh hoa hồng nhẹ dập dờn trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bức Phù Điều Cổ Xưa

Edít: L2NT + Phi Nguyệt

Từng ngày dần trôi qua... Tất cả như chẳng có gì thay đổi, nhưng lại ngầm đổi thay rất nhiều.

Hắn không nhắc tới chuyện hôn nhân, cũng chẳng hề nói ba từ “Anh yêu em” thêm lần nữa, mà chỉ càng yêu thương, chăm sóc cô hơn. Cô không

hiều nổi vì sao hắn lại yêu mình, nhưng cũng chẳng muốn suy nghĩ thêm

làm gì, cứ để mặc cho bản thân đắm chìm trong hạnh phúc như mộng ảo này

đi.

Có đôi lúc, Khả Khanh cảm thấy mình như đang bước đi trên một lớp

băng mỏng, tưởng chừng như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào. Đến khi hắn

nhìn thấy cô, dường như hắn cảm nhận được nỗi bất an ấy nên luôn đánh

lạc hướng suy nghĩ của cô. Trừ mẹ ra, hắn là người duy nhất hiểu rõ cô

đến thế, biết khi nào cô lo lắng, khi cô vui buồn giận hờn, có thể làm

nổi muộn phiền trong cô tan biến nhanh chóng.

Ngày qua ngày, hấn luôn về chỗ cô sau khi tan làm, dành thời gian đưa cô tới bệnh viện thăm mẹ. Thậm chí sau khi mẹ cô xuất viện, hấn đều đến nhà giúp đỡ cha mẹ.

Hấn và cha cô khá hợp nhau, hai người thường xuyên ở trong thư phòng trò chuyện hàn huyên vài tiếng đồng hồ. Cha cô đánh giá cao học thức của hấn, lúc nào cũng làm ra vẻ ‘chỉ hận vì không gặp sớm hơn’.

Nhìn người đàn ông cởi áo vest xắn tay áo lên, tay cầm cờ – lê bước vào phòng bếp sửa đường ống nước bị hỏng, cổ họng cô nghẹn đắng. Hấn có thể gọi thợ tới sửa, nhưng lại tự mình làm tất cả.

“Được rồi, có lẽ sẽ không bị rò nữa đâu.” Hấn vặn chặt đường ống, ngồi dậy giữa vũng nước.

Quần hấn ướt hơn nửa, chiếc áo sơ mi cao cấp màu trắng dính vài vệt ố, gò má bên phải cũng bị bám bẩn. Cô giờ tay lau vết bẩn trên má hấn, dịu dàng nói: “Bẩn hết rồi.”

Hấn nhìn cô, rồi vươn tay ra. Cô định kéo hấn đứng lên, cuối cùng

lại bị ngã vào lòng hấn. Cô khẽ thở dài, để mặc đôi môi đỏ mọng của mình hòa vào làn môi hấn. Nụ hôn nóng bỏng ấy khiến cả hai quên đi tất cả, đến khi hấn rời môi, vấy cô và chiếc áo sơ mi của hấn đều ướt sũng.

Lúc cô hiểu ra hấn cố ý, thì cũng chẳng còn hơi sức để đứng dậy nữa.

“Đồ xấu xa!” Cô tựa vào vai hấn lẩm bẩm.

Hấn bật cười, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên mái tóc của cô: “Xin lỗi!”

Nhìn tình cảnh thâm thương của cả hai, cô cũng không nhịn được mà cười thành tiếng.

Trên nền nhà vương đầy nước, mà cô lại ngồi trên đùi hấn, vậy mà hấn chẳng hề để ý tới.

Ánh hoàng hôn chiếu qua song cửa, rơi xuống nền đất ánh vàng lấp

lánh. Cô nép vào ngực hấn, nghe nhịp tim đập đều đều của hấn, thốt lên:

“Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.” Hấn nắm chặt tay cô, cúi xuống hôn. Cô an tâm nhắm mắt lại, những ngày sống cùng hấn tựa như một giấc mơ, cứ mãi như thế này thì thật tốt biết bao...

“Thiên Phóng, sao rồi con? Nước còn rò nữa không...” Sau khi gọi vài

lần không được, Giáo sư Đường đi thẳng tới phòng bếp, không ngờ lại thấy hai đứa con mình ở cùng một chỗ. Ông lùi dần ra ngoài: “Ồ, xin lỗi nhé, các con cứ tiếp tục đi...”

“Ba!” – Khả Khanh xấu hổ đỏ mặt, vội vàng đứng lên.

“Đừng để ý tới ba, đừng để ý tới ba, ba đi ra ngay đây, các con cứ

tiếp tục đi.” – Giáo sư Đường phát phát tay, miệng cười ha hả, chân vẫn

tiếp tục bước lùi, ý đồ muốn bỏ chạy. – “Khi nào xong thì kêu ba nhé.”

Giáo sư Đường bỏ sung câu cuối, Cừ Thiên Phóng không nhịn được đành cất tiếng cười vang, Khả Khanh vừa thẹn vừa bối rối trừng mắt với hấn.

“Đều tại anh hết, anh còn cười!”

“Khụ khụ, xin lỗi.” – Hấn vừa tủm tỉm vừa đi ra cửa, nói lớn: “Giáo sư, bác có thể dùng nước được rồi đấy!”

“Thiên Phóng, hai con xong rồi à? Sao nhanh vậy? Không thể nào?”

“Ba!”

Khả Khanh đã xấu hổ lắm rồi, giờ lại càng cảm thấy không biết vui

mặt vào đâu, thế mà tên đàn ông thôi kia còn hô lên, – “Vẫn chưa xong ạ, chúng con tiếp tục đây, con chỉ muốn thông báo cho bác biết đường ống đã sửa được rồi!”

“Cừu Thiên Phóng, anh nói bậy bạ cái gì đó?” – Khả Khanh kêu ầm, cô

còn chưa mắng xong thì đã bị hấn ôm ngang người, vác lên vai đi về phía phòng tắm

“Đợi... Đợi một chút, anh làm cái gì vậy? Thả em xuống! Cừu Thiên Phóng, anh điên rồi đấy à?...”

“Đâu có, anh chỉ muốn rửa sạch cho em thôi.”

Có làm không đấy? Đây là nhà của cha mẹ cô đó!

“Cừu Thiên Phóng——” – Khả Khanh xấu hổ mặt đỏ bừng, cô dùng cùi trỏ chống cự, đánh lên vai hấn.

Nhưng hấn chẳng hề thấy đau, chỉ cười rất vui vẻ.

Cửa phòng tắm bị hấn dùng chân đóng lại, sau đó hấn áp cả người cô

vào tường, dùng miệng ngăn chặn mọi lời kháng nghị của cô, tích cực dụ

dỗ cô cùng hấn tạo ra một màn tắm uyên ương ướt át và kích thích.

Mặt trời chiều ngả dần về đằng Tây, ánh nắng xuyên qua tán lá khiến chúng trở nên đỏ rực.

Đường Nhạc Nhiên đi ra sân sau, ngồi xuống thềm nhà bên cạnh vợ ông, ngắm nhìn nắng chiều phía xa.

“Nhạc Nhiên, chúng ta không làm sai phải không?” – Tống Thanh chăm

chú vào cuốn sổ ghi chép đang đặt trên đùi, bà nắm lấy tay chồng, khẽ hỏi.

“Mong là không.” – Đường Nhạc Nhiên cũng nắm lấy tay vợ, chân thành lập lại. – “Hy vọng là không.”

Tống Thanh khẽ vuốt trang sách ghi chép về một truyền thuyết cổ xưa, bà cũng hy vọng rằng mình đã làm đúng.

Trong cuốn tập ấy là những ghi chép của bà về một bức phù điêu bằng

Đồng đen. Ba năm trước, Tống Thanh phát hiện ra một bức phù điêu Đồng

đen bị sứt mẻ, trên đó ghi lại một đoạn lịch sử bi thương về một lời

nguyền cổ xưa. Nếu bà không gặp được Khả Khanh thì nhất định đã cho rằng đây chỉ là một truyền thuyết không có thực, một câu truyện kể hù dọa trẻ con của người xưa mà thôi. Nhưng bà đã gặp Khả Khanh, nên rất có thể những điều được miêu tả trên tấm phù điêu đều là sự thực.

Bà và Nhạc nhiên đã dùng cả đời để nghiên cứu về nền văn minh bị

thất lạc kia, họ muốn tìm hiểu xem vì lý do gì mà một nền văn minh giàu

có và hùng mạnh như vậy bỗng nhiên lại biến mất. Nhưng cả hai người đều

không thể nào ngờ tới, thứ họ phát hiện ra lại là một sự thật tàn nhẫn.

Tống Thanh thực sự hy vọng rằng những điều đó không có thật, nhưng rồi bà hiểu rằng tất cả đều là thực.

Đã qua nhiều năm đến thế sao...

Bà nắm chặt tay chồng, mong muốn lớn nhất trong lòng bà lúc này là hai người đó sẽ có một kết cục khác.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ký Ức

“Chị Khả Khanh ơi, toi rồi, toi rồi...”

Cửa thang máy vừa mở, Đường Khả Khanh đã thấy Lăng Thanh Yên hốt hoảng như ngồi trên đồng lửa chạy ra.

“Có chuyện gì thế?”

“Em quên mất tập báo cáo cho cuộc họp lúc hai giờ chiều nay rồi, chị có thể đi cùng em về lấy được không? Xin chị đấy, nếu không có nó thì em toi luôn.”

“Hai giờ ư? Có cả họp đồng kí kết đúng không?”

“Đúng thế” – Cô nàng lộ vẻ đáng thương, – “Em xin chị đấy, em không biết lái xe, mà đi xe Bus vừa chạy chậm vừa chờ lâu nữa.”

Khả Khanh liếc nhìn đồng hồ, giờ nghỉ của cô chỉ còn hai mươi phút. Không suy nghĩ nhiều, cô cầm điện thoại lên định gọi thì Thanh Yên đã nhanh tay nhấn nút tắt.

“Xin chị đừng nói cho anh trai biết, nếu không em sẽ bị mắng chết!”

“Yên tâm đi, chị không nói đâu. Nhưng nếu ra ngoài thì chị phải tìm người làm thay một lúc.” – Cô mỉm cười nói.

“Thật chứ chị?”

“Thật mà.”

Bấy giờ Lăng Thanh Yên mới cười rạng rỡ buông tay ra.

Khả Khanh bật cười nhắc điện thoại thông báo với hân cô phải ra ngoài một chút, rồi nhờ Thực Phân trực điện thoại giúp mình. Sau đó đưa Lăng Thanh Yên xuống tầng hầm, lái xe chở cô nàng về nhà lấy báo cáo.

“Cảm ơn chị nhiều chị Khả Khanh, chị thật tốt.”

“Không có gì, dù sao xe chị vẫn để ở công ty, thỉnh thoảng khởi động một chút mới không bị hỏng.”

“Bình thường chị không lái xe đi làm sao?”

Khả Khanh giật mình, phát hiện bản thân đã bất cẩn lỡ lời, đang không biết trả lời như thế nào lại thấy Lăng Thanh Yên bật cười nói:

“Em biết rồi, thường ngày chị được người yêu chở đi làm đúng không?” – Cô nàng bĩu môi, hăm mộ nói – “Hức hức, chị Khả Khanh có người yêu rồi, em cũng muốn có.”

Khả Khanh nghe thế mới thờ phào nhẹ nhõm, vội lảng sang chuyện khác: “Em còn trẻ, còn nhiều cơ hội mà. Đến nơi rồi đấy, em chạy lên lấy báo cáo đi, chị chờ em dưới này.”

“Chị Khả Khanh, trước tòa nhà này không được phép đỗ xe, chị lái xe đến bãi để xe của anh trai, rồi đi cùng với em nha.”

Nghe Thanh Yên nhắc nhở, Khả Khanh mới nhớ ra đây là nơi cấm đỗ xe, mà các bãi xe gần đây đã chật kín rồi, không còn cách nào khác cô đành lái xe xuống bãi để xe chuyên biệt dưới tầng hầm tòa nhà.

Vì cao ốc này là do tập đoàn Hoàng Thống xây dựng, nên Cừu Thiên Phóng không những có bãi xe riêng, mà còn có thang máy lên thẳng tới tầng cao nhất. Nhìn Thanh Yên lấy chiếc thẻ sáng bóng quét qua thang máy, bỗng chốc cô lại chẳng hề muốn đi cùng cô bé lên trên. Tuy đây là nơi ở của hân, nhưng hân chưa bao giờ đưa cô tới đây. Từ khi bọn họ sống cùng nhau, hân vẫn luôn ở nhà của cô. Đôi lúc cô vẫn tò mò không biết nơi ở của hân như thế nào, nhưng chưa từng nghĩ sẽ vào mà chưa được sự cho phép của chủ nhân.

“Chị Khả Khanh, chị sao thế?”

“Chị ở dưới chờ em là được rồi.” – Cô đứng trước cửa thang máy nói.

“Chị đừng nói linh tinh nữa, ở đây vắng vẻ chẳng có ai. Em còn phải tìm một lúc, chị đợi em ở đây chẳng bằng ngồi ở phòng khách còn hơn.” – Không để Khả Khanh có cơ hội từ chối, Thanh Yến kéo cô vào thang máy. – “Trên đó rất đẹp nha, anh trai đã tốn rất nhiều tiền để trang trí phòng đấy.”

Khả Khanh nhìn dáng vẻ tươi cười của cô gái, cũng cố nở nụ cười, không hiểu sao trong lòng bỗng dấy lên cảm giác bất an.

“Ting” một tiếng, cửa thang máy mở. Thanh Yến vội vàng chạy ra ngoài, không kịp ngoái đầu lại hô: “Em về phòng tìm báo cáo, sẽ quay lại ngay. Chị cứ ngồi tự nhiên, đừng ngại!”

Bóng dáng cô gái thoáng cái đã mất tăm, Khả Khanh nhìn ra ngoài cửa thang máy, một căn phòng giống như nơi trưng bày hàng cao cấp trên khắp thế giới vậy. Khả Khanh hơi chần chừ, nhưng thấy bản thân đứng ở thang máy rất ngớ ngẩn, nên cô lấy dũng khí bước ra ngoài.

Hiện ra trước mắt là một cánh cửa màu đen to lớn, cô tháo giày để trước cửa, xỏ đôi dép trong nhà bước vào phòng khách hình vòng cung.

Căn hộ hần trang trí đơn giản mà lịch sự tao nhã, phòng khách bày bộ bàn sofa lớn, trên sàn gỗ trải một chiếc thảm trắng muốt, ngay bên trên là chiếc đèn chùm bằng pha lê thả rủ. Khả Khanh bắt gặp đi tới bên cửa sổ, quan sát phong cảnh bên ngoài từ lầu cao nhất.

Căn phòng của hần ở nơi rất cao, đứng từ đây hầu như có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố.

Thành phố bên ngoài rực rỡ ánh nắng vàng chiếu xuyên qua những đám mây, trải dài lên những tòa nhà, nhưng phía đằng xa đã bắt đầu xuất hiện những đám mây đen.

Đột nhiên gió lớn nổi lên, mây cuộn cuộn, bầu trời có những dấu hiệu của một trận mưa to.

Khả Khanh tập trung ngắm khung cảnh phía bên ngoài, bỗng một tia chớp từ đầu đột ngột xé trời đánh xuống.

Ánh chớp xuất hiện rất gần khiến cô hoảng sợ lùi lại một bước, nhưng lại vấp vào chiếc thảm khiến cơ thể lao đảo rồi ngã ngồi xuống bàn trà, không cẩn thận đè lên chiếc điều khiển từ xa.

Một tiếng “tách” vang trong không gian, bức tường trắng phía bên phải lạng lẽ trượt lên, bên trong bức tường hiện ra hơn mười món binh khí cổ được bảo tồn một cách hoàn hảo.

Sấm chớp giáng xuống, rung chuyển cả thế giới.

Khả Khanh bật dậy, trừng mắt nhìn chằm chằm vào những thứ vũ khí treo trên tường, một nỗi sợ hãi không tên bỗng dâng lên chẹn ngang cổ họng, tim cô đập mạnh, hai lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Ánh chớp khác thoáng hiện lên trong đầu Khả Khanh, cô bỗng cảm thấy run sợ khi nhìn những thứ binh khí đang phản chiếu ánh sáng lập lòe kia, hai tay bắt giác siết chặt, lúc này cô mới phát hiện trên tay mình đang cầm chiếc điều khiển từ xa.

Sau lưng cô truyền tới một tiếng “tách” nhỏ thứ hai, Khả Khanh hoảng hốt xoay người, chỉ thấy bức tường phía bên trái cũng tự động xuất hiện một vật, không phải đao kiếm, không phải binh khí, đó là một bức họa được ghép lại từ mấy mảnh đồng đen.

Sấm chớp lại nhá lên nhưng Khả Khanh không hề nghe thấy được gì, ánh mắt cô đang dán chặt vào bức phù điêu bằng đồng đen kia.

Binh lính, chiến tranh, lửa thiêu, trận mưa to....

Bà đồng, hiền tế, trắng tròn, lời nguyện....

Sinh mạng vĩnh sinh bất diệt (bất tử)!

Thoáng chốc Khả Khanh cảm thấy khó thở, cô sợ hãi xoay người sang phải thì lại nhìn thấy những thanh binh khí trên tường kia...

Từng đoạn hình ảnh nối tiếp nhau xuất hiện trước mắt.

Hai tay cô nhuộm đầy máu tươi, máu của người đàn ông ấy, máu của hần.

Một hình ảnh khác thoáng hiện ra, vẫn là cô nhuộm đầy máu của hần.

Toàn thân đều là thứ máu ảm áp đó.

“Không thể nào...”

Hai mắt hần tràn đầy căm hận khó tin.

Hình dáng thay đổi, thời đại thay đổi, chỉ có đôi mắt ấy vẫn như vậy.

Mỗi lần đều lặp đi lặp lại, nơi cung điện, ở trong núi cao, trên thảo nguyên, trong làn nước....

Cô cảm thanh chủy thủ đâm hấn, nắm trường kiếm giết hấn, khi cầm một thanh đại đao cũng là để kết thúc mạng sống của hấn!

Khả Khanh lao đảo lùi về phía sau, nhưng không thể ngăn mình tiếp nhận những hình ảnh đó.

Một đoạn đối thoại của hai người đàn ông và đàn bà vang lên trong đầu cô.

Ngươi là ai?

Điệp Vũ, Dạ Diệp Vũ.

Là con gái của Dạ tướng quân?

Thưa vâng.

“Không phải, không phải ta....” – Khả Khanh ngã xuống đất, hốt hoảng phủ nhận.

Một giọng nói khác mang âm hưởng ngân thơ vang lên.

Điệp Vũ, ca ca chọn ngươi sao?

Ừ.

Tốt quá, nếu ca ca chọn ngươi thì sau này ngươi có thể ở trong cung cùng ta rồi.

“Không....” – Nước mắt bất giác chảy xuống, Khả Khanh tái nhợt cổ đưa tay bưng kín hai tai nhưng không ngăn được những âm thanh này vang vọng trong óc, hai mắt nhắm nghiền mà những hình ảnh đó vẫn hiện lên rõ mồn một.

Ngươi không nên đồng ý điều đó, hấn không yêu ngươi.

Ta biết.

Hãy nghe lời ta, dù hấn có là Vương cũng không thể nào cãi lại lời thần linh.

Ta muốn được ở bên hấn.

“Không, không thể....” – Cô quỳ trên mặt đất, hoang mang loạng choạng, khóc không thành tiếng, cố gắng chống lại những ký ức này, nhưng chúng vẫn xuất hiện.

Lửa cháy ngút trời, lũ lụt bao trùm khắp nơi trên mặt đất, cung điện nguy nga đồ sộ khi xưa đã trở thành phế tích hoang tàn.

Ta vẫn luôn cho rằng ngươi là bằng hữu tốt nhất của ta.

Một giọng nói vang lên gay gắt, Khả Khanh giật mình ngẩng đầu, trước mắt cô không phải khung cảnh nơi phòng khách mà đang ở trên vách đá. Gương mặt đó... điểm lệ thanh tú, giọng nói kia thật quen thuộc, cười, hận, mắng, tất cả cô đều không muốn nghe, cũng không dám nghe, nhưng không thể nào ngăn được.

Ta nguyện rửa ngươi, ta muốn ngươi cùng ta trải qua thời gian, đứng nhìn nhân thế!

Ta nguyện rửa hấn, ta muốn hấn bị dày ải dưới địa ngục, cho dù có chuyển sinh cũng đòi đòi kiếp kiếp phải chịu chết dưới lưỡi đao của ngươi!

Ta muốn hấn hết lần này đến lần khác bị ngươi phản bội, để hấn được nếm trải mùi vị của kẻ bị phản bội!

Ta muốn hình ảnh của buổi tối hôm đó lặp đi lặp lại trăm lần, ngàn lần, cho đến khi trời đất hòa một, sông cạn đá mòn mới thôi!

“Không!!!” – Khả Khanh hét lên, cô cố gắng kháng cự lại những hình ảnh kia, nhưng không thể làm được.

Cho tới khi trời đất hòa một, sông cạn đá mòn mới thôi.....

Ánh chớp điện lại lóe lên kèm theo tiếng sấm ầm ầm, những đoạn ký ức dồn dập ủa về. Máu, khắp nơi đều là máu, máu tuôn trào như thủy triều, vây lấy cô, bao phủ lên người cô....

Ha ha ha ha ha ha ha....

Ha ha ha ha ha ha ha....

Khả Khanh như thể đang đứng trên một lớp băng mỏng, bị bề mặt nóng hòa tan, vỡ vụn.

Cô ngã xuống vực thẳm, bị kéo vào một đầm máu đỏ tươi đặc quánh, không thể giẫy dụa, chống cự...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Lời Nguyên Của Quỷ

Ánh trăng bạc trải dài trên vùng đất rộng lớn tĩnh lặng.

Chiến tranh đã kết thúc, những tiếng tung hô mừng thắng lợi đã ngừng, cũng không còn âm thanh của đao kiếm và tiếng trống đánh vang dội.

Tất cả đều lặng ngắt như tờ.

Yên lặng tuyệt đối.

Dưới sườn núi, tòa cung điện bị hủy hoại thành một đồng tro tàn, chỉ còn vài luồng khói bốc lên, cùng bụi tro lơ lửng giữa không trung đang bắt đầu hạ dần xuống mặt đất.

Vàng trắng sáng tròn trịa treo bên sườn núi, to lớn, thuần khiết, như thể nó không hề bị trận giết chóc làm ảnh hưởng, cũng giống như cô gái áo đen thánh khiết với dung mạo không chút tỳ vết đang đứng dưới ánh trăng kia vậy.

“Vì sao lại cứu ta?” – Một cô gái tay nhuộm đầy máu tươi đang ngồi trên mặt đất mở miệng hỏi cô gái áo đen, nàng bất động, ánh mắt dõi theo phía cung điện đã bị thiêu rụi ở nơi sườn núi, gương mặt tái nhợt không chút sắc máu, hai mắt mờ to thất thần, trống rỗng.

Gương mặt cô gái áo đen không thể hiện chút biểu cảm nào, cô cúi đầu nhìn xuống nàng, gương mặt ngây thơ, nhưng chỉ chớp mắt một cái, khóe miệng cô cong lên, bật ra một tiếng cười khinh miệt, gương mặt cô cũng vì tiếng cười này mà thay đổi, phút chốc từ thuần khiết biến thành tà mị.

“Vì sao hả? Ha ha ha ha ha ha ha...” – Cô gái áo đen cười ngặt nghẽo, đột nhiên ngưng cười, đôi mắt ánh lên nét căm hờn, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vì ta muốn hấn cũng ném thứ mũi vị bị phản bội!”

Nàng bàng hoàng, ánh mắt ngập tràn thống khổ.

Phản bội ư? Không!!!

“Ta không phản bội chàng!” – Nàng hấp tấp thanh minh, đôi môi bắt đầu tái đi.

“Đúng nhỉ...” – Cô gái áo đen vươn những ngón tay thon nhỏ rờ lên mặt nàng, vẻ mặt vô cùng dịu dàng, mỉm cười nói: “Ngươi chỉ giết hấn thôi mà...”

Bởi câu nói này mà cả người nàng co rúm, đau đớn đến mức không ngừng run rẩy, nước mắt kết thành từng chuỗi chảy dài xuống gò má. Nàng ra sức lắc đầu như muốn phủ nhận cảnh tượng đang hiện lên trước mắt, – “Không... không phải như thế... Không phải...”

“Phải, tất cả đều là sự thật đấy.” – Cô gái áo đen mỉm cười ngây thơ, giọng nói êm dịu, nhưng những lời nói ra lại tàn nhẫn không gì sánh được. – “Điệp Vũ yêu quý, đừng nói với ta rằng ngươi đã quên, quên mất việc ngươi dùng chính thanh kiếm hấn đưa để đâm vào lồng ngực của hấn nhé. Trái tim hấn đau đớn nhường nào, chuyện mới xảy ra chưa được nửa canh giờ trước mà ngươi đã quên rồi sao? Máu hấn vẫn còn ấm nóng trên tay ngươi kia, vậy cả lên người ngươi nữa, máu đỏ tươi nóng rực, thật là nóng quá đi ——”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa!” – Nàng cắt đứt lời miêu tả tàn khốc của ả, lệ rơi trong đau đớn, nàng thét lên: “Vì sao?... Vì sao lại cứu ta? Vì sao... không để cho ta chết đi?”

“Chết?” – ả lờ mắt, – “Ngươi muốn chết? Vậy lúc ta phải chịu đựng sự đẩy dụa dây vò thì sao? Lúc ta bị các ngươi phản bội triệt để thì sao? Ta cho ngươi biết, mọi chuyện không kết thúc đơn giản như vậy đâu!”

Mỗi một lời nói ra, mắt ả lại sáng lên ánh căm hờn, giọng ả trở nên the thé: “Ta vốn cũng định cho hấn sống thêm vài năm nữa, để ném trái những nỗi khổ mà ta phải chịu đựng. Ta nguyên rủa các ngươi bị nước mắt nhà tan, ta muốn hấn tận mắt nhìn thấy hấn mất đi từng thứ một, ta muốn hấn chịu mọi điều đau đớn, dần vật ở nhân gian! Thế mà ngươi lại dám giết hấn, nhưng ngươi cho rằng chỉ việc giết hấn là được sao? Ngươi nghĩ giết hấn đã đủ khiến ta thỏa mãn ư?”

“Linh...” – Nàng ngẩng đầu, khuôn mặt đầm lệ nhìn ả.

“Đừng gọi tên ta! Ngươi không có tư cách!” – ả hét lên giận dữ, vung tay tát nàng một cái, đôi mắt bùng lên ngọn lửa căm hận hừng hực, – “Ta vẫn luôn

cho rằng người là bằng hữu tốt nhất của ta, và nơi đây là gia đình mà ta cần phải bảo vệ. Ta vẫn luôn luôn tin tưởng, từ nhỏ đã tận tâm tận lực cầu phúc cho các người. Đất trời khô hạn thì cầu mưa xuống, sương hại phủ nhiều thì trừ sương, nhưng kết quả các người coi ta là cái gì? Là cái gì —— Là cái gì hả?? —— “

Tiếng thét oán hận của ả vang lên giữa bầu trời đêm, vương vất thật lâu chưa tan biến.

Gương mặt Diệp Vũ trở nên trắng bệch, thể xác lẫn tinh thần đều vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, — “Chàng... Không phải... không phải... cố ý...”

“Không cố ý? Hẳn phản bội ta mà người nói là không cố ý sao? Dùng ta để trao đổi với quỷ dữ mà gọi là không cố ý? Người có biết một ngày của ta ở đó như trôi qua một năm? Người có hiểu được cái gọi là sống không bằng chết không?

Cơ thể Diệp Vũ run bắn. Nguyên bản Diệp Vũ là người bảo vệ Linh, nàng ta trời sinh đã có năng lực thần nữ tư tế, và Diệp Vũ là bằng hữu tốt nhất của nàng ta, họ đã lớn lên bên nhau, cùng nhau khóc, cùng nhau cười, nhưng bởi vì nàng yêu Vương thượng, bởi vì sai lầm của nàng là chưa kịp ngăn cản hắn...

Linh không hề có dấu hiệu muốn dừng lại, gương mặt nàng ta đánh lại, giọng nói nhẹ nhàng nhưng tràn đầy băng giá: “Bọn chúng nói trong cơ thể ta có dòng máu ma lực của thần, chỉ cần ăn thịt ta, uống máu ta là có thể gia tăng công lực. Thế nhưng ta chỉ có một mạng thôi, làm sao để cho bọn chúng phân chia đây?

Diệp Vũ khẽ rung mình, hơi lạnh bao phủ lấy tứ chi và phong bế toàn bộ huyết đạo trên cơ thể nàng.

Linh khẽ nở nụ cười, đưa tay vỗ về chiếc má trắng nõn của nàng: “Người nói điều đó có đúng không, làm sao để phân chia? Cho nên, chúng hạ một lời nguyện lên người ta, khiến ta không thể chết, điều đó rất tốt phải không? Ta sẽ không bao giờ chết... ha ha ha ha ha...”

Nàng ta đang cười, tiếng cười lạnh lạnh như chuông, không hề có chút tình cảm nào, chỉ như tiếng chiếc chuông bạc lạnh ngấm sâu vào tận đáy lòng.

Diệp Vũ ngày càng lạnh run, buốt tận xương tủy.

Gió đêm bao trùm lên cô gái áo đen tóc dài, dưới ánh trăng, thoạt nhìn nàng như tiên nữ thánh khiết không chút tỳ vết, nụ cười của nàng rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta sợ hãi, đôi môi đỏ như máu của nàng đang mấp máy, nói ra thứ âm thanh thật êm dịu: “Nếu ta không chết, thì bọn chúng có thể yên tâm ăn thịt của ta, uống máu của ta, sau đó lại đem nhốt vào địa lao đợi ta tự hồi phục, rồi lại tiếp tục chờ ngày trăng tròn, bọn chúng trở lại có thể ăn từng khối từng khối thịt của ta, uống từng ngụm từng ngụm máu của ta —— “

“Đừng nói nữa, van người đừng nói nữa!” — Diệp Vũ che hai lỗ tai, không đành lòng nghe tiếp.

“Vi sao không cho ta nói?” — Linh thay đổi sắc mặt, môi nở nụ cười nửa miệng. — “Các người dám làm mà không dám nghe sao?”

“Người có biết cảm giác từng miếng từng miếng thịt trên người bị róc xuống là như thế nào không?”

“Người có hiểu nỗi thống khổ khi thân thể bị đám yêu ma giằng nhau cắn xé không?”

“Ngày ngày người phải chịu nỗi đau đớn khi cơ thể tự hồi phục, thật vất vả mới qua cơn đau lại nom nớp sợ hãi mỗi khi thời gian đến.”

“Người có hiểu được cái gì gọi là thật sự sống không bằng chết không?!”

Nàng hét lớn lời cuối cùng, từng câu từng chữ đều trực tiếp giáng một đòn nặng nề vào lòng Diệp Vũ.

Người có hiểu được cái gì gọi là thật sự sống không bằng chết?!

Diệp Vũ khóc nức, không dám nghĩ tới những đau khổ mà Linh đã phải trải qua, nhưng những lời nói của nàng ấy lại khiến từng hình ảnh hiện lên trong đầu nàng.

“Xin lỗi... xin lỗi...” — Nàng biết có xin lỗi thế nào cũng không thể bù đắp cho những lỗi lầm đó, nhưng nàng vẫn vừa khóc vừa lẩm bảm lời xin lỗi.

“Xin lỗi? Không cần!” — Linh lạnh lùng quát — “Ta cho người biết, mọi chuyện không đơn giản như vậy đâu! Ta muốn hẳn phải chịu hết mọi đau khổ. Còn người, người muốn cứu hẳn phải không. Vậy nếu hẳn đã chết, thì người phải thay hẳn tạ tội!”

Diệp Vũ ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ sợ hãi nhìn nữ tử đẹp vô cùng đứng dưới ánh trăng kia.

Linh cười khúc khích, yêu mị hỏi: “Muốn biết tại sao ta cứu người không?”

Diệp Vũ ngẩn người, lồng ngực nhói lên dự cảm chẳng lành, nàng không dám nghĩ tới điều mình đang dự đoán, nhưng Linh lại nở nụ cười duyên, nói ra: “Vào một ngày mười ba nọ, ta lên kế hoạch đánh cắp cuốn sách lời trứ nguyên của quý. Người biết không, trong đó có rất nhiều thứ thú vị.”

Nàng lại cười một tràng dài như tiếng chuông ngân, hai chân đột ngột rời khỏi mặt đất, cả người lơ lửng trong không trung ngay chính giữa trung tâm vòng ánh trăng bạc.

Đôi môi nở nụ cười âm hiểm, mái tóc dài tới vắt cả chân tung bay.

Nhập ma.

Giây phút đó, Linh biết mình đã biến thành ác quỷ.

Người con gái ấy vốn là một cô gái dịu dàng đáng yêu, nhưng hôm nay lại trở nên điên cuồng tà mị, nàng biết nàng đã nhập ma, mà chính do bọn chúng ép nàng.

“Điệp Vũ, Diệp Vũ, Diệp Vũ yêu quý của ta...” – Linh nghiêng đầu nhìn cô gái trước mặt, miệng nở nụ cười dịu dàng ngân nga gọi tên nàng – “Người giết hấn là để phá hủy kế hoạch của ta, vốn ta rất rất tức giận. Thế nhưng người biết không, sống một mình ở trên đời quả thực quá buồn chán, nếu thân ta đã trường sinh bất tử thì cũng không ngại chờ lâu đâu. Trong cuốn sách lời trù nguyện của quỷ có một loại huyết chủ yếu cầu phải dùng sinh mệnh đổi lấy, thật may cho các người, ta lại có rất nhiều mạng, rất rất rất nhiều. ... ha ha ha ha ha ha ha...”

Nàng cười một tràng thê lương, mái tóc đen dài khẽ lay động trong không trung, đôi mắt đen láy lấp lánh giữa bầu trời đêm đang nhìn trừng trừng vào Diệp Vũ, cắn hận nói:

“Ta nguyện rửa người, ta muốn người phải sống cùng ta trên trần gian này! Ta nguyện rửa hấn, ta muốn hấn phải chịu khổ cực dưới địa ngục, cho dù đầu thai chuyển thế, đời đời kiếp kiếp hấn vẫn phải chết dưới đao của người! Ta muốn hấn mỗi lần đều phải nếm trải mùi vị bị người phản bội, hết lần này đến lần khác lặp đi lặp lại màn trình diễn đó, cho đến khi trời đất hòa một, sông cạn đá mòn mới thôi!”

“Cái gì...” – Đôi môi Diệp Vũ khẽ run, gương mặt nàng trắng bệch không còn chút huyết sắc.

“Người biết không Diệp Vũ.” – Linh che miệng cười khẽ, – “Đêm nay là đêm trăng tròn, ha ha ha ha ha ha...”

Nàng vung vẩy ống tay áo, múa xoay tròn dưới ánh trăng, miệng ngân nga: “Trăng tròn là trăng tròn, hahahahaha...hahahahaha...”

Mở mắt ra, ngoài cửa sổ bầu trời đã tối đen, mưa to như trút nước, đất trời chìm trong tối tăm mù mịt.

Khả Khanh cuộn tròn trên sàn nhà, nước mắt thấm đẫm ngực áo.

Người biết không Diệp Vũ? Đêm nay là đêm trăng tròn, hahahahah...

Tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc quanh quẩn bên tai khiến cô không chịu nổi khóc nức lên, cô không còn là chính mình nữa.

Khả Khanh đã nhớ ra tất cả, những ký ức từng mất đi, lời nguyện cổ, nhớ tới nghiệp chướng đeo trên lưng mình, khiến mấy nghìn năm nay cô vẫn sống như một du hồn lang thang. Và hấn, mỗi lần hấn chuyển thế là một lần tái diễn lại tình cảnh của đêm đó.

Cô giết hấn, hết lần này đến lần khác, qua mỗi lần hấn chuyển kiếp.

Cô lại giết hấn, vô số lần, chỉ có vũ khí là khác nhau.

Vẫn là cô giết hấn, dùng chính đôi bàn tay này đâm dao vào tim hấn...

Cô giết hấn, giết người cô yêu nhất trong cuộc đời này...

Khả Khanh trừng mắt, bất động nhìn vào hai bàn tay trắng nõn như ngọc của mình, cô khẽ run rẩy, quá bàng hoàng sợ hãi khiến cô không kìm được mình thôi run rẩy khi nhớ lại những ký ức đã dẫn dắt mình suốt mấy ngàn năm qua.

Hấn phải chịu đựng, cô cũng vậy...

Lòng quặn đau, Khả Khanh thở dốc, gương mặt cô tái nhợt như một tờ giấy trắng, hấn vẫn luân hồi chuyển kiếp, cô vẫn cứ gặp lại hấn, rồi hấn lại tin tưởng cô, và cô lại phản bội lòng tin của hấn.

Mỗi lần chuyển kiếp, hấn đều đi trên một con đường dẫn đến sự hủy diệt, dù là Đế vương tàn nhẫn, tên cướp hung bạo, tên quan máu lạnh, hay thậm chí là viên tướng quân phản quốc.

Mỗi một kiếp, hấn luôn khiến cho trăm họ lầm than, và cô luôn bị ép phải chọn lựa quyết định đó.

Cô giết hấn, để tội nghiệt của hấn không nặng thêm

Tay hấn dính đầy máu thế nhân, còn tay cô luôn dính máu của hấn...

Khả Khanh hoảng hốt ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy một bóng hình phản chiếu lên kính cửa sổ.

Cô gái hiện trên khung cửa có mái tóc đen như gấm, làn da trắng ngần...

Đó là một cô gái xinh đẹp.

Một người không bao giờ già đi, cũng không bao giờ chết.

Người đó là.... một yêu quái bị nguyên rủa hơn bốn ngàn năm!

Không!

Không ——

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Trốn Chạy Khỏi Anh

Khả Khanh thét lớn nhưng âm thanh lại nghẹn ở cổ họng, gương dây nắm lấy chiếc bình hoa trên bàn, cô ném nó về phía cửa sổ, chiếc bình vỡ tan tành trên mặt đất, hoa lá vương vãi khắp nơi nhưng kính trên cửa sổ vẫn vẹn nguyên không hề sứt mẻ.

Cô gái trong tấm kính ngắm nhìn bộ dạng chật vật của cô, cô ta cười một cách điên cuồng.

Khả Khanh nhắm mắt, run rẩy ôm đầu. Cô tưởng rằng mình đã quên hết tất cả mọi chuyện, quên đi con ác mộng đeo bám theo cô suốt mấy ngàn năm qua, nhưng những ký ức kinh khủng nhất lại đang hiển hiện một cách rõ ràng, sinh động ngay trước mắt, trong đầu cô luẩn quẩn hình ảnh cô cầm thanh đoản kiếm đâm vào trái tim hắn.

Quá sợ hãi khiến cô mờ choàng mắt, rồi lại nhìn thấy chính đôi mắt đau đớn của mình phản chiếu lên tấm kính cửa sổ.

Lệ, chảy dài trên gò má.

Cô đã giết hắn, dùng chính đôi tay này....

Cô là một yêu quái.

Còn hắn chưa từng yêu cô, bất luận chuyển kiếp bao nhiêu lần, thứ hắn đi tìm cho tới tận bây giờ là một hình bóng khác, và người đó không phải là cô.

Đến giờ vẫn không phải là cô....

Từ trước đến nay hoàn toàn do mình cô vọng tưởng.

Trái tim như bị xé rách tan nát vô số lần trong suốt mấy ngàn năm qua.

Đồng tử gào thét ngoài cửa sổ, đập mạnh vào lớp kính, giống như đang cuộn trào trong lòng cô.

Bỗng cửa thang máy trượt mở, một người đàn ông bước ra.

Là hắn.

Khả Khanh bất động, trần trối nhìn hình ảnh hắn phản chiếu trên tấm kính cửa sổ.

“Khả Khanh, chuyện gì xảy ra vậy?”

Khung cảnh lộn xộn trong phòng khách khiến Cừu Thiên Phóng hoang mang, hắn bước nhanh về phía trước, – “Là Thanh Yến gây ra?”

Cô bỗng xoay người, lùi lại mấy bước, kích động hét lên: “Đừng tới đây!”

Hắn khựng người, đứng im tại chỗ.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Cừu Thiên Phóng bắt đầu nhìn thấy bộ dạng của Khả Khanh. Mái tóc dài tán loạn, giày tuột khỏi chân mỗi nơi một chiếc, còn cô đang hoảng hốt lùi dần về phía cửa sổ, bàn chân dẫm lên mảnh vụn thủy tinh từ chiếc bình hoa vỡ khiến máu chảy ra nhiều đỏ cả sàn nhà, nhưng cô không hề cảm thấy đau đớn, chỉ nhìn hắn đăm đăm như người sắp chết.

Cái nhìn của cô như một bàn tay vô hình bóp chặt trái tim hắn, mặt dần tái đi, ôm tia hy vọng cuối cùng, hắn nhẹ nhàng gọi:

“Khả Khanh?”

Ánh chớp nhá sáng bên ngoài cửa sổ phản chiếu lên gương mặt trắng ngần của Khả Khanh, cô hốt hoảng lùi thêm nữa, những mảnh thủy tinh dưới chân

tạo nên âm thanh lạo rạo đập vào tai Cừ Thiên Phóng khiến lòng hấn quặn thắt.

Khả Khanh giương đôi mắt đen to tròn nhìn hấn, cô run rẩy như chiếc lá sắp bị gió cuốn rụng.

Những suy nghĩ, ký ức đan xen trong đầu cô trở nên hỗn loạn, tất cả đều là hấn.

Đại vương, tướng quân, sơn tặc, giặc cướp... Và...

Cừ Thiên Phóng

Hình dáng khác nhau nhưng cùng một linh hồn, tất cả đều là hấn.

Anh yêu em

Hấn đã từng nói như vậy.

Ký ức về một giấc mộng màu hồng hạnh phúc, rồi ký ức ấy vỡ vụn như những bông hoa tuyết, từng mảnh tàn đi.

Ta nguyện rửa người.

Cô ấy đã nói vậy.

Tiếng cười điên cuồng đó vẫn luôn lớn vồn trong tâm trí của cô, quẩn quanh vĩnh viễn không bao giờ biến mất. ——

Máu ấm nóng nhiều đầy hai tay, là máu của hấn, tay của cô.

Cô biết hấn hận cô, vô cùng hận!

Thế nhưng ở kiếp này, cô vẫn buộc phải giết hấn, chưa từng có ngoại lệ, không hề có.

“Không...” – Đôi mắt to ngấn lệ, Khả Khanh nhìn người đàn ông trước mặt mình, toàn thân run rẩy, chợt cô xoay người bỏ chạy.

“Khả Khanh!”

Cô không quay đầu lại, cố gắng chạy băng qua căn phòng tới chiếc cầu thang.

“Chết tiệt!” – Hấn thực muốn làm thịt ả phù thủy hèn hạ kia!

Cừ Thiên Phóng tức giận đuổi theo Khả Khanh.

“Khả Khanh!”

Cô chạy vội lên lầu, ghé qua tất cả các phòng để tìm đường thoát, nhưng cửa sổ nào cũng đóng kín. Tiếng gào khẩn thiết của hấn đã ở gần bên tai.

Khả Khanh hoảng hốt, vừa nhìn thấy một chiếc cầu thang khác, cô lập tức xông tới.

Chiếc cầu thang xoắn ốc dẫn tới một vườn hoa nhỏ, cô đẩy cánh cửa lao ra ngoài mưa gió xối xả.

Thấy cô sắp biến mất khỏi tầm mắt, tim phổi hấn như muốn nứt toác, hấn biết chỉ cần rời khỏi đây hôm nay, sau này cô sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Lòng nóng như lửa đốt, hấn lao nhanh vào màn mưa tầm tã trong vườn hoa, miệng điên cuồng gào thét.

“Điệp Vũ ——”

Khả Khanh khựng lại, chờ người bên mé tường thấp.

Sao hấn lại biết cái tên này? Vì sao?

“Điệp Vũ...”

Cô xoay người nhìn hấn với ánh mắt khó tin, miệng thì thào, – “Anh gọi tôi là Diệp Vũ... Thì ra anh vẫn luôn nhớ?”

Cừ Thiên Phóng thờ dốc, sắc mặt xám ngoét, hấn mím môi, nắm chặt hai tay thành quyền, đáy mắt đã trở nên tối sầm.

“Điều đó không quan trọng.” – Hấn hô to, muốn lao đến nhưng lại sợ cô nhảy xuống nên không dám liều lĩnh tùy tiện, hấn chỉ có thể dè dặt đứng yên tại chỗ.

“Anh vẫn còn nhớ.” – Khả Khanh chết trân nhìn người đàn ông trước mặt, trong khoảnh khắc cô có cảm giác máu toàn thân mình bị người khác rút sạch, đầu óc hỗn loạn, ký ức ở chung cùng hấn trong mấy tháng vừa qua hiện lên trong đầu cô.

Anh yêu em.

Không!

Anh có thể chờ.

Nói dối!

Anh chỉ hy vọng em ở bên cạnh anh.

Dối trá!

Có thể ư?

Tất cả đều là dối trá!

Khả Khanh vịn tay vào bức tường thấp phía sau lưng, toàn bộ cơ thể cô run rẩy.

Gió mưa lạnh băng ào tới như muốn xé rách tất cả mọi thứ, xé tan cả cơ thể nhỏ bé của cô.

“Anh gạt tôi...” – Từng câu chữ được tuôn qua hàm răng nghiền chặt.

“Không có.” – Lòng đau như cắt, Cừ Thiên Phóng không kịp suy nghĩ nhiều đã bước lên phía trước một bước, thấy Khả Khanh rụt người lại, ý đồ muốn nhảy xuống, hấn lại dừng.

“Anh gạt tôi!” – Sắc mặt Khả Khanh càng thêm trắng nhợt. – “Anh gọi tôi là Diệp Vũ! Anh biết! Biết tôi là ai, anh nhớ hết tất cả mọi thứ, đồ dối trá...”

“Đều không phải! Chết tiệt! Anh không hề nói dối!” – Cừ Thiên Phóng gào lên.

Khả Khanh lắc đầu không muốn nghe lời hấn nói, nhưng trái tim vẫn quặn thắt, đau đớn. Cô hoang mang: “Tại sao đã nhớ hết tất cả mọi việc mà anh vẫn còn tìm trăm phương ngàn kế tiếp cận tôi? Được rồi, tôi thừa nhận rằng đã quên mất anh rất hận tôi, đứng vào vị trí của anh mà nghĩ, làm sao không hận cho được? Tôi đã phản bội lại sự tin tưởng của anh, còn giết anh nhiều lần, rất nhiều lần, đương nhiên anh phải hận tôi...”

Cừ Thiên Phóng nắm chặt hai tay, chán nản khẽ gầm lên: “Anh không hận em!”

Khả Khanh giống như không nghe thấy lời hấn nói, chỉ chậm rãi ngẩng đầu, bên khóe mắt xuất hiện hai dòng lệ trong suốt, cô nhìn hấn, môi nở nụ cười khổ sở: “Anh muốn báo thù sao?”

“Anh không muốn làm gì hết.” – Hấn cố gắng kìm nén cơn giận, nhìn đắm đắm vào cô, sau đó dè dặt vươn tay về phía Khả Khanh, – “Anh chỉ muốn em ở bên cạnh anh thôi.”

“Ồ cạnh anh?” – Lòng đau lại một lần nữa muốn nứt ra, đôi môi cô run rẩy – “Ồ bên cạnh anh làm cái gì? Tôi là quái vật không thể chết, anh cũng không giết được tôi, muốn tôi ở bên cạnh để đến cuối cùng tôi lại ra tay một lần nữa có phải không? Tôi mệt mỏi quá rồi, muốn bỏ cuộc không được sao?”

“Không được!” – Hấn khẳng định như đinh đóng sắt, bước thêm một bước về phía cô, hấn nói chắc chắn – “Sẽ không giống như những lần trước, chuyện đó không bao giờ lặp lại một lần nữa, anh sẽ không để cho em có lý do ra tay với anh đâu!”

Khả Khanh lắc đầu, nước mắt tuôn rơi.

“Em đồng ý nhé.” – Hấn dụ dỗ.

Cô vẫn lắc đầu.

“Dừng đi...” – Hấn lại bước thêm một bước thăm dò.

Khả Khanh đứng run rẩy trong mưa, nước mắt chảy xuống cảm thành chuỗi.

“Hãy tin anh.”

Cô nghẹn ngào khóc nức, vừa cảm thấy tin tưởng hấn, lại vừa sợ.

“Anh sẽ khiến số phận của chúng ta thay đổi.”

Khả Khanh nhắm nghiền hai mắt, hai lòng mâu thuẫn giằng xé trong lồng ngực.

“Anh nhất định sẽ chống lại nó.” – Cố đè nỗi sợ hãi xuống đáy lòng, hấn dịu dàng khẳng định, lại thừa cơ tiến thêm hai bước.

“Không, anh vĩnh viễn không thay đổi đâu, vĩnh viễn cũng sẽ không...” – Khả Khanh liên tục lắc đầu, cô cười như điên dại nhưng giọng nói lại run, – “Tôi đã từng thử rất nhiều lần, mỗi lần một cách khác nhau, nhưng ở mỗi kiếp vẫn luôn có chuyện xảy ra, luôn luôn có người chết đi, rồi tôi nhất định phải giết anh. Tôi không thể chịu nổi điều ấy, cũng không chịu được nữa rồi...”

Thừa cơ Khả Khanh không chú ý, Cừ Thiên Phóng bỗng xông lên phía trước ôm chầm lấy cô.

“Đừng, buông tôi ra!” – Khả Khanh bị hấn ôm bất ngờ nên trở tay không kịp, hai tay đều bị hấn giữ chặt, chỉ có thể ra sức giãy dụa.

Cừ Thiên Phóng siết chặt hai tay của Khả Khanh, hét lớn: “Anh đã thay đổi rồi!”

Cô tức giận hét vào mặt hấn: “Không! Anh không thay đổi được! Chúng ta đã bị nguyên rửa anh có hiểu không? Cả tôi và anh đều bị nguyên rửa, giữa chúng ta không bao giờ có được kết quả tốt, chỉ cần tôi còn ở bên cạnh anh thì lời nguyên đó sẽ không ngừng hành hạ chúng ta cho đến khi tôi lại giết anh một lần nữa! Tôi không muốn tiếp tục chuyện đó nữa, không muốn!”

Gió mạnh thổi mưa tạt tới tấp vào hai người, bầu trời bỗng xuất hiện một ánh chớp chói lòa, soi rọi tất cả mọi thứ, hiện rõ cả cơn cuồng nộ trên gương mặt hấn lúc này.

Bất chấp cơn mưa xối xả, hấn gào: “Em đã nói em muốn ở bên cạnh tôi!”

“Không!” – Khả Khanh siết hai nắm tay, kích động hô: “Đó là Khả Khanh nói, không phải tôi!”

“Em chính là Đường Khả Khanh!” – Hấn áp cô sát vào tường, cố sức dùng lời nói lay động cô.

“Tôi cũng mong đó là tôi! Tôi cũng mong muốn đó chính là tôi!” – Cô gào lên trong nước mắt – “Tôi đã quên mọi thứ! Quên hết! Nhưng vì sao anh còn tới trước mặt tôi? Vì sao không buông tha cho tôi?”

“Bởi vì tôi yêu em!” – Ánh chớp lại lóe lên, hấn nâng khuôn mặt ướt đầm của cô lên, thống khổ gào thét: “Tôi yêu em!”

Ánh chớp nhá sáng, phản chiếu lên gương mặt tái nhợt như tờ giấy của Khả Khanh, nước mưa hòa lẫn cùng nước mắt trên mặt cô.

“Tôi không tin.”

Một tiếng sấm lớn đánh vang giữa không trung, lay động toàn bộ đất trời.

Đồng tử trong mắt Cừ Thiên Phóng co lại, giây tiếp theo, hấn nhanh tay chòng một chuỗi vòng ngọc châu có khắc lời chú xưa lên cổ Khả Khanh, không quan tâm sự chống cự của cô, hấn nâng cô lên vai và cứng rắn khiêng cô quay về phòng...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Mưa vẫn không ngừng trút xuống, cả thành phố chìm trong cơn bão.

Bị xích ngọc giam hãm, Khả Khanh không thể vận khí, cũng không thể giãy dụa, chỉ có thể để mặc hấn đưa mình vào nhà.

Quả thực trước đó, Cừ Thiên Phóng cũng không chắc chắn rằng chiếc xích Ngọc kia có phát huy được tác dụng hay không.

Hấn không muốn dùng cách này, nhưng cô cố tình muốn chạy trốn nên hấn không thể không làm. Thân thủ của cô vẫn rất tốt, qua nhiều năm võ nghệ của Khả Khanh đã tiến bộ rất nhiều, nếu cô cố tình muốn bỏ đi thì hấn cũng không thể ngăn được.

Nhưng hấn không thể để cô đi, không còn cách nào khác đành phải lừa lúc cô không chú ý mà thực hiện thủ đoạn này.

Cừ Thiên Phóng đưa Khả Khanh đến phòng tắm, giúp cô gỡ những mảnh thủy tinh còn găm trên chân, lau sạch vết máu, hấn nhìn thấy từng vết thương từ từ khép miệng lại.

Tuy vết thương của cô lành rất nhanh, nhưng cũng đau đớn vô cùng, hấn biết điều đó.

Mỗi một vết thương trên chân cô từ từ khép lại giống như đang khắc vào lòng hấn.

Hấn mở nước nóng, giúp cô tắm, sau đó lại giúp cô thay một chiếc áo ngủ sạch sẽ.

Từ đầu tới cuối Khả Khanh vẫn ti tê khóc, mắng, thậm chí còn cắn hấn, cho dù Cừ Thiên Phóng đã dùng đủ mọi biện pháp khống chế, nhưng cô vẫn

đánh hấn vài cái, giữ được cô quả thật là một nhiệm vụ khó khăn vô cùng. Khi cô nhấc chân lên định đạp hấn, ngay lập tức hấn phải dùng đến chiếc xích ngọc có khắc chú thuật kia.

“Shit!”

Đề phòng ngừa cô lại tung cú đá, Cừ Thiên Phóng ném cô lên chiếc giường lớn, leo lên giữ chặt người cô, hấn cúi người khóa chặt tay, đè chân cô, hấn gầm nhẹ: “Em thực sự muốn giết tôi sao?”

Gương mặt hấn trắng bệch không còn chút huyết sắc, cả người gồng lên, ánh mắt lộ vẻ đau xót.

“Chết tiệt, tôi không muốn thế này, Khả Khanh...”

“Đó không phải tên tôi!” – Cô tức giận nhìn hấn.

Hấn thở sâu, vẫn không gọi tên thật của cô mà chỉ nói, – “Tôi không thể để em đi.”

“Anh đương nhiên có thể làm thế, chỉ cần bỏ sợi xích này đi là được.”

“Không.” – Hấn kiểm chế Khả Khanh, khỗ sở nhìn thẳng vào mắt cô – “Tôi đã chờ em rất lâu rồi, dùng cả đời này để tìm em, tôi tuyệt đối sẽ không để em rời xa tôi đâu.”

Khả Khanh khẽ run, cô hận hấn khi nói ra điều đó dễ dàng như vậy, cổ cắn răng, cô lạnh lùng: “Một ngày nào đó đích thân tôi sẽ giết chết anh.”

“Tôi không quan tâm” – Hấn khấn khoản, – “Tôi biết em không tin tôi, nhưng tôi chỉ hy vọng em cho tôi một cơ hội, rồi thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

“Để cho tôi đi.” – Ánh mắt Khả Khanh trở nên hờ hững, gương mặt trắng như tuyết lạnh lùng băng giá.

Cừ Thiên Phóng bất giác siết chặt tay cô, hấn dùng ánh mắt nóng rực của mình nhìn thẳng vào Khả Khanh, cúi xuống hôn môi cô, rồi nhả từng câu từng chữ.

“Trừ- phi- tôi- chết.”

Khả Khanh mím chặt môi, phần hấn, thống khổ trừng mắt nhìn tên đàn ông chết tiệt này, hấn cũng không hề tránh né mà nhìn lại cô.

Cô rất hận, hận hấn ngang tàn tạo ngược, hận hấn ép buộc cô, càng hận ánh mắt không hề che dấu lừa dối vọng của hấn.

Khả Khanh từ từ nhắm mắt, cô không muốn nhìn thấy hấn nữa, càng không muốn đối mặt với hấn.

Nhưng cho dù nhắm nghiền hai mắt, cô vẫn cảm giác được hơi ấm của hấn chạm qua môi mình, thân thể rắn chắc nóng rực của hấn dán chặt vào cơ thể cô, khiến cô không thể lơ là sự hiện hữu của hấn.

Thậm chí cô còn phát hiện ra rằng hấn đang rất tức giận, cơ thể gồng lên, bắp thịt nổi cuộn cuộn, Khả Khanh cứ ngỡ rằng hấn sẽ bộc phát sự phẫn nộ ra ngoài, nhưng một lúc lâu sau hấn vẫn không chế được cơn giận dữ, còn cường chế nó lại.

“Em chạy không thoát khỏi tôi đâu.” – Hấn nói như đinh đóng vào sắt – “Em đã quên rồi sao, hay là em muốn tôi nói ra? Cơ thể của em vẫn nhớ tôi, trong lòng em là người rõ nhất, em luôn luôn là của tôi, là của tôi.”

Tiếng nói khàn khàn của hấn ngay sát bên tai cô, hơi thở nóng hổi phả lên cổ hòa theo từng nhịp đập, Khả Khanh cố ngăn mình không phản bác lại lời của hấn. Cô không nói gì, chỉ làm mặt lạnh rồi từ từ nhắm hai mắt, dùng hết sức lực cố đẩy hấn ra khỏi người cô, nhưng không cách nào ngăn bản thân mình vì hấn mà trở nên run rẩy.

Sự chống cự của cô càng khiến lửa giận của hấn bốc cao hơn.

Cừ Thiên Phóng hung hăng hôn môi Khả Khanh, dùng thân thể đè cô xuống phía dưới, chiếc lưới khiêu khích, ép buộc cô phải đáp lại hấn, tiếp tục cho tới khi hai gò má của cô bị kích thích đến đỏ bừng, thân thể mềm mại bởi không tự chủ được mà bắt đầu phản ứng lại, đến lúc này hấn mới đột nhiên bứt ra.

Đường Khả Khanh thở hổn hển, phẫn nộ nhìn Cừ Thiên Phóng, nhưng cô còn giận mình hơn vì vừa đáp lại hấn.

“Tôi sẽ không để cho em đi.” – Hấn đứng ở bên giường, thở hổn hển nhìn xuống cô, giọng nói uy hiếp. – “Tốt nhất em đừng cố trốn thử, căn nhà này được thiết kế đặc biệt, toàn bộ cửa sổ đều là kính chống đạn, ở cửa ra vào có thiết bị báo động, em không trốn ra ngoài được đâu.”

Khả Khanh vớ lấy chiếc đèn bàn ném về phía hấn. Nhưng hấn vẫn bất động, chỉ đưa tay ngăn lại, chiếc chụp đèn bằng thủy tinh vỡ vụn rơi là tả trên mặt đất, có một số mảnh thủy tinh găm vào cánh tay hấn, một số khác xẹt qua mặt hấn.

Cánh tay ngăm đen rịn máu, ở trên mặt và cánh tay đều có vết thương.

Khả Khanh mặt cắt không còn hột máu nhìn thẳng vào Cừ Thiên Phóng.

Sợ hãi, rồi lại tức giận hơn.

“Tôi hận anh.” – Cô nói.

“Tôi biết.” – Hắn nói.

Đôi mắt đen thẳm của hắn nhìn sâu vào cô, khóe miệng nhẹ kéo lên tạo thành một nụ cười khổ, sau đó hắn xoay người rời đi.

Tiếng chuông đồng hồ vang lên, điểm mười hai giờ.

Cửa đã bị hắn khóa lại.

Ngoài cửa sổ không còn vang lên tiếng sấm, nhưng mưa vẫn chưa ngừng.

Những mảnh thủy tinh vụn vương vãi khắp nơi trên sàn nhà, chúng tựa như thứ hạnh phúc hư ảo mà họ đã có trong ba tháng vừa qua.

Tan nát, vụn vỡ, chỉ còn lại ánh tàn dư lấp lánh.

Trái tim đau đớn, môi cô run run.

Lệ lại tuôn ướt đầm áo.

Khả Khanh nhắm nghiền hai mắt, tưởng đã quên đi nhưng rồi lại không thể quên, tưởng là hận nhưng lại không cách nào hận hắn một cách sâu sắc.

Chung quy lại thì cô vẫn không thể nào chạy trốn khỏi chuyện này, bất luận là cô hay hắn, hay lời nguyện oán hận kia.

Nhiều năm trôi qua, Khả Khanh vẫn nghĩ rằng nước mắt của mình đã cạn khô, rồi sẽ có một ngày cô không còn cảm thấy mình đau đớn nữa, và từ trước đến nay cô vẫn luôn cho rằng một ngày nào đó hắn sẽ yêu cô, nhưng sự thực thì...

Trải qua nhiều kiếp người như thế, xoay chuyển qua vô số lần luân hồi nhưng người hắn yêu vẫn không phải là cô, cô vẫn vì hắn mà đau lòng, khi nhìn thấy hắn thì rơi lệ, không cách nào ngăn mình không yêu hắn.

Cho dù đánh mất ký ức nhưng chưa có lúc nào cô quên đi cảm giác ấm áp trên cơ thể hắn, và phần tình cảm của cô...

Ta muốn ở bên cạnh người đó.

Rất lâu, rất lâu trước đây cô đã nói điều này với người bạn tốt nhất của mình.

Khi đó cô cho rằng yêu là không được phép hối hận, khi đó cô cũng cho rằng rồi đến một ngày hắn sẽ yêu cô.

Sẽ có một ngày...

Tôi yêu em.

Đã qua nhiều năm như vậy cuối cùng cô cũng đợi được đến ngày nghe chính miệng hắn nói ra lời này, nó sẽ được cô trân trọng và khắc sâu mãi mãi vào trong tim, cho dù ngay lúc này đây, điều cô muốn nhất cũng là xóa được nó đi.

Dù biết đó là lời nói dối nhưng cô vẫn chấp nhận, dù cho có bị tổn thương đến rỉ máu.

Tôi chỉ muốn em ở bên cạnh tôi...

Sẽ không giống như những lần trước, chuyện đó không bao giờ lặp lại một lần nữa, tôi sẽ không để cho em có lý do ra tay với tôi...

Khả Khanh không hiểu vì sao kiếp này hắn nhớ hết tất thảy mọi chuyện, cũng không hiểu được rốt cuộc hắn đang suy nghĩ điều gì, cô chỉ biết mình không thể tin những lời hắn nói, không thể ôm một tia hy vọng nào nữa, tuyệt đối không!

Dù quyết tâm như vậy, nhưng những lời nói của Cừu Thiên Phóng vẫn cứ quẩn quanh bên tai, dụ dỗ cô, đôi mắt đau đớn cùng vẻ mặt khổ sở của hắn luôn hiện lên trong óc.

Đồng ý với anh...

Đừng đi...

Hãy tin anh...

Số phận của chúng ta sẽ thay đổi...

Không. Trước đây cô đã từng nghĩ hần sẽ thay đổi. Sau khi Vương thượng chết, cô gặp lại kiếp sau của hần, nhưng trái tim hần vẫn không đặt ở nơi cô, hần luôn chìm đắm trong những cuộc chinh chiến chém chém giết giết, ham muốn giàu sang, quyền lực và danh lợi, nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc hần sẽ hại chết nhiều người hơn.

Không, hần không thay đổi được gì đâu, mà Linh cũng sẽ không để yên cho hần.

Khả Khanh cắn môi, rúc người vào tấm chăn, mặc cho nước mắt thấm ướt đầm một góc.

Tiếng chuông ngân vang, điểm mười hai giờ.

Trên đất vương vãi vô số mảnh vỡ của lọ hoa thủy tinh cùng vết máu chảy ra từ chân của Khả Khanh.

Máu đỏ tươi chói mắt khiến ai nhìn cũng cảm thấy sợ hãi.

Cừu Thiên Phóng ngồi trên ghế salon, tay cầm một ly rượu lạnh, mắt quan sát bức phù điêu cổ bằng đồng đen treo trên tường.

Dù được ánh đèn vàng ấm áp soi rọi, nhưng bức phù điêu kia vẫn mang một cảm giác lạnh lẽo vô cùng, ánh sáng từ ngọn đèn chỉ càng tăng thêm vẻ thần bí của nó, nội dung của bức phù điêu hiện lên theo từng đường nét trạm khắc.

Bức phù điêu này do mấy khối đồng đen hợp lại mà thành, hần đã tìm chúng trong nhiều năm, dùng đủ loại biện pháp mà vẫn chưa tìm được hết, nhưng những mảnh ghép có trong tay cũng giúp hần hiểu được gần như toàn bộ câu chuyện.

Người đúc ra bức phù điêu bằng đồng đen này là một thợ thủ công giỏi, người đó không chỉ khắc lên toàn bộ cảnh vật, mà trạng thái cảm xúc của những nhân vật trong đó cũng thể hiện vô cùng sinh động, có thống khổ, bi thương, căm hận, điên cuồng... tất cả đều tinh xảo rõ ràng. Cừu Thiên Phóng dường như có thể nghe thấy tiếng gào thét căm phẫn toát ra từ những nhân vật trong bức phù điêu, ngay bên dưới cùng là một lời trứ nguyên giản dị.

Lời trứ nguyên của một bà đồng (phù thủy).

Lũ lụt, lửa thiêu...

Ngày trăng tròn, cỏ lau...

Vách núi, cung điện...

Người đàn ông chết trong cung điện cháy nghi ngút, một bà đồng đứng lơ lửng giữa không trung, người con gái tuyệt vọng quy xuống đất...

Hần nhìn người con gái ấy, trong đầu bỗng hiện ra vô số biểu cảm đau đớn của cô, quanh tai chỉ toàn những tiếng gào thét.

Tôi không thể tiếp tục như vậy nữa, tuyệt đối không!

Hần ngửa đầu rót thứ chất lỏng màu vàng óng xuống cổ họng.

Tôi đã quên, quên tất cả mọi thứ! Quên hết rồi! Nhưng vì sao anh còn xuất hiện? Vì sao không buông tha cho tôi?

Rượu mạnh khiến cổ họng hần nóng như lửa đốt, nhưng không thể đau đớn bằng từng câu từng chữ mà cô đã nói ra.

Hãy để cho tôi đi.

Cô nói.

Tôi hận anh.

Cô đã nói vậy đấy.

Cừu Thiên Phóng nhắm mắt lại, ba chữ kia như được nung đỏ trong lửa, đóng từng nhát mạnh mẽ vào trong óc hần.

Tôi hận anh...

Bất giác hần nắm chặt ly rượu khiến chiếc ly vỡ toang, những mảnh thủy tinh nhỏ gây ra vô số vết thương trên tay hần.

Máu nóng, đỏ tươi nhỏ từng giọt xuống sàn nhà.

Hần mở mắt ra nhìn, thế nhưng lại không có cảm giác đau đớn.

Ngày hôm qua hần còn dùng đôi tay này ôm lấy cô, còn cô dựa vào trong lồng ngực hần cười ấm áp.

Vậy mà hôm nay, đôi tay này bị thương, còn cô tạo một bức tường ngăn cách giữa bọn họ, cô xem hần như người ngoài, cách xa hần vạn dặm.

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn không ngừng rơi, tất cả đều có một vẻ mông lung không thực.

Cô đang khóc, hẳn biết, nhưng chỉ có thể ngồi ở nơi này để mặc cho thời gian trôi qua.

Bởi vì quá sợ hãi mất đi cô nên hẳn đã ngang ngược, mạnh mẽ tiến sát từng bước một, thậm trọng công thành chiếm đất, dùng đủ mọi loại biện pháp trói cô lại.

Vốn tưởng rằng như vậy có thể giữ được cô, nhưng ai ngờ, cách làm của hẳn chỉ khiến cô thêm hiểu lầm.

Đây chính là báo ứng!

Cười khổ, hẳn tự gỡ mảnh thủy tinh bám trên tay mình, đi tìm hòm thuốc để sát trùng.

Hắn không biết phải làm như thế nào cô mới có thể tin tưởng lại, nếu có cách thì dù dùng cả đời này hẳn tuyệt đối cũng không bỏ cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: “Tôi Chỉ Muốn Ở Cùng Em Mà Thôi!”

Trời mưa suốt ba ngày mới tạnh.

Bầu trời xám xịt, cả thành phố u ám, dường như bầu không khí cũng chìm vào u tối khiến người ta khó thở. Con giông bão mùa hạ khác thường làm dấy lên nỗi bất an mơ hồ.

Trời bắt đầu nổi gió xua tan mây mù, mặt trời lại hiện ra.

Bức tường thủy tinh tòa cao ốc được nước mưa gột rửa sáng lấp lánh, chiếu rọi xuống thành phố, phản chiếu cả nền trời xanh thẳm.

Tạnh mưa, bãi cỏ xanh mướt chỉ còn đọng vài giọt nước trong suốt, nhưng dưới ánh nắng mặt trời đã nhanh chóng bốc hơi.

Trên đường phố, những dòng người hòa vào làn xe cộ, những chiếc ô che mưa màu xám đen đã thay áo đủ màu sắc sặc sỡ, vấy bẩn vấy dãi bắt đầu xuất hiện. Các cột đèn báo giao thông lại nhấp nháy xanh đỏ không ngừng.

Dưới ánh nắng rực rỡ, mọi người lại trải qua một ngày như mọi ngày: đi làm, kiếm tiền, ăn uống, tồn tại...

Khả Khanh ngồi bên cửa sổ, nhìn xuống dòng người tấp nập, ngắm nhìn những tòa cao ốc san sát nhau rồi lại thần thờ coi từng chiếc xe vội vã lướt qua nhau. Cô cũng đã từng là một phần tử trong đó, vội vã đi làm, gắng sức kiếm tiền, vui vẻ ăn uống, nhưng giờ đây, tất cả đã xa rồi.

Ngồi nơi này, cô phát hiện ra mình có thể nhìn thấy được văn phòng ở tòa cao ốc Hoàng Thông, thậm chí còn nhìn được đầu ngõ nơi cô thuê nhà trước đây, cả căn biệt thự của cha mẹ phía sau ngọn núi kia.

Không biết tình trạng của mẹ ra sao rồi? Ba có đi tìm cô không? Liệu ba đã biết cô mất tích chưa?

Cô hiểu rõ cô không thể nào về thăm họ được, cô đã gây rắc rối cho ba mẹ quá nhiều. Nếu họ có mệnh hệ gì, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình. Người lương thiện như ba mẹ, phải được thanh thân an hưởng tuổi già.

Cô xoay người, dựa trán vào tấm kính cửa sổ, từ từ nhắm mắt lại. Chỉ mong họ không quá lo lắng, cô cầu mong ba mẹ được sống vui vẻ.

Cửa chợt mở.

Nghe âm thanh nhẹ nhàng phát ra từ cánh cửa, không cần nhìn cũng biết là hẳn.

Mấy hôm nay, hẳn giam lỏng cô ở trong phòng, còn cô hoàn toàn coi hẳn như không tồn tại.

Hắn không khóa cửa phòng, chỉ khóa thang máy lại. Buổi trưa hôm đầu tiên, cô nghĩ hẳn sẽ đi làm. Nhưng khi mở cửa, thấy hẳn đang ngồi gõ máy tính trong phòng khách, khiến cô lâm vào tình cảnh tiến không được mà lùi cũng không xong. Cuối cùng, vì không muốn mình bị yếu thế, cô bèn tới phòng ăn rót nước uống.

Hắn ngồi không động đậy, chỉ nhìn chăm chăm cô.

Cô cố tình làm như không thấy hẳn, cả người bỗng căng thẳng, mãi đến khi thoát khỏi tầm mắt của hẳn, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Phòng ăn sạch sẽ và ngăn nắp giống như trong chương trình quảng cáo dụng cụ làm bếp. Cô tìm được một hộp sữa tươi lớn với mấy quả táo, mặc dù không ăn uống nhưng cô vẫn cảm về phòng mình. Tuy hấn không hề lại gần nhưng cái cảm giác hấn sẽ đột ngột đi tới vẫn luôn ám ảnh cô.

Cả ngày hôm ấy cô chỉ uống sữa chứ không động tới miếng táo nào. Nửa đêm, cô ra khỏi phòng lần thứ hai, hấn không còn ngồi ở phòng khách nữa. Bước ra tới cửa, quả nhiên thang máy phải có mặt mã mới mở được, nhìn lên trên cửa cũng không thấy khóa điện tử. Sau đó cô cũng thử lại một lần nhưng không được, lần này hấn thật sự nghiêm túc, hấn sẽ không để cô rời đi. Nhân lúc hấn không ở đây, nhất định phải nghĩ cách mới được.

Ai ngờ, trong ba ngày qua hấn ở luôn trong nhà, nếu không ngồi trong phòng khách hay thư phòng, cô sẽ gặp hấn ở phòng ăn.

Từ đầu tới cuối hấn không hề nói câu nào, chỉ im lặng nhìn cô, để cô càng ngày càng nổi nóng, quát tháo mắng chửi, lấy đồ vật đánh hấn. Vì thế nên cô nhin xuống, không nói năng gì, coi như hấn không tồn tại.

Từ đêm hôm đó, trừ khi thừa dịp cô đang ngủ hấn mới vào quét dọn mảnh kính vỡ, còn lại hấn đều không bước vào phòng. Cho tới hôm nay...

“Điện thoại của em.”

Nghe thấy giọng nói hấn, cô ngạc nhiên mở mắt ra.

“Là mẹ em.” Hấn nói thêm.

Cô quay ngoắt lại, cảnh giác nhìn hấn, không rõ hấn có mục đích gì. Hấn đưa điện thoại tới, chờ cô cầm lấy. Cô chỉ ngồi im nhìn hấn chằm chằm.

Hấn nghiêng chặt răng, đang định rút tay về, trả lời điện thoại nhưng chưa kịp nói thì cô đã bật dậy giăng lại, rồi lùi về cạnh ghế.

“Này..”

Đây là câu nói đầu tiên của cô trong ba ngày qua, tuy giọng điệu hòa nhã nhưng trong đôi mắt nhìn hấn chứa đầy giận dữ và căng thẳng.

Vốn dĩ hấn định đi ra ngoài, nhưng bây giờ lại dứt hai tay vào túi quần, mặt không biểu cảm nhìn cô.

Con tức giận trong mắt cô ngày càng tăng, cô xoay người lại không thèm để ý tới hấn nữa.

“Khả Khanh hả? Con có khỏe không? Mẹ gọi cho con hai ngày rồi mà không được, may mà Thiên Phóng nhớ ra gọi sang đây. Con bé này, đi công tác nước ngoài cũng không thèm nói một câu.”

Đi công tác? Đúng là đồ nói dối không biết ngượng!

Cô bưng bưng lửa giận, nhưng vì không muốn mẹ lo lắng, đành phải dậm lao theo hấn, nói thêm: “Con vẫn khỏe mẹ đừng lo, lúc nhận được quyết định đi con rất vội, chẳng may quên điện thoại ở nhà. Chân mẹ còn đau không? Mẹ đã ra viện khám lại chưa? Bác sĩ có nói gì không?”

“Có có có, ba con đã đưa mẹ đi rồi, bác sĩ nói khả năng phục hồi của mẹ khá tốt. Lần này con đi công tác đến bao giờ?”

Khả Khanh ghen hờn, nắm chặt điện thoại, một lúc sau mới nói được: “Con... con bây giờ vẫn chưa rõ, có thể hơi lâu một chút, khi nào hết bận con sẽ về.”

“Con đi ra ngoài phải cẩn thận nghe chưa?”

“Vâng ạ.”

“Khi nào biết ngày về, nhớ gọi điện báo mẹ một tiếng, mẹ sẽ làm món chân giò luộc con thích.”

“Vâng.” Cô cắn môi, mắt ngấn nước.

“Được rồi, ba con đang gọi mẹ, con làm việc đi, khi nào rảnh rồi nhớ gọi điện thoại cho ba mẹ nhé. Bye con!”

“Con chào mẹ.”

Âm thanh ‘tút tut’ truyền tới, một lúc lâu sau, cô mới nhấn nút tắt cuộc gọi. Cô ôm điện thoại vào lòng, cắn môi cố nhịn không khóc.

“Anh có ý gì?”

“Họ sẽ lo lắng.”

Cô nhìn từng đám mây trắng phía chân trời, cười lạnh: “Anh việc gì phải quan tâm? Sợ họ báo cảnh sát sao?”

Hấn nhìn bóng lưng nhỏ bé và mỏng manh, trầm giọng nói: “Tôi biết em không tin, nhưng trong cuộc đời này tôi chưa từng giết ai, cũng không hề làm chuyện trái pháp luật, thậm chí chưa từng bị phạt lái xe lần nào.”

“Thật không? Thế còn vụ bắt cóc này?” Cô lạnh giọng chế giễu.

Hắn nhếch miệng cười khò: “Ít ra từ trước tới giờ chưa từng.”

“Tiếc thật.”

“Nếu có cách khác, tôi sẽ không làm thế này.”

Câu trả lời của cô là một cái hừ lạnh.

Tuy thái độ cô không thân thiện, nhưng ít ra cô vẫn nghe hắn nói.

Hắn khao khát nhìn chăm chú vào chiếc cổ cao trắng ngần để lộ ra khi cô búi mái tóc dài lên. Cô mặc một chiếc áo lụa dài màu trắng, nhìn qua trông vô cùng mềm mại, ánh mặt trời chiếu vào khiến quanh người cô bao phủ một lớp ánh sáng nhàn nhạt. Hắn ép mình đứng im tại chỗ, để nén dục vọng đang trỗi dậy.

“Từ nhỏ tôi đã mơ thấy em, vốn nghĩ chỉ là mộng, một giấc mộng đẹp nhưng đau buồn. Sau đó tôi biết em là thật, thật sự tồn tại, vậy mà lại không tìm được em.” Giọng nói hắn khàn khàn, vẩn vút quanh cô.

“Tôi đã từng rất hận em, khi lần đầu tiên biết toàn bộ giấc mơ ấy là kí ức chân thật.”

Cô tiếp tục im lặng, cả người bỗng nhiên căng thẳng.

“Tôi không rõ vì sao cuối cùng lại gặp em, vì sao kết quả luôn luôn là em phản bội tôi, vì sao khi tôi chết, dường như người kết thúc sinh mệnh lại là em...”

Cả người cô chấn động.

“Đúng thế, tôi nhớ rõ...” hắn hít sâu, nắm chặt hai tay “Mỗi lần chết, tôi rất giận giữ phần nộ, chỉ hận không thể tự tay giết em. Tôi vẫn đi theo em, vừa giận vừa hoang mang, mãi cho đến khi bóng tối mang tôi đi. Sau khi luân hồi, tôi lại quên đi tất cả, nhưng có vài lần tôi vẫn có dự cảm mơ hồ rằng một ngày nào đó em sẽ giết chết tôi. Tôi muốn ra tay trước nhưng không cách nào làm được. Đến khi tôi nghĩ em yêu tôi, thì em lại ra tay.”

“Có thể vì vốn dĩ tôi không yêu anh.”

Giọng nói cô trong trẻo nhưng lạnh lùng vô tình, tựa như tuyết tháng mười hai. Thế nhưng hai bả vai run rẩy của cô đã lật tẩy tâm trạng hiện giờ.

“Tôi cũng tưởng như thế, em không thể biết được khi ấy tôi đã giận dữ như thế nào đâu.” Hắn khẽ cười, nhẹ giọng nói: “Tôi luôn nghĩ, dựa vào đâu mà em dám làm thế? Vì cái gì mà tôi lại thất bại trong tay một người con gái? Tại sao bá nghiệp cả đời của tôi lại tan thành mây khói? Đến cuối cùng em đưa vào cái gì mà lại làm thế?”

Cô càng lúc càng run rẩy.

“Tuy đôi khi tôi có cảm giác sự việc không đúng như thế, nhưng mỗi khi cố gắng tìm hiểu nguyên nhân, tôi lại bị bóng tối nuốt chửng, lần chuyển kiếp tiếp theo, tôi lại quên hết.”

Cô nhắm nghiền mắt, cõi lòng tan nát đau đớn khôn nguôi.

“Tôi không biết chuyện đó khi nào sẽ xảy ra, dù không nhớ rõ, nhưng sau lần đầu tiên nhìn thấy em, bỗng chốc tôi biết, tôi tuyệt đối không bao giờ làm tổn thương em, cũng không thể chịu nổi khi thấy em đau khổ. Thậm chí tôi biết rõ, nếu một ngày nào đó em giết chết tôi, tôi cũng không có cách nào ra tay với em được. Tôi có thể giết toàn bộ người trên thế giới này, chỉ có em, là không bao giờ.”

Nước mắt chảy dài trên gò má. Cô cắn môi, đến nỗi nếm được vị tanh của máu.

“Đến lúc ấy, tôi mới phát hiện ra, tôi yêu em. Không ai biết được em quan trọng với tôi đến nhường nào. Em luôn cố gắng cảm hóa một kẻ tội đồ đầy mình như tôi, người khác luôn e sợ cúi đầu trước tôi, còn em thì không. Cho dù tôi là vua, là tướng quân, đạo tặc, ma vương giết người, em vẫn luôn bình tĩnh nhìn thẳng tôi mà không hề tránh né. Dừng cảm bao nhiêu lại yếu đuối bấy nhiêu, em nói tôi không bao giờ thay đổi, nhưng tôi đã sớm thay đổi rồi.”

“Thay đổi?” Sợ nghe thấy điều không mong muốn, cô bịt tai lại, kiên quyết ngắt lời hắn: “Chỉ e trí nhớ anh có vấn đề rồi, để tôi nhắc anh nhớ, ba mươi lăm năm trước, anh buồn lậu thuốc phiện ở biên giới, giết người, thậm chí còn chuẩn bị phát động chiến tranh! Nếu như anh thay đổi, sao còn làm ra chuyện khiến người khác oán trách chứ?”

Cả người hắn cứng đờ, nén cơn giận nói: “Đúng, đó là tôi, nhưng trong hoàn cảnh ấy, nếu tôi không giết người thì kẻ phải chết là tôi. Nếu như em nhớ rõ, hẳn phải hiểu được những kẻ đó chẳng phải hạng tốt đẹp gì. Em có biết tôi biết ơn Cừu Tình Viễn nhất cái gì không?”

Sắc mặt cô trắng bệch, chỉ trầm mặc không nói.

“Hỏi đi.” Hắn bức bách: “Hỏi tôi cảm ơn Cừu Tình Viễn nhất là cái gì!!”

Cô vẫn im lặng.

“Hồi đi!!!!” Hấn cố nén giọng giận dữ.

Cô giật mình kinh sợ, lắp bắp mở miệng: “Cái gì?”

“Ông ấy nuôi dưỡng, cho tôi cơ hội, không để ý tới xuất thân thấp kém, cho tôi được đi học, không bị vui lắp trong chuồng phân bần thiêu. Để cho tôi sinh tồn mà không cần phải ăn cướp giết người nữa.”

Giọng nói hấn vừa mỉa mai vừa đau buồn, cô nhắm chặt mắt, bất giác xoa lồng ngực. Mỗi một câu nói của hấn, như một mũi dao cứa vào tim cô.

“Em nói không sai, chúng ta bị nguyên rủa. Tôi làm nhiều việc ác, được sinh ra để làm tên trộm cắp, luôn phải giết người mới có thể sinh tồn, nhưng em chỉ xuất hiện khi tôi đã trở nên bất trị. Tuy nhiên lần này sẽ khác, tay tôi chưa từng nhuộm máu, tôi nhớ ra tất cả, nhớ cả em nữa.”

Trái tim lại rung động. Cô từ từ nhắm mắt, mãi sau mới nói: “Ra là thế, nhưng vậy thì sao? Anh vẫn lừa tôi như cũ.”

“Nếu ngay từ đầu tôi nói ra, em có tin không? Em đã quên mọi thứ, như tôi trước đây. Chúng ta chưa từng gặp nhau thì sao nói ra sự thật đây?”

“Sự thật? Sự thật nào? Vì tôi bị ếm trù nên không già đi? Sẽ không bao giờ chết? Nói rằng tôi và anh vốn là vợ chồng, kết quả là tôi tự tay giết anh? Anh sẽ nghe lọt tai khi tôi nói sự thật này ư?”

“Sẽ không, nhưng em có rất nhiều cơ hội chứng minh, em đã cứu tôi nhiều lần. Cho dù tôi không tin nhưng cũng sẽ nghi ngờ. Vậy mà em hầu như chưa từng thử nói lần nào. Em biết tôi nghĩ gì sao?”

Cô mím chặt môi, bấm chặt móng tay vào bàn tay.

“Tôi nghĩ em cũng giống tôi, biết được sau khi nhớ lại, em tuyệt đối không ở lại, giống như em nghĩ nếu tôi biết được, sẽ rất hận em. Hạnh phúc mỗi ngày dễ tan như bọt biển, hãy cùng tôi giữ chặt nó từng giây từng phút..”

Cô cứng đờ người, chưa bao giờ nghĩ hấn lại nhìn thấu tâm can cô đến thế, khiến một chút tự tôn của cô cũng không còn.

“Đó chính là lý do vì sao tôi không nói với em ngay từ đầu, nếu em nói đó là lừa dối thì là thế, là mưu kế cũng được. Nhưng từ đầu tới cuối mục đích cũng chỉ có một, dù tốt hay xấu đi nữa, tôi chỉ muốn ở cùng em mà thôi.”

Âm thanh một môi trăm ngàn của hấn vang vọng bên tai, vây quanh cô. Sau đó cô nghe thấy tiếng hấn rời đi.

Cửa mở, rồi lại đóng lần nữa.

Cô run rẩy nắm chặt chiếc vòng ngọc đeo trên cổ, không ngừng nhắc nhở bản thân mình

Chiếc dây cổ được yểm thần chú giam giữ chân khí của cô, khiến cô không cách nào tháo ra được. Hiện giờ cô cũng chỉ giống như một người bình thường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Giam Lông

Tủ quần áo trong phòng ngủ có đồ cô mặc vừa, phòng tắm cũng đầy đủ vật dụng vệ sinh hàng ngày, và tủ lạnh thì đầy ắp những món ăn mà cô thích, tất cả mọi thứ đều cho thấy hấn đã lên kế hoạch và chuẩn bị tốt mọi thứ để giam lỏng cô.

Nhất định hấn có mưu đồ khác, không phải hấn thực sự yêu cô đâu. Từ trước đến nay, dù ở kiếp nào hấn vẫn luôn đối xử tốt với cô. Rất tốt, chỉ là không yêu cô mà thôi. Cô nhất định phải nhớ kỹ điều đó, nhất định... Hấn không thể nào thay đổi được, Linh cũng sẽ không cho phép điều đó xảy ra, chẳng phải lúc này cô ấy đang chờ cô tham gia vào hay sao? Cô tuyệt đối không được quên điều đó. Khả Khanh khổ sở cố gắng xây dựng lại bức thành chắn đã đổ nát trong lòng mình, nhưng mỗi câu mỗi chữ hấn nói vẫn không ngừng vang lên trong đầu cô, khiến cô không thể kiềm chế nổi mà khóc như mưa. Dù có thế nào đi chăng nữa, tôi cũng chỉ muốn ở bên cạnh em..... Lửa cháy đỏ ngút lên tận mây. Không trung xuất hiện hàng ngàn mũi tên lửa che kín cả bầu trời, trên tường thành, từng người một ngã xuống, bên dưới cũng có vô số người tử thương. Tiếng kêu khóc, la hét hòa cùng tiếng binh đao chém giết tạo thành một mớ hỗn độn chết chóc. Từ xa truyền đến tiếng pháo nổ vang dội, tường thành rung động, cô quay đầu vừa vặn nhìn thấy một mảng tường thành ở đầu bên kia sụp xuống, đè chết một xe lính và cả người dân. Một đêm, chỉ sau một đêm... Cô gào lên ở trong óc, tiếng thét như muốn xé toạc đầu cô ra. Bầu trời thật trong xanh, núi non cũng tươi tốt một màu mon mơn, nhưng trên mặt đất máu chảy thành sông, cây phơi khắp chốn. Gió lớn nổi lên mang theo mùi máu tanh phiêu tán trong không khí. Cô đứng trên vách núi, mắt nhòa lệ nhìn chiến trường chết chóc ở bên dưới. Vốn tưởng rằng hấn đã thay đổi, sẽ đồng ý lui binh, vốn tưởng rằng lần này cô sẽ có hi vọng... Đây là lỗi của cô, cô không nên kéo dài thời gian, càng không nên tin hấn, lẽ ra tối hôm qua nên ra tay nhưng cũng chính bởi vì cô tin hấn, vì cô tham luyến muốn ở cạnh hấn thêm chút nữa mà kết quả đã hại

chết nhiều người như vậy. Đầu là lỗi của cô... Đau đớn ngồi bệt xuống đất, cô không thể chịu đựng được hơn nữa mà ngửa mặt lên trời òa khóc. “Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Vì sao.....” Ác mộng lại một lần nữa quẩn lấy cô. Khả Khanh bị tiếng khóc trong mơ làm cho giật mình tỉnh giấc, người đàn ông bên cạnh liền ôm lấy cô, an ủi. “Không sao, không sao...” Trông ngực đập thình thịch, sự sợ hãi và nỗi oán giận vẫn còn đọng lại trong cơ thể khiến nước mắt cô tuôn rơi không dừng lại được, cô ôm hân thật chặt, toàn thân run rẩy, mồ hôi túa ra. “Đã qua hết rồi...” – Hân hôn lên trán cô và nhẹ nhàng vỗ về. Nhiệt độ cơ thể ấm áp của hân vây lấy Khả Khanh, mùi hương quen thuộc và tiếng tim đập trầm ổn giúp cô dần bình tĩnh trở lại, cô vòng tay ôm lấy hông của hân như đang níu lấy một chiếc phao cứu sinh, run rẩy trong lòng ngực hân: “Xin... xin lỗi... Chỉ là một giấc mơ ngu xuẩn...” Nói được một nửa, cô mở mắt ra thấy mình đang ở trong một căn phòng sang trọng lịch sự, nửa câu nói còn lại lập tức biến mất ở trong miệng. Đây không phải nhà của cô. Đưa mắt nhìn quanh căn phòng, cô bắt gặp hình ảnh mình và hân phản chiếu trên tấm kính cửa sổ, chiếc vòng ngọc trên cổ phản xạ thứ ánh sáng lờ mờ. Khả Khanh khẽ run, đưa tay sờ vào chiếc vòng ngọc, cô hoảng hốt, cứ ngỡ rằng mình vẫn đang ở trong một giấc mộng giằng xé giữa yêu và hận, vui mừng giận dữ đan xen vào nhau. Ở trong mộng, hân đã giết vô số người, vĩnh viễn luân hồi bị đẩy xuống địa ngục, còn cô bắt buộc phải giết hân để đền tội. Không. Không phải mộng. Là thật, tất cả đều là thật. Cô hốt hoảng buông tay, nhanh chóng rời khỏi cái ôm ấm áp của hân. Trong một khoảnh khắc Cửu Thiên Phóng không muốn buông cô ra, nhưng cuối cùng vẫn thả lỏng để cô thoát khỏi vòng tay của hân và lùi về phía sau. “Anh ở đây làm gì?” – Cô nắm chặt góc chăn, cơ thể run rẩy, cô đang cố giữ cho mình được tỉnh táo. “Tôi nghe thấy tiếng hét của em.” – Hân nhìn cô, nói nhẹ nhàng. “Chỉ là mơ thôi.” – Hân không định rời đi nên cô phải kéo chặt tấm chăn quăn quanh người, cô hòng căng thẳng. – “Ác mộng” “Tôi biết.” – Hân thở sâu, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Đã nhiều năm trôi qua như vậy, nhưng cô chưa từng thấy vẻ mặt như bị đánh bại hoàn toàn này của hân. Từ trước đến nay hân luôn là người mạnh mẽ, khí phách, đủ lạnh lùng, giọng nói lúc nào cũng mang theo vẻ mỉa mai, có lực và ngoan cố. Dù ở trước mặt cô nhưng hân cũng hiếm khi tỏ ra buông lỏng, hân chưa bao giờ lộ ra nhược điểm của mình, cũng không muốn mình yếu thế hơn kẻ khác... Khả Khanh nắm góc chăn càng thêm chặt, rừ mi mắt xuống, cô nói giọng khàn khàn: “Xin lỗi vì đã làm kinh động đến anh, tôi không sao.” Hân trầm mặc không lên tiếng, nhưng cũng không có ý định đứng dậy bỏ đi. Thật lâu sau cô mới thấy hân mở miệng nói. “Rốt cuộc phải như thế nào em mới tin tưởng tôi một lần nữa?” “Để tôi đi đi.” Hân cười khò, – “Đi? Em sẽ đi đâu? Tôi có thể để cho em đi, nhưng làm sao em biết được chuyện đó sẽ không xảy ra một lần nữa? Tiếp theo thì sao? Tiếp theo rồi sẽ thế nào?” “Vậy việc anh giam lỏng tôi là tốt hay sao?” “Tôi chỉ mong em ở lại.” – Hân mệt mỏi nói. “Không được.” – Cô nghiêm giọng. Hân chán nản nhìn gương mặt kiên quyết của cô, cuối cùng vẫn im lặng đứng dậy và đi ra ngoài. Nhiệt độ trong không khí, 38 độ. Bầu trời không một gợn mây, xanh ngắt đến dọa người. Ngày thứ năm, đã qua chín giờ, Cửu Thiên Phóng vẫn không đi làm, có vẻ hân định cứ dây dưa mãi như vậy với cô. Còn cô tiếp tục tự giam mình ở trong phòng, chỉ khi nào cần uống nước và ăn mới đi ra khỏi phòng. Ngày dài theo tia nắng dần trôi qua, cuộc sống nơi thành phố vẫn tiếp tục diễn ra, mọi người tất bật hối hả làm việc từ sáng cho đến khi ánh nắng chiều tắt hết, khi màn đêm buông xuống, từng ngọn đèn được bật sáng, lung linh huyền ảo. Khả Khanh bị chiếc bụng đói réo vang làm phiền nên đành phải vào bếp kiếm đồ ăn. Hân không ở trong phòng khách, cô nghĩ rằng hân đang ở trong bếp hoặc phòng ăn, vốn định một lát nữa mới quay lại nhưng cô nghe thấy tiếng ho khan của hân vọng ra từ phòng làm việc. Khả Khanh dừng bước chân, khần trương nhìn cửa phòng làm việc. Muốn nói cô nhát gan cũng được, trốn tránh hiện thực cũng không sao, nhưng cô không muốn nhìn thấy hân. Từ rất lâu về trước, cô đã sớm biết mình không thể chống cự lại sức hút của hân, tự nhủ với lòng, nếu bây giờ hân đi ra thì cô sẽ lập tức quay trở về phòng mình. Ba giây qua đi, cửa phòng vẫn đóng chặt, thấy hân không có ý định đi ra ngoài, cô mới thờ phào nhẹ nhõm, tiếp tục đi đến phòng bếp. Trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn và hoa quả, hân nhiên hân đã gọi người mang đến. Mấy ngày nay chưa được ăn đồ nóng, Khả Khanh hơi chán chường, nghĩ rằng trong một thời gian ngắn hân sẽ không đi ra ngoài, lúc này cô mới lấy vài thứ nguyên liệu ra, dùng tốc độ nhanh nhất nấu một đĩa thịt xào. Cô mang món ăn về phòng, nhưng mới ăn được một nửa đã no, cô lại bụng đĩa thịt quay về phòng bếp. Cứ tưởng hân vẫn đang ở trong phòng làm việc, nhưng lại gặp hân ở phòng bếp. Trong tay hân cầm một ly nước, áo sơ mi ẩm ướt mồ hôi, nút áo mở một nửa, mái tóc đen lộn xộn, trong mắt hân lên tơ máu, thoạt nhìn có phần lờ lững nhếch nhác... Thực tế, cả người hân trông có vẻ mệt mỏi, vô lực. Mấy ngày nay cô chưa từng nhìn thẳng vào hân một lần nào. Giờ mới phát hiện trên trán hân có thêm nhiều nếp nhăn, quầng thâm hiện rõ dưới mắt, khoe mắt cũng có vết. Trong nháy mắt, cô đã muốn đưa tay ra chạm vào hân, vuốt lên nếp nhăn ưu phiền giữa hai chân mày, giúp hân xua đi mọi mệt. Nhưng cuối cùng cô vẫn nắm chặt cái đĩa, không để cho mình vờn tay ra. Thấy cô, Cửu Thiên Phóng hơi kinh ngạc, giây tiếp theo hân bỗng ho kịch liệt. Khả Khanh bị bộ dạng chật vật của hân làm cho hoảng sợ, sao hân lại ho mạnh đến vậy, giống như muốn nứt phổi ra vậy, nước trong chiếc ly hân cầm cũng vì rung động kịch liệt mà trào hết ra ngoài. Khả Khanh lập tức buông chiếc đĩa, cầm lấy ly nước từ trong tay hân, tránh cho nước trong chiếc ly sánh hết ra ngoài. Vắt và lấm hân mới dừng được cơn ho, hai mắt vẫn lên tơ máu, trên gương mặt tái xám xuất hiện chút nóng hồng. “Anh bị cảm?” – Cô đưa ly nước trả lại cho hân. “Ừ.” – Hân run run nhận lại chiếc ly rồi đưa lên miệng uống vài hớp. Nhìn tay hân run rẩy khiến cô sợ hãi, không kịp suy nghĩ nhiều đã đưa tay sờ vào trán hân, nhưng lại bị nhiệt độ nóng kinh hồn trên cơ thể hân dọa sợ, lúc này cô mới phát hiện ra hân bị ốm không nhẹ. “Anh đã đi bác sĩ chưa?” Tay cô mát lạnh đưa đến cảm giác thật thoải mái, hân mệt mỏi nhìn cô. Cửu Thiên Phóng muốn kéo cô vào lòng mình, nhưng làm thế có khiến cô nổi giận không?

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27

Tay cô mát lạnh mang đến cảm giác thật thoải mái. Hân nhìn cô trong cơn mê man, bỗng chốc muốn kéo tay cô lại, nhưng như thế cô tức giận thì sao?

Hân vừa nghĩ đến đây bỗng kì tích xảy ra, bàn tay cô đang áp lên khuôn mặt hân.

“Anh đi khám bệnh chưa?”

Thật dễ chịu...

Hân thờ dãi, nhắm nghiền mắt, cảm nhận hơi lạnh từ đôi bàn tay nhỏ bé.

“Cửu Thiên Phóng!! Nhìn em, anh đi khám bệnh chưa?”

Nghe thấy giọng nói cô như mệnh lệnh ép hỏi, hần mở mắt, thốt ra một chữ: “Chưa.”

Ôi trời ơi, giọng nói của hần thật kinh khủng!

Cô mở to mắt, tiếp tục hỏi: “Anh bị sốt từ khi nào?”

“Chắc là đêm hôm qua.”

Vừa nói xong, cả người hần lao đảo. Sợ hần té ngã, cô vội ôm lấy hông đỡ người hần, phát hiện ra toàn thân hần nóng như lửa.

“Nếu đêm qua bắt đầu bị sốt, sao hôm nay anh không tới bác sĩ?” Cô bỗng nhiên nổi giận gắt: “Đầu óc anh bị nóng đến hỏng rồi hả?”

“Anh uống thuốc rồi.” Thấy cô ôm người mình, hần giang tay ôm lấy lưng cô, người cô rất mát, hần nhắm mắt lại, bất giác thờ dài.

“Thuốc ở đâu?” Cô nhíu mày, dìu hần ngồi xuống ghế.

“Hả?” Hần cố mở mắt, không vui vẻ khi thấy cô bỏ tay ra.

Trời ạ, người đàn ông này sốt cao đến nỗi thần trí mơ hồ à?

“Anh không đi khám thì lấy thuốc ở đâu?”

“Ở trong hộp thuốc.” Hần chỉ vào hộp thuốc ở trên bàn.

Cô quay đầu nhìn, thấy hộp thuốc đang mở, có một gói thuốc cảm tổng hợp được bóc dở, nổi tức giận trào lên.

Ôi trời, con người này vừa có tiền có quyền, tại sao bị cầm lại uống thuốc tổng hợp chứ?

Cô đứng đung nhẩy, cầm điện thoại treo tường ở phòng ăn. Không ngờ người đàn ông vốn đang mê man phút trước, lại nhanh như chớp bắt lấy cổ tay cô.

“Em đang làm gì thế?”

“Mời bác sĩ qua đây khám bệnh cho anh.”

“Là ai?” Hần cau mày, cảnh giác hỏi.

“Bác sĩ riêng của Cừu gia.”

Hần trừng mắt, nghi ngờ hỏi: “Là bác sĩ họ Hạ sao?”

“Bác ấy nghỉ hưu rồi.”

“Anh chỉ bị cảm cúm thôi, không cần phải khám bác sĩ.” Hần vừa dứt lời, đã cảm thấy trời đất chao đảo, vội chống tay vào tường.

Cô trợn mắt lườm hần, lạnh lùng nói: “Không cần giấu giếm.”

Hần tức giận lườm lại, kèm theo một tràng ho khan kéo dài lần thứ hai. Khả Khanh hoảng sợ, càng giận dữ: “Nếu còn tiếp tục thế này, chẳng cần em ra tay anh cũng đi đầu thai sớm thôi.”

Ho một trận xong, hần mệt mỏi thở dốc, nhưng vẫn quyết nắm chặt cổ tay cô không cho cô gọi điện thoại. Bàn tay hần nóng như thiêu đốt, cô tức giận mắng: “Chết tiệt, anh đừng cứng đầu như thế nữa có được không?”

Hần nhíu chặt mày, im lặng không nói. Cô nhìn về mặt u ám của hần, đột nhiên hiểu ra.

“Anh yên tâm, em sẽ không thừa dịp này tố cáo hành vi bất cóc của anh với bác sĩ đâu. Cho dù em nói, chưa chắc ông ấy đã tin.”

“Anh không thể mạo hiểm.”

Sắc mặt cô nhợt nhạt, đến giờ cô mới hiểu vì sao tối qua hần sốt cao mà không đi khám bệnh, cũng không muốn mời bác sĩ đến nhà chữa trị.

“Vì sao anh thà để mặc mình sốt cao cũng không muốn mạo hiểm?”

Hần lại tiếp tục im lặng, bình tĩnh nhìn cô. Tâm can cô lại đẩy lên nỗi đau đớn, muốn dòi khỏi ánh mắt của hần mà không tài nào làm nổi/

“Nếu em cam đoan không nói gì thì sao?”

Hần vẫn im lặng.

Cô vừa nôn nóng vừa tức giận, đành uy hiếp: “Anh biết bây giờ em có thể gọi người đến khám cũng có thể đợi anh ngất xỉu luôn. Lúc ấy không phải là bác sĩ đến nữa mà là xe cấp cứu, còn em có thể đợi đi bất cứ lúc nào.”

Hắn cứng đờ người, tay càng nắm chặt hơn, một lúc lâu sau mới cất lời: “Em hứa sẽ không thừa dịp rồi đi chứ?”

Trái tim khẽ thắt lại, nhẹ cắn môi, cô trừng mắt lườm hắn, vừa giận vừa không nỡ. Biết rõ mình sẽ bỏ qua cơ hội thoát khỏi đây, cô cố kìm nén nước mắt, đồng ý với hắn: “Em hứa.”

Hắn nhìn cô, đáy mắt thoáng nổi bất an. Cô tưởng hắn sẽ đổi ý, nhưng lát sau hắn từ từ thả lỏng tay.

Cô lập tức nhấn điện thoại.

“Xin lỗi, là bác sĩ phải không? Chào ông, tôi là thư kí Đường. Tổng giám đốc Cừ đang bị cảm sốt, có thể phiền ông qua đây một lát được chứ?”

Cô cầm điện thoại vừa nói chuyện với bác sĩ, vừa nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế ăn. Hắn mặt mũi nhăm nhăm dựa lưng vào ghế, đôi môi mím chặt.

“Nhưng không phải ở công ty, cũng không ở trên núi. Anh ấy đang ở nhà, ông biết địa chỉ không?”

Hắn ho khan vài tiếng, trán đỏ bừng tía đầy mồ hôi.

“Đúng thế, tình trạng ư? Hơi choáng váng, không còn sức, anh ấy bắt đầu sốt từ đêm hôm qua, bây giờ người rất nóng. Được rồi, khoảng bao lâu nữa thì ông sẽ tới? Ok!”

Cô đặt điện thoại về chỗ cũ, diu hắn đứng lên đi về phòng, nói tình trạng hiện giờ cho hắn biết: “Bác sĩ nói tầm mười phút nữa sẽ tới, anh phải về giường nghỉ ngơi đã.”

Hắn hầu như dựa hẳn vào người cô, khiến cô tiêu tốn rất nhiều sức lực. Cô biết tình trạng hiện giờ hắn rất xấu nên hắn mới như thế, không kìm lòng được càng thêm lo lắng.

Phòng của hắn ngay cạnh phòng cô, khác với tông màu ấm áp trong phòng cô, phòng hắn được trang trí theo tông màu trầm với màu đen, màu xám xen kẽ màu lam đậm. Điểm giống nhau duy nhất là đều có ô cửa sổ to lớn sát mặt sàn.

Cô giúp hắn cởi giày và quần áo, lấy khăn tắm từ nhà vệ sinh lau mồ hôi trên người, sau đó thay đồ ngủ cho hắn.

Hắn sốt rất cao, không kịp đợi bác sĩ tới khám, cô quay lại phòng ăn lấy đá trong tủ lạnh, bọc vào khăn mặt thay gối lạnh, tiện thể đặt một ấm nước sôi, sau đó quay lại phòng.

Hắn lại bắt đầu ho khan.

Cô ngồi ở mép giường, đưa giấy ăn cho hắn, đợi hắn ho xong cho hắn uống một cốc nước ấm. Sau đó hắn nằm vật ra giường, cô đem chiếc khăn bọc đá lạnh đặt sau gáy hắn, rồi lấy khăn ướt chườm lên trán hắn.

Chiếc thùng rác cạnh giường đã chất đầy giấy xì mũi của hắn, cô lại đem thùng rác đi đổ. Quay lại cô phát hiện hắn đang ngồi dậy nói chuyện qua điện thoại.

“Đừng, không nghe lắm đâu, cứ tiến hành đi.” Hắn nhìn thấy cô, lại ho: “Chỉ bị cảm nhẹ, có chuyện gì anh đã rõ liên hệ với tôi như thế nào rồi đấy.”

Biết hắn đang bàn bạc công việc, cô nhiu mày, cố nén cơn giận, để chiếc thùng rác về chỗ cũ. Nhận ra sự bất mãn của cô, hắn nhanh chóng cúp điện thoại.

Chuông điện thoại treo tường lại reo, cô nhắc ông nghe, đưa cho hắn đang nửa ngồi nửa nằm trên giường.

“Tôi đây. Được rồi, tôi mời bác sĩ tới, để ông ta lên đi.” Hắn tắt điện thoại, ấn vào bức hình khác, nhập nhanh một dãy số, sau đó mới đưa điện thoại trả lại cho cô.

Cô biết đó là mật mã của thang máy nhưng cũng không để ý tới, vì sau khi khởi ôm hắn nhất định sẽ đổi lại. Cô xoay người đặt điện thoại vào chỗ cũ, bỏ chiếc gối lạnh ra ngoài để hắn ngồi dựa vào thành giường. Sau đó đứng dậy định đến phòng khách để chờ bác sĩ nhưng lại bị hắn kéo lại.

Cô quay đầu, thấy hắn mím chặt môi nhìn cô chăm chú.

“Bác sĩ chưa từng tới đây, em phải ra phòng khách chờ ông ấy.”

“Em không khóa cửa là được rồi.”

“Như thế rất mất lịch sự.”

“Anh biết.” Hấn kiên quyết, giọng nói vốn trầm ấm kêu gọi nay đã biến thành khàn khàn, khàn đặc như chiếc còi hỏng. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hấn, cô hiểu ra hấn sợ cô thừa dịp bác sĩ vào khám để đi thang máy xuống.

“Xem ra lời hứa của em chẳng có giá trị chút nào.” Cô nhếch miệng cười tự giễu.

Đôi mắt hấn tối sầm lại, càng siết chặt cổ tay cô. Trái tim cô lại nhói đau, từ đáy mắt hấn, cô đọc được sự cầu xin không thành lời. Cô nhìn xuống bàn tay to lớn của hấn đang bao trọn bàn tay mình. Hấn khẽ buông lỏng tay, dần dần chuyển sang nắm lấy ngón tay cô rất nhẹ nhàng. Động tác vừa dịu dàng vừa khê khàng, chờ đợi quyết định của cô.

Cô biết việc rút tay về là chuyện đơn giản, nhưng không thể nào làm nổi. Bàn tay hấn nóng rực, nhưng lại rất dịu dàng khiến cô không kìm chế được nắm lấy tay hấn. Lúc ấy hấn mới siết chặt tay cô lại.

Tiếng chuông thang máy báo hiệu ngoài cửa, nghe thấy tiếng bước chân, cô quay đầu lại nói: “Bác sĩ Lại, ở đây ạ.”

“Cửu tiên sinh, thư kí Đường.” Vị bác sĩ trung tuổi bước vào trong.

“Chào ông.” Cửu Thiên Phóng gật đầu, nhưng cũng không buông tay Khả Khanh ra, cô không nhìn hấn nhưng vẫn không bỏ đi, chỉ tiếp tục đứng bên đầu giường.

Bác sĩ Lại coi như không nhìn thấy hành động nắm tay thân mật của họ, sau khi ân cần hỏi thăm bệnh tình, ông mở hòm thuốc mình mang tới, lấy dụng cụ ra bắt đầu kiểm tra.

“Cửu tiên sinh, họng của ngài bắt đầu rất từ khi nào?”

“Ba hoặc bốn ngày trước.”

Bác sĩ ra hiện hấn há miệng, khám cổ họng một chút rồi thông báo: “Ừm, cổ họng có dấu hiệu bị sưng viêm, ngài đã đo nhiệt độ cơ thể chưa?”

“Chưa.”

Bác sĩ nghe vậy bèn lấy nhiệt kế ra đo lại cho hấn.

“Ba mươi tám độ rưỡi.” Bác sĩ Lại nhíu mày, hỏi: “Có bị ho khan không?”

“Có.” Hấn gật đầu.

“Anh ấy ho rất nhiều.” Khả Khanh bổ sung.

Bác sĩ nhìn cô mỉm cười, lấy tai nghe khám bệnh ra đeo vào tai, nói với Cửu Thiên Phóng: “Cửu tiên sinh, phiền ngài coi áo ra.”

Hấn khụ khụ hai tiếng, cởi hai cúc áo bên trên để bác sĩ luôn ống nghe vào ngực.

“Nào, hít vào, tốt lắm, thở ra. Ok, lại một lần nữa nhé, hít vào, thở ra.” Bác sĩ chuyển tai nghe sang mấy chỗ nữa, rồi mới thu về, hỏi: “Ngài ho khan có kèm theo đờm không? Đờm trong hay có màu vàng?”

“Có, là màu vàng.”

“Khấp người có đau nhức không?”

“Có.”

“Chỉ là cảm mạo thông thường thôi, tôi sẽ kê thuốc kháng sinh và thuốc hạ sốt, chắc sẽ đỡ hơn một chút. Tuy nhiên lần cảm cúm này cũng khá nghiêm trọng, nhớ phải uống nhiều nước và nghỉ ngơi thật tốt. Nhiệt độ điều hòa không nên để thấp quá, toát mồ hôi là phải lau ngay tránh tình trạng cảm lại lần nữa.”

“Được rồi.” Hấn mệt mỏi nhắm mắt.

Bác sĩ đứng dậy, lấy một lọ thuốc dạng xịt đã chuẩn bị từ trước ra, nói với Khả Khanh: “Thư kí Đường, đây là thuốc dạng xịt, dùng nó chữa viêm họng sẽ tốt hơn. Chút nữa cho ngài ấy uống một viên thuốc hạ sốt, số thuốc còn lại trước khi ngủ hãy uống. Nhưng nếu cơn sốt kéo dài lên đến ba mươi chín độ mà không hạ nhiệt, có lẽ phải đưa ngài ấy đến bệnh viện đấy. Có vấn đề gì cứ gọi điện cho tôi nhé, cô biết số điện thoại của tôi rồi đúng không?”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ nhiều, phiền ông quá.”

“Không sao.” Bác sĩ mỉm cười, thu dọn đồ chuẩn bị rời đi.

Cô theo thói quen tiễn khách ra ngoài, nhưng vừa rời bước, hấn đã siết chặt tay, mở mắt nhìn cô nói: “Anh muốn uống nước.”

Bác sĩ Lại thấy thế, nói: “Thư kí Đường, cô rót nước cho Cửu tiên sinh đi, tôi tự về được rồi.”

“Thật ngại quá.” Cô hơi lúng túng xin lỗi bác sĩ.

“Không có gì.” Bác sĩ mỉm cười, “Tôi về đây.” Nói xong bèn rời đi.

Cô rút tay về, quay người rót nước ấm cho hấn. Đèn đỏ báo hiệu cửa đang mở trên điện thoại treo tường vụt tắt. Cô hiểu, đó là tín hiệu báo thang máy đã đóng. Cả người hấn như trút được gánh nặng.

“Cảm ơn em.” Hấn nhìn cô nói.

Cô không rõ cảm xúc hiện giờ của mình như thế nào, cũng không biết trả lời hấn kiểu gì, chỉ một mực im lặng, đưa thuốc hạ sốt cho hấn, nhìn hấn uống thuốc.

“Anh có muốn ăn không?”

Hấn ưỡ ẹo lắc đầu, mái tóc dài mấy tháng không tỉa rủ xuống trán. Cô không kìm được đưa tay sờ lên trán hấn, dịu dàng nói: “Anh nằm xuống nghỉ một lát, em đi nấu một chút... cháo trắng...”

Chưa nói hết câu, bàn tay hấn đã ôm trọn lấy tay cô, lúc ấy cô mới phát hiện ra mình vô tình đang vuốt ve gương mặt thô ráp của hấn. Giọng nói cô trở nên run run, cô không dám nhìn hấn, nhanh chóng rút tay lại, vội vã chạy ra ngoài.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, hấn nhắm mắt lại, khẽ thở dài gượng cười.

Ít ra, cô đã chủ động chạm vào hấn...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Mê Sảng

Ánh trăng vàng óng treo lơ lửng giữa những tòa nhà cao tầng.

Bầu trời đêm ở thành phố khó nhìn thấy ngôi sao nào, tìm kỹ mới thấy thỉnh thoảng lại có những ánh sao mờ nhạt.

Sau khi ăn xong bát cháo và uống thuốc, chẳng bao lâu sau Cừu Thiên Phóng bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Lo lắng bệnh tình của hấn có chuyển biến xấu, Khả Khanh bèn kéo một cái ghế trong phòng làm việc tới cùng mấy cuốn sách, sau đó ngồi ở bên giường canh cho hấn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mấy tiếng sau, cuốn sách cô đặt ở trên đùi vẫn chưa lật sang trang mới, nó vẫn đang dừng lại ở những trang đầu.

Hấn sốt cao khiến cô vô cùng lo lắng, nên cứ cách một lúc lại kiểm tra thân nhiệt của hấn vài lần, cuối cùng không thể chuyên tâm vào việc đọc sách.

Việc này đã từng xảy ra nhiều lần trước đây.

Mấy nghìn năm qua, cô đã chứng kiến biết bao nhiêu lần hấn bị sốt cao đến mức không gượng dậy nổi.

Mặc dù đã tự nói với lòng mình phải rời xa hấn, quên hấn đi, nhưng rõ ràng đã hạ quyết tâm từ lâu mà vẫn không cách nào bỏ mặc hấn bị bệnh không lo.

Lúc trước đã quên mọi chuyện nên cô mới ở lại bên cạnh hấn, như vậy cũng hợp tình hợp lý, nhưng ký ức của cô nay đã hồi phục, nếu vẫn còn ở lại thì phải biện hộ như thế nào đây?

Ranh giới giữa yêu và hận vẫn luôn mơ hồ đan xen lẫn nhau trong suốt mấy ngàn năm qua, thứ còn rõ ràng chỉ là đúng và sai mà thôi.

Trước đây bởi vì hấn giết người, làm chuyện sai trái cho nên cô buộc phải giết hấn, đó là đúng, cô đã từng hiểu rất rõ điểm này. Giết hấn là quyết định chính xác, mà nhẹ dạ đi theo hấn để tiếp tục đồ thần sinh linh, là sai.

Thế nhưng cảnh tượng yêu hận tình thù lặp đi lặp lại đã sớm đập nát trái tim của cô thành từng mảnh nhỏ, ba mươi lăm năm trước, lại một lần nữa cô thất bại, cô không muốn tiếp tục cuộc sống mệt mỏi như vậy nữa, cho nên đã chọn cách quên hết tất cả, thế nhưng Linh không chịu để cho cô quên...

Khả Khanh nghẹn ngào nhắm chặt hai mắt.

Bỗng có một bàn tay to lớn ấm áp lau đi dòng lệ trên má cô.

“Đừng khóc...”

Khả Khanh mở mắt, cô nhìn thấy một đôi mắt nhuốm đầy đau đớn cũng giống như mình.

“Hình như anh luôn làm cho em khóc.” – Cừ Thiên Phóng cất lên chất giọng khàn khàn, – “Trước đây mỗi khi anh làm tổn thương em, em sẽ lén trốn vào một góc để khóc, có lúc bị anh bắt gặp, dù có gắng hỏi nhưng em vẫn không nói...”

Cô rũ mi mắt nhìn xuống, nhẹ giọng biện giải: “Tôi là tướng quân, còn phải thống lĩnh quân lính.”

“Nhưng em cũng là vợ của anh.”

“Chẳng phải cũng chỉ là một thứ công cụ hay sao?” – Khả Khanh tự cười giễu cợt.

“Anh chưa từng coi em là công cụ.” – Hấn lại một lần nữa giúp cô lau đi dòng lệ bên khóe mắt, giọng lớn hơn. – “Anh biết em không tin, nhưng Anh thực sự yêu em”

“Đừng nói anh yêu tôi.” – Cô rũ mắt, giọng điệu mềm nhẹ nhưng mang đầy tính khẳng định, – “Người anh yêu từ trước đến nay chỉ có Mộng Nhi mà thôi, một Mộng Nhi trong sáng lương thiện, hai tay chưa từng nhuốm máu. Anh yêu Mộng Nhi, càng yêu thiên hạ, nhưng chưa bao giờ yêu tôi.”

Giọng nói của cô mềm mại, nhưng từng chữ như cửa vào lòng hấn đau đớn.

“Em nghĩ sai rồi.” – Hấn dịu dàng nâng mặt cô, – “Đúng, anh yêu Mộng Nhi, cô ấy xinh đẹp thuần khiết, hoàn mỹ một cách xa vời, phàm là đàn ông ai cũng muốn có cô ấy, nhưng Mộng Nhi không phải là người anh muốn có là được, cô ấy vĩnh viễn coi anh là anh trai, anh hiểu rất rõ điều ấy. Nhưng em thì không giống, em rất trung tâm, đối với thuộc hạ rất công bằng, đối với mình cũng rất nghiêm khắc, và đối với anh...”

Cừ Thiên Phóng nhẹ vỗ về gương mặt của Khả Khanh, dịu dàng như thể cô là pha lê dễ vỡ.

“Từ lúc bắt đầu gặp mặt em đã tôn sùng anh, mê luyến anh, tuy rằng em cố gắng che giấu, thoát nhìn có vẻ lạnh lùng xa cách, nhưng đôi mắt xinh đẹp này không thể giấu nổi lửa nhiệt tình. Em là võ tướng trung thành nhất, người vợ xinh đẹp nhất, anh biết anh có thể tin tưởng ở em.”

“Sự thực đã chứng minh rằng anh sai.” – Trong mắt cô lấp lánh ánh lệ.

“Không, sự thực đã chứng minh anh đúng” – Hấn nói rất thật lòng – “Khi anh phạm vào tội lỗi không thể tha thứ, thì chỉ có em còn đứng bên cạnh anh, chỉ có em vẫn luôn nghĩ cho anh, chỉ có em vẫn... yêu anh...”

Cổ họng cô nghẹn lại, khẽ phản biện, – “Tôi không yêu anh.”

“Em yêu anh.”

“Tôi... tôi không yêu anh.”

“Nếu vậy, vì sao em lại khóc?” – Cừ Thiên Phóng nhẹ nhàng đưa tay lên lau đi dòng lệ vẫn lăn dài trên má cô.

Đôi môi hồng khẽ run rẩy, cô muốn phủ nhận điều hấn nói nhưng lại không thể thốt nên lời, chỉ có nước mắt vẫn tuôn rơi như suối.

“Làm tổn thương em là lỗi của anh, hết lần này đến lần khác quên đi em cũng là lỗi của anh, nhưng anh sẽ không như vậy nữa, sẽ không bao giờ quên em yêu anh như thế nào, và anh yêu em nhiều đến thế nào, kiếp này anh sẽ không quên, kiếp sau cũng vậy, vĩnh viễn không bao giờ quên nữa...”

“Đừng... Đừng nói nữa...” – Khả Khanh từ từ nhắm mắt, lệ tuôn rơi như mưa, cô bịt tai mình lại, miệng lẩm bẩm như cầu khẩn. – “Đừng nói nữa...”

Hấn thở dài, hai mắt nhắm lại, – “Được, anh không nói, không nói...”

Nếu như có thể được thì hấn không muốn thúc ép cô.

Đèn khuya ảm đạm, trong lòng người đã có vết thương.

Nước mắt rơi lặng lẽ, tâm trạng rối như tơ vò.

Khả Khanh vẫn tiếp tục ở bên cạnh Cừ Thiên Phóng, giúp hấn lau mồ hôi, uống thuốc, rót nước cho hấn, thậm chí còn giúp hấn đi nhà vệ sinh.

Mãi cho đến buổi chiều ngày thứ hai, bệnh cảm của Cừ Thiên Phóng không có dấu hiệu thuyên giảm, lúc đỡ lúc lại nặng lên, mỗi lần hấn ho khan như trời long đất lở, có lúc còn ho ra máu.

Khả Khanh hoảng sợ, cô muốn hấn đi tới bệnh viện, nhưng Cừ Thiên Phóng vẫn nhất định cho rằng chẳng qua hấn ho mạnh quá khiến cổ họng bị thương.

“Vì sao em lại quan tâm như vậy?” – Hấn nhìn mắt cô bốc hỏa, cất giọng khàn khàn nói – “Nếu như anh chết, chẳng phải em sẽ được sống thoải mái

trong mấy chục năm sao. Hay là mỗi lần gặp lại, em cứ giết luôn anh đi, vậy thì em có thể tiếp tục sống như bình thường. . .”

“Cảm ơn anh đã gọi ý.” – Mặt cô đã như một tờ giấy trắng – “Lần sau tôi sẽ suy nghĩ về chuyện đó.”

Hắn nở nụ cười, vừa cười vừa ho.

Khả Khanh không ngừng giúp hắn lau mồ hôi trên người, sau đó bắt hắn phải ăn ít cháo rồi uống thuốc.

Lát sau rút cuộc nhiệt độ trên người hắn cũng hạ xuống, cô bị hắn thuyết phục, cuối cùng vẫn chỉ gọi điện thoại hỏi bác sĩ mà thôi.

Lời bác sĩ nói cũng giống của hắn, nhưng chúng khiến cô cảm thấy an tâm hơn.

Màn đêm buông xuống, hắn vừa ngủ lại lần nữa.

Mệt mỏi quá khiến cô thiếp đi trên ghế.

Đến nửa đêm

Một tiếng kêu lọt vào tai Khả Khanh.

Cô tưởng mình nằm mơ, nhưng lại nghe thấy tiếng rên rĩ.

Khả Khanh giật mình tỉnh dậy, chiếc khăn mặt ướt đặt ở trên đùi rơi xuống đất.

Đôi mắt hắn vẫn nhắm nghiền, mồ hôi túa ra đầy người, hai tay nắm chặt, vẻ mặt nhăn lại đầy thống khổ.

“Vì sao. . .”

Khả Khanh phát hiện ra hắn đang nói mê, giọng nói khàn khàn lúc được lúc mất, cô lập tức lấy một chiếc khăn khác giúp lau đi mồ hôi trên người hắn thử khiến hắn bình tĩnh lại, nhưng hắn vẫn gồng người căng thẳng, toàn thân nóng hừng hực, ý thức chìm sâu vào cơn ác mộng, đôi môi khẽ run rẩy mấp máy.

“Tại sao lại phản bội tôi. . .”

Câu nói mê này như tóm chặt lấy lồng ngực của Khả Khanh.

“Đừng. . . đừng đi nữa. . .”

Hắn lăm lăm nắm chặt lấy cổ tay cô, đầu lia lịa dường như đang tìm thứ gì đó. Khả Khanh vỗ vỗ lên mặt Cừ Thiên Phóng, cố gắng đánh thức hắn. – “Tỉnh lại, tỉnh lại đi, anh đang nằm mơ thôi, Thiên Phóng, Cừ Thiên Phóng!”

Hắn như không nghe thấy được lời của cô, càng kích động thêm, – “Em muốn đi đâu? Em phải đi nơi nào?”

“Em ở đây, đó là mơ thôi, anh tỉnh lại đi!”

“Không!” – Hắn nẩy người, gào thét. – “Đó là quá khứ! Chết tiệt! Đó đã là quá khứ rồi ——”

Trời ạ. . .

Lời hắn gào làm nhiễu loạn lòng cô, hắn sốt cao càng làm cô thêm hoảng hốt, hắn không ngừng mê sảng trong cơn ác mộng, thậm chí vài lần còn vùng vẫy suýt làm cô bị thương, toàn thân hắn căng thẳng, túa ra đầy mồ hôi ẩm ướt, Khả Khanh cố gắng lay hắn tỉnh dậy nhưng đành bất lực.

“Điện Vũ ——”

Đột nhiên hắn bật ngồi dậy, hét lên một tiếng kinh thiên động địa.

“Không!!!” – Cừ Thiên Phóng muốn đứng lên nhưng cơ thể quá yếu ớt khiến hắn ngã quỵ xuống giường, mở mắt nhưng chỉ nhìn về khoảng không vô định, hắn cố gắng đứng lên một lần nữa rồi lại bị ngã xuống, miệng vẫn ráo riết gọi tên cô.

“Điện Vũ ——”

Tiếng thét gào đau đớn của hắn như đang xé lòng cô, đánh thẳng vào linh hồn và khiến nước mắt cô trào ra. Sợ Cừ Thiên Phóng tự làm mình bị thương, Khả Khanh liều lĩnh ôm chặt lấy hắn, cố gắng lên tiếng trấn an Cừ Thiên Phóng. – “Em ở đây, em không đi đâu cả, vẫn đang ở bên cạnh anh!”

Cừ Thiên Phóng dừng lại, hắn cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đỏ vằn co lại, từ từ đưa tay lên vỗ về gương mặt Khả Khanh, hắn mở miệng hỏi, ngữ điệu có phần nghi ngờ: “Điện Vũ. . .?”

“Đúng là em, Điện Vũ. . .”

Viên mắt hần ửng đỏ, cả người nóng như lửa đốt. Khả Khanh cuống đến bật khóc, một lần nữa khẳng định: “Là em, em ở đây... ở bên cạnh anh rồi...”

Cừ Thiên Phóng đột nhiên ôm chặt lấy cô, tức giận gào thét: “Không cho em rời xa tôi! Có nghe không hả cô nàng chết tiệt này! Không cho em rời xa tôi!!!”

Khả Khanh bị lời nói của hần làm cho bàng hoàng, không thể thốt nên lời.

Cảm giác sự tồn tại của cô trong vòng tay hần quá chân thật khiến hần không muốn buông ra, nhưng cả người yếu ớt vô lực. Hần không dám buông lỏng người trong lòng ngực, cũng không làm cách nào chống đỡ được thân thể đang dần lịm đi, cuối cùng không trụ nổi được nữa, hần lao đảo ngã xuống giường, chỉ có thể dùng chút sức tàn cuối cùng nắm lấy tay cô, thì thào cầu uy hiếp. – “Không được... rời khỏi tôi...”

Cuối cùng hôn mê. Khả Khanh vô lực quy người ngồi xuống bên cạnh, không cách nào khiến nước mắt thôi ngừng rơi.

Cô không hề biết... thì ra hần lại quan tâm đến cô nhiều như vậy...

Khả Khanh vẫn luôn từ chối muốn tin tưởng ở hần, cô vẫn cảm thấy rằng hần còn có mưu đồ khác, nhưng tất cả những thứ hần làm từ trước đến nay đều là vì hần quan tâm đến cô.

“Không...”

Cừ Thiên Phóng lại một lần nữa rên rỉ trong mơ, tiếng kêu của hần khiến cô giật mình trở về với hiện tại.

Không được, hần còn đang sốt cao, cô phải nghĩ cách giúp hần hạ sốt!

Khả Khanh vội vã xuống giường, cô muốn gọi Bác sĩ Lại tới nhưng nhớ ra rằng mình không có mật mã mở thang máy, bèn cúp điện thoại.

Làm sao bây giờ?

Cô trừng mắt nhìn cái điện thoại, hoảng hốt không biết phải làm như thế nào. Chợt nhớ ra khi bác sĩ Lại đến có đưa thuốc hạ sốt, cô lập tức lục tìm túi thuốc, vì quá khẩn trương thành hoảng loạn, đến mức xé rách túi thuốc khiến chúng rơi vương vãi trên sàn nhà, Khả Khanh quỳ trên sàn lục tìm số thuốc, cuối cùng cũng thấy thuốc hạ sốt.

Nhưng khi cô cho hần uống thuốc, hần lại không nuốt được. Khả Khanh thử vài lần nhưng vẫn không được, cuối cùng đành tán thuốc ra rồi hòa cùng với nước và mớm từng thìa cho hần, hầu hết thuốc đều trôi ra ngoài, nhưng ít nhất hần vẫn nuốt được một ít.

Khả Khanh giúp Cừ Thiên Phóng cởi áo rồi liên tục dùng khăn lông nhúng nước lau toàn thân cho hần.

Cả đêm hần không ngừng mê sảng, giãy dụa, la hét từng hồi đầy giận dữ.

Liên tục rên rỉ, rồi lại thờ dài, lúc lảm rầm, lúc lại hò hét...

Từng lời nói không ngừng tuôn ra từ miệng hần, trôi dạt trong không khí, chui vào trong óc, bò lên da thịt của cô, thấm vào máu.

Một lát sau, cơ thể của hần bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bị co giật, hần đau đến mức sắc mặt tái mét.

Khả Khanh vội vã bung chậu nước nóng tới, dùng khăn mặt chườm nóng cho hần, sau đó thử lại cho hần uống thuốc, uống nước, hần chảy nhiều mồ hôi quá, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ bị hiện tượng mất nước trầm trọng.

Thế nhưng số nước hần phun ra còn nhiều hơn số uống vào.

“Nuốt đi, Thiên Phóng, hãy nghe em, uống vào đi...” – Cô đỡ lấy đầu hần, thử lại một lần nữa nhưng không được, nước cứ chảy ra từ khóe miệng của hần.

Khả Khanh vô cùng hoảng sợ.

Cô có thể cảm nhận được sự sống của hần đang dần hao mòn đi như nước không ngừng chảy ra từ khóe môi của hần.

Không! Cô tuyệt đối không để cho hần chết! Cô không muốn lại nhìn thấy hần chết trước mặt mình!

Khả Khanh ngửa đầu uống một hớp lớn, sau đó cúi người trực tiếp kề miệng mình vào miệng hần rồi liên tục truyền nước sang, tình hình có vẻ khả quan hơn.

Cô còn chưa kịp thở phào một hơi thì đã thấy hần ho khan, ho đến gấp cả người lại, toàn bộ số nước và máu đèn bị con ho làm bật ra ngoài, bắn hết lên mặt và người cô.

Khả Khanh tức giận, cô lại hớp lấy một ngụm nước, sau đó trèo lên giường chắn ngang người hần, miệng kề miệng thử lại một lần nữa, cuối cùng lấy tay che miệng của hần, tức giận quát: “Nuốt vào! Chết tiệt! Mạng của anh là của tôi!!! Chỉ có tôi mới có thể giết chết anh! Vì sao anh dám thua một trận ốm

nhãi nhép này hả? Anh dám? Mau nuốt vào cho tôi! Có nghe hay không Cừ Thiên Phóng! Mau nuốt vào đi ——”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Khả Khanh tức giận, cô lại hóp lấy một ngụm nước, sau đó trào lên giường chấn ngang người hắn, miệng kề miệng thử lại một lần nữa, cuối cùng lấy tay che miệng của hắn, tức giận quát: “Nuốt vào! Chết tiết! Mạng của anh là của tôi!!! Chỉ có tôi mới có thể giết chết anh! Vì sao anh dám thua một trận ốm nhãi nhép này hả? Anh dám? Mau nuốt vào cho tôi! Có nghe hay không Cừ Thiên Phóng! Mau nuốt vào đi ——”

Hắn mở đôi mắt đỏ ngầu mờ mịt nhìn cô. Vẫn không được sao? Nhưng giây tiếp theo, cô thấy yết hầu hắn chuyển động, nghe được âm thanh của tiếng nuốt xuống.

Cô chưa từng nghe thấy âm thanh nào đẹp như vậy.

Nước mắt không ngừng rơi, cô lại rót thêm nước, ép hắn uống. Lần này hắn ho khan vài tiếng, nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống. Cứ như vậy, đến khi thấy hắn đã uống đủ, cô mới cho hắn nằm xuống, đắp lại chăn, thay chiếc gối đã ngấm đầy mồ hôi, cầm khăn sạch lau mặt, cổ và khắp người hắn.

Hai ngày nay, chiếc cảm hắn mọc đầy râu, gương mặt trở nên hốc hác, đôi mắt thâm quầng trũng sâu xuống. Có nhiều lúc, cô thẫn thờ ngắm nhìn hắn, sau đó đưa tay xoa nhẹ làn da thô ráp, chiếc mũi cao thẳng của hắn, đôi môi mỏng khô nứt trở nên trắng bệch và chiếc cằm thon dài. . .

Cô cúi người, áp tai lắng nghe tiếng trái tim đập trong lồng ngực hắn, nhắm mắt lại, đếm từng nhịp.

Một nhịp, hai nhịp, ba nhịp... sáu nhịp, bảy nhịp, tám nhịp...

Trong giây phút ấy, cô biết mình vẫn còn yêu hắn, mãi mãi luôn yêu hắn.

Cả căn phòng chìm vào tĩnh lặng, ngoại trừ hơi thở nặng nề, thỉnh thoảng hắn bật ra vài tiếng ho khiến cô hoảng hốt, cô không còn thấy bất kì âm thanh nào. Không biết có phải do thuốc phát huy tác dụng hay không, nhưng tình trạng hắn đã dần chuyển biến tốt đẹp.

Đêm hôm ấy, thời gian trôi qua thật chậm, cô thức trắng đêm trông hắn. Rạng sáng hôm sau, cuối cùng hắn cũng hạ sốt.

.....

Ngày xuân ấm áp, trăm hoa đua nở, bướm bay rợp trời.

Hắn thấy một chú bướm đậu trên tóc nàng, khẽ mỉm cười, đang định nói cho nàng biết, nàng đã dịu dàng cất lời: “Chàng có từng nghĩ muốn sống như họ không?”

Hắn dõi theo tầm mắt của nàng, xa xa dưới gốc cây lớn cạnh ruộng lúa, một đôi vợ chồng nông dân đang ngồi ăn bánh bao.

“Giống bọn họ thì có gì tốt?” – Hắn nhún mày.

“Tuy cuộc sống bình thường, nhưng có thể nắm tay nhau tới đầu bạc răng long, bình an sống nốt quãng đời còn lại...”

“Nàng ước được như họ sao?”

“Vâng.”

“Cho dù họ không được ăn no mặc ấm, quanh năm khổ cực làm ruộng, đến mùa đông ngay cả áo bông cũng không có tiền mua?”

“Thì sao chứ?”

“Chỉ có đại tiểu thư chưa từng trải qua đói rét như nàng mới có ý nghĩ ngây thơ như vậy.” – Hắn nhếch mép cười – “Vợ chồng vốn như đôi chim rừng, gặp nạn thì mỗi con bay một hướng. Nếu quả thực gặp chuyện nguy hiểm, để sinh tồn, ngay cả việc bán cả vợ mình người đàn ông kia cũng làm được.”

Nàng ngửa đầu nhìn hắn khiến chú bướm sợ hãi bay đi.

“Dựa vào đâu mà chàng nói em chưa từng trải qua?” – Đôi mắt đen láy sâu như hồ nước, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lúc ấy hắn biết mình lỡ lời, đành nói: “Ta xin lỗi.” – Hắn đưa tay xoa mặt nàng.

Đáy mắt nàng ánh lên nét dịu dàng khiến trái tim hắn rung lên.

Nàng ngắm nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa sát vào bàn tay hắn, khẽ hỏi lại: “Nếu như trên thế gian này có một chỗ bốn mùa ấm áp, không có chiến tranh, mọi người sống vui vẻ hòa thuận, thì chàng có đồng ý rời bỏ tất cả đến đó sống cùng em không?”

“Nơi nào có người, nơi đó có chiến tranh.”

“Chiến tranh có thể tránh khỏi được.”

“Nếu ta đồng ý, chúng ta lấy gì để sinh sống?”

“Chúng ta tự cung tự cấp, chàng làm ruộng em dệt vải, giống như bọn họ vậy.”

Hắn nghe thấy lời đề nghị ngây thơ của nàng bèn bật cười.

“Ta có thể sai người thay ta làm ruộng, giúp nàng dệt vải, vì sao phải tự mình làm khổ mình chứ? Không bao lâu nữa, khắp nơi đây sẽ đều thuộc về ta! Trời đất của ta, sông núi của ta, bách tính và cả vương quốc sẽ là của ta! Còn nàng, sẽ trở thành hoàng hậu, đâu cần phải làm nông dân nữa?”

Bướm bay khắp trời xanh.

Gió thổi khiến mái tóc nàng xõa tung.

“Đúng vậy, trở thành hoàng hậu, không cần làm nông dân...” – Giọng nói của nàng nhẹ nhàng, tuy đồng ý với lời nói của hắn nhưng ánh mắt vẫn dõi theo đôi vợ chồng nông dân...

.....

Cô đang khóc.

Mặc dù ngủ nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn.

Cửu Thiên Phóng gắng gượng mở mắt, cảnh tượng đầu tiên hắn nhìn thấy là cô nằm rúc vào lòng hắn khóc, ngay cả trong mơ cũng rơi lệ.

Cô mơ thấy cái gì vậy? Vì sao lại khóc?

Chẳng lẽ người làm tổn thương cô trong giấc mơ lại chính là hắn?

Hắn định nhắc tay lau nước mắt cho cô, lại phát hiện tay mình vừa nặng vừa đau nhức, không kìm được rên lên một tiếng.

Khả Khanh nhanh chóng choàng tỉnh.

“Này...” – Hắn mở miệng, cảm giác họng mình khản đặc, bỏng rát.

“Anh sao rồi?” – Thấy hắn có vẻ tỉnh táo, cô đặt tay lên trán hắn kiểm tra nhiệt độ.

“Anh nghĩ... giống như vừa bị người ta đánh một trận như từ...” – Cửu Thiên Phóng định mỉm cười nhưng lại ho khan hai tiếng.

Trán hắn không còn nóng nữa, cô thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy rót nước ấm cho hắn, đỡ hắn ngồi lên. Dòng nước ấm áp làm dịu cổ họng đang khô rát.

Tranh thủ lúc hắn uống nước, cô thu dọn quần áo và vật dụng hàng ngày vương vãi trên mặt đất, khăn mặt, gối, chậu nước... Nhìn cô thu dọn, hắn mới phát hiện trên người mình không mặc gì, không kìm được kéo chăn nhìn xuống.

Ô, quần trong vẫn còn! (...)

Thấy động tác của hắn, cô giải thích: “Anh sốt cao không giảm nên em phải giúp anh hạ sốt.”

“Anh không đề ý việc... em lột sạch đồ của anh đâu...”

“Em đề ý.”

Cô không thèm nhìn hắn một cái, suýt nữa cầm nhầm phích nước nóng ra ngoài, phía sau truyền tới tiếng cười khàn khàn của hắn.

Khả Khanh dựa vào hành lang, nhắm mắt vuốt ngực nghe tiếng cười ấy.

Hắn đang cười. Tuy vẫn yếu ớt trầm khàn.

Thế nhưng hắn còn sống.

Cô ghen ngào rơi lệ, trong lòng thầm cảm ơn hấn đã chống chọi đến cùng vượt qua cơn bệnh.

Khi cô đem bình nước ấm trở lại phòng, hấn đang nhắm mắt ngồi tựa vào đầu giường, đầu khẽ nghiêng sang một bên, lồng ngực phập phồng theo hô hấp, dường như đang chìm vào giấc ngủ.

Không muốn đánh thức hấn, cô rón rén bước tới gần và đặt bình nước lên bàn.

“Anh biết anh không có tư cách đòi em... cho anh thêm một cơ hội nữa...”

Khả Khanh gạt mình xuống làm đổ bình nước, quay người lại đã thấy hấn mở mắt ra, vẻ mặt mệt mỏi nhưng giọng nói rất tỉnh táo: “Nhưng có thể xin em ở lại được không?”

“Vô ích thôi.” – Cô không nhìn hấn mà khép mi mắt giấu đi cảm xúc, lấy thuốc đưa cho hấn, sau đó rót một cốc nước. – “Anh uống thuốc đi.”

“Chưa từng thử, sao em biết không có tác dụng? Lần này hoàn toàn khác, chính em cũng biết rõ thân thể hiện giờ của anh rất minh bạch, biết đâu lần này chúng ta có thể ở cạnh nhau, bình an sống nốt quãng đời còn lại...”

“Không thể nào!” – Cô đau khổ ngắt lời hấn.

“Vì sao?”

Cô im lặng, Cừ Thiên Phóng không chịu buông tha, chỉ nắm chặt số thuốc, nhìn cô chờ đợi câu trả lời.

Nhìn bộ dạng kiên quyết của hấn, cô đành cất lời: “Cho dù em đồng ý, nhưng cô ấy cũng không bao giờ từ bỏ. Anh không biết cô ấy bị cái gì, không biết cô ấy hận chúng ta đến thế nào. Không có bất cứ điều gì có thể làm dịu đi nỗi oán hận đó, cô ấy mãi mãi không tha thứ cho chúng ta, mãi mãi không.”

“Có thể chưa tha thứ, nhưng không phải là nhất định.” – Hấn bỏ thuốc vào miệng, uống nước nuốt xuống, nói tiếp – “Nếu nói thứ mà anh học được khi trải qua nhiều kiếp người, đó chính là chuyện gì xảy ra cũng có nguyên nhân của nó.”

“Ý anh là sao?”

“Không phải mỗi lần luân hồi đều gặp cô ấy đúng không? Trên thực tế, tính từ lần gặp trước tới bây giờ, ít ra cũng đã qua mấy trăm năm...” – Hấn nói chưa dứt lời đã ho một tràng, suýt nữa nôn ra số thuốc vừa uống.

Nhìn gương mặt khổ sở của hấn, trái tim cô như bị thắt chặt, bèn ngồi lại gần vỗ lưng cho hấn. Đờ hơn một chút, hấn ngược mắt nhìn cô hỏi: “Cô ấy không chỉ biến mất mấy trăm năm? Thậm chí hơn một nghìn năm? Đối với mốc thời gian anh cũng không nhớ rõ lắm.”

“Một nghìn ba trăm năm mươi năm.” – Cô trả lời, sắc mặt tái nhợt.

Vốn dĩ cô không hề muốn nói ra câu này, hấn thấy thế không khỏi đau lòng, lại khàn giọng nói: “Một nghìn ba trăm năm mươi năm qua, cô ấy chưa từng xuất hiện đúng không?”

Cô không có cách nào lên tiếng, chỉ gật đầu.

“Kiếp này, lần đầu tiên anh gặp cô ấy là bảy năm trước.” – Cừ Thiên Phóng nhắm mắt, tựa vào đầu giường, như đang trôi theo dòng kí ức – “Năm đó anh tới Mỹ đảm nhận công việc, một vụ làm ăn rất lớn. Đối phương tổ chức một bữa tiệc ở ngoài vườn, mời tất cả các thương gia đang cạnh tranh nhau tham dự. Anh tới sân bay, đang định lên máy bay thì cô ấy xuất hiện trước mặt, nói rằng nếu như anh muốn gặp em thì phải đi cùng cô ấy.”

“Anh... tin cô ấy?”

“Không.” – Hấn mở mắt, khóe miệng khẽ nhếch, nở nụ cười trào phúng. – “Anh nhớ rõ em, nhưng lại không thể nhớ nổi cô ấy, hoàn toàn không nhớ chút nào.”

“Vậy...” – Khả Khanh khoanh tay trước ngực, vô cùng hoang mang.

“Cô ấy đưa cho anh một tấm ảnh.” – Hấn nhìn cô chăm chú, giơ tay khẽ chạm vào mặt cô, cất giọng khàn khàn – “Cô gái trên ảnh và người phụ nữ trong giấc mơ của anh có dáng vẻ giống nhau như đúc, chỉ khác một thứ, là cô gái trong ảnh đang mỉm cười đứng trên thảo nguyên, nụ cười ấy vô cùng ngọt ngào, vô cùng dịu dàng...”

Khả Khanh biết tấm ảnh đó, cô rất ít khi chụp ảnh, đây là thời điểm cách mấy năm cô được cha mẹ nhận nuôi. Lúc ấy cô nghĩ mình hoàn toàn giống người bình thường, chỉ tưởng mình bị mất ký ức ngoài ý muốn...

“Anh luôn nghĩ em không có thật, nhưng hóa ra không phải. Trước giờ anh chưa kể với bất kì ai khác về em, vậy mà em thực sự tồn tại, nên anh nhất định phải gặp em, đó là lý do anh không lên máy bay. Anh và cô ấy rời khỏi sân bay, khi hỏi về tấm ảnh, cô ấy nói muốn ăn cơm trước nên anh đưa cô ấy ra nhà hàng, nhưng ăn xong thì cô ấy biến mất.”

“Biến mất?” – Cô kinh ngạc hỏi.

“Đúng thế. Hôm sau anh mới biết chiếc máy bay anh định lên bị nhóm khủng bố bắt cóc, sau đó bị trục trặc rơi xuống, trên máy bay không còn ai sống sót.”

“Cái gì?” – Cô hoảng hốt nhìn hắn, sắc mặt trắng bệch.

Hắn nhếch miệng cười: “Cô ấy hận anh nhưng lại cứu anh, vì thế mà dù lấy lại được kí ức nhưng anh không tìm hiểu cô ấy đang có suy nghĩ hay ý định gì. Anh chỉ biết một điều, cô ấy tiếp cận anh là có nguyên nhân khác.”

“Nguyên nhân gì? Ngoại trừ việc để anh gặp em thêm lần nữa, tiếp tục lời nguyện kia thì còn lý do nào nữa?”

“Để anh gặp em trước khi em khôi phục trí nhớ.”

Khả Khanh hoang mang ngồi xuống ghế, không thể nào hiểu nổi, lẩm bẩm nói: “Vì sao?”

“Anh nghĩ là vì..” – Cừ Thiên Phóng cười khỏ – “Không cho anh lại làm tổn thương em.”

“Nhưng cô ấy vẫn làm em nhớ lại..”

“Anh không rõ vì sao cô ấy muốn làm thế, nhưng trong bảy năm qua anh vẫn luôn thăm hỏi, vì sao sau khoảng thời gian dài như thế cô ấy lại xuất hiện? Anh biết cô ấy vẫn sống, giống như em vậy. Anh không tìm thấy em, nhưng khi cô ấy tới gặp anh, camera theo dõi đã chụp được lúc cô ấy đang cầm tấm ảnh. Anh đã nhờ thám tử điều tra tất cả, chuyện này không khó. Tài liệu về cô ấy rất đầy đủ, thậm chí còn có cả cha mẹ. Anh biết đây là giả nên bắt họ tiếp tục tìm hiểu, đoán xem anh phát hiện ra chuyện gì?”

“Chuyện gì thế?”

“Cha mẹ cô ấy họ Lăng, Lăng gia quản lý một tập đoàn xuyên quốc gia, hơn nữa lại là nguồn tài trợ đứng đằng sau công trình khai quật khảo cổ của giáo sư Đường và giáo sư Tống.”

“Sao có thể chứ?” – Cô ngây người, không biết nên làm thế nào, cũng không hiểu Lăng Thanh Yến đang nghĩ gì. – “Là người tài trợ cho cha mẹ em ư?”

“Đây cũng là nguyên nhân vì sao hôm ấy anh đến viện bảo tàng. Anh tới tìm giáo sư Đường, bởi vì anh biết giáo sư trước giờ vẫn nghiên cứu về nền văn minh kia. Anh nghĩ ông ấy có thể cung cấp một chút manh mối về em, biết đâu ông ấy đã từng gặp em..”

Nói một mạch xong, hắn cảm giác cả người uể oải, bèn nhắm mắt lại nói: “Không ngờ em là con gái của ông ấy, hơn nữa lại làm việc ở Hoàng Thống được bảy năm. Nhưng cô ấy thì đã sớm biết, cho nên bảy năm trước mới cố ý lừa anh, nói rằng em đang ở Mỹ.”

“Tại sao cô ấy lại muốn làm như vậy?”

“Bởi vì bảy năm trước anh vẫn chưa nhớ ra tất cả.” – Hắn thờ dài, thú nhận với cô – “Nếu lúc ấy anh gặp em, có lẽ vẫn sẽ lặp lại sai lầm thêm một lần nữa.”

“Ý của anh là...” – Cô nhìn hắn, vừa kì vọng vừa sợ mình lại bị tổn thương.

Hắn cầm tay cô, cố nén cơn đau trong cổ họng khô khốc: “Cô ấy vẫn hận anh như cũ, nhưng đối với em thì đã quên. Anh không biết vì sao, cũng không rõ hơn một nghìn năm qua cô ấy đã gặp chuyện gì mà thay đổi nhiều như thế. Nhưng anh biết, từ khi xuất hiện bảy năm trước tới giờ, cô ấy vì em mà khoan dung cho anh. Có lẽ vẫn còn lý do khác, nếu như cô ấy vẫn còn oán hận, cho dù nghìn năm qua cô ấy không có mặt thì lời nguyện trên người chúng ta cũng không hóa giải được. Cô ấy chẳng cần phải xuất hiện, cố ý giúp anh khôi phục kí ức, thậm chí còn cứu mạng anh.”

Đôi mắt đen láy của cô ngập nước, nhìn hắn, đôi môi run rẩy.

Cô rất muốn tin, vô cùng muốn, nhưng lại sợ tất cả chỉ là hy vọng xa vời.

“Khi gặp em, anh lại điều tra thêm, hóa ra năm đó chính hai vợ chồng họ Lăng đã giúp giáo sư Đường và giáo sư Tống nuôi nhận em.”

Cô nhìn hắn, run run chất vấn: “Nếu như... nếu như cô ấy thực sự tha thứ, vì sao không trực tiếp giải lời nguyện chứ?”

“Anh không biết, cũng không có cơ hội hỏi... E rằng cô ấy cũng không có cách nào...” – Hắn ho thêm lần nữa, mệt mỏi nói – “Cũng có thể sự thù hận đối với anh còn lớn hơn cả tình cảm dành cho em... Khụ khụ khụ... Anh biết... đáng lẽ anh phải để em rời đi... khụ khụ khụ...”

“Đừng nói nữa...” – Thấy hắn ho liên tục, cô không đành lòng lên tiếng.

Nhưng hắn cố ý siết chặt tay cô, vừa ho vừa nói: “Thế nhưng... khụ khụ khụ... anh... khụ khụ khụ...”

“Không nói nữa!” – Nhìn hắn ngoan cố, cô vừa tức giận vừa lo lắng.

Lời trách cứ của cô cộng với cơn đau đớn như lửa đốt ở cổ họng cuối cùng cũng đánh gục hắn. Cừ Thiên Phóng tựa vào đầu giường, cố sức điều hòa hơi thở.

“Uống nước đi.” – Cô rót thêm nước cho hắn, dòng nước ấm chảy vào cổ họng hơi đau nhức khiến hắn khẽ cau mày. Nhưng sau đó, cảm giác đã bớt đau, hắn từ từ uống thêm ngụm nữa, rồi lại lên tiếng.

“Anh sợ nếu không nói bây giờ, anh sẽ không còn cơ hội nữa...”

Cô nổi giận trừng mắt nhìn hắn, trong phút chốc, hắn nghĩ cô sẽ cầm bình nước đập thẳng vào đầu mình.

Giây tiếp theo, cô cố nén cơn giận, nhẹ nhàng đặt bình nước xuống, lạnh lùng nói: “Em đi nấu cơm.”

Dứt lời, cô thần thờ bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lời Thề Vĩnh Hằng

Cô nổi giận trừng mắt nhìn hắn, trong phút chốc, hắn nghĩ cô sẽ cầm bình nước đập thẳng vào đầu mình.

Giây tiếp theo, cô cố nén cơn giận, cô nhẹ nhàng đặt bình nước xuống, lạnh lùng nói: “Em đi nấu cơm.”

Dứt lời, Khả Khanh thần thờ bước ra ngoài.

Gã đàn ông này thật đáng ghét, hoàn toàn không biết đến cái gì gọi là “Nghĩ ngợi”.

Rõ ràng hắn còn rất yếu, đầu ê buốt mệt mỏi vậy mà vẫn cố tình nói làm nhảm.

Ít nói một chút sẽ chết à?

Anh sợ nếu không nói ra bây giờ, anh sẽ không còn cơ hội nữa...

Đáng ghét! Tay đàn ông xấu xa này!!!

Khả Khanh cắn môi rửa thù, lần nào hắn sinh bệnh cô cũng không đành lòng bỏ mặc, càng không thể bịt tai mình lại, kết quả là luôn bị hắn làm cho mềm lòng. Mỗi ngày nay Cừ Thiên Phóng luôn tìm cơ hội để tập kích Khả Khanh, thuyết phục cô ở lại.

Vất vả lắm cô mới xây dựng được tuyến phòng thủ trong lòng mình, thế nhưng hắn chỉ cần dùng mấy câu nói là đã có thể phá hủy nó một cách dễ dàng.

Mà thứ khiến cô không biết nên cười hay khóc đó là: Đến cuối ngày thứ hai sau khi đỡ cảm, hắn lại bắt đầu quay trở về với công việc, ngoại trừ lúc quá rảnh cô bằng mấy câu lái nhai, còn lại thời gian của hắn đều dùng để nghe – gọi điện thoại bàn chuyện công việc.

Cho tới khi cô uy hiếp nói sẽ rút dây điện thoại, hắn mới miễn cưỡng dừng lại.

Cũng thật lạ kỳ, gã đàn ông này rõ ràng không có lúc nào nghĩ ngợi, vậy mà bệnh cảm của hắn lại đang dần khỏi.

Điều đó càng khiến cô không biết mình nên vui hay buồn. Khả Khanh mừng vì hắn đã ổn, thế nhưng khi thể lực từ từ khôi phục cũng là lúc hắn lao vào công việc với tần suất ngày càng dày đặc.

“Ôi trời, em không biết anh lại giỏi nghe điện thoại đến vậy đấy!”

“Đương nhiên là em biết, những lúc cần thiết anh có thể nói chuyện hàng giờ.”

Khả Khanh á khẩu không nói gì được nữa, đành tức giận trừng mắt với hắn, nhưng cô cũng hiểu Cừ Thiên Phóng đang rất nghiêm túc, chi cần là thứ hắn muốn, hắn sẽ nghĩ mọi biện pháp đạt được. Trên thực tế, đã có lần hắn thuyết phục được một vị vua cho hắn mượn binh mã và lừa gạt y cùng hắn rông rã đánh chiếm thảo nguyên trong ba năm.

“Em có nghĩ mình đang mang thai không?”

“Không có.” – Khả Khanh trả lời dứt khoát như đinh chặt sắt, lạnh lùng nói với hắn – “Em không hề mang thai, và cũng không thể có thai được, thời gian của em đã bị dừng lại kể từ lúc mắc phải lời nguyền đêm hôm đó. Tuổi tác không ảnh hưởng gì đến em, nếu bị thương cũng sẽ mau chóng phục hồi, đương nhiên chuyện kinh nguyệt cũng vậy, do đó em không thể mang thai, không có cách nào sinh con được.”

Sắc mặt Cừ Thiên Phóng tái nhợt.

Cô biết mình đã làm hấn bị tổn thương, vốn cũng nên để hấn biết điều này từ lâu, mấy hôm nay hấn luôn làm nhâm bên tai cô, nhưng khi nói điều này ra miệng, cô phát hiện thì ra chính mình còn bị tổn thương nhiều hơn.

Lệ muốn trào khóe mắt, Khả Khanh đứng dậy định chạy đi nhưng lại bị Cừ Thiên Phóng vươn tay kéo vào trong lòng.

“Anh xin lỗi.” – Hấn nói.

“Anh là đồ đáng giận.” – Cô bực tức nhưng không chống cự lại hành động của hấn, chỉ vùi mặt trong lồng ngực hấn và nhen ngào mắng – “Đáng ghét...”

“Xin lỗi...” – Cừ Thiên Phóng hôn lên tóc cô, không ngừng thì thầm câu ấy nãy, – “Xin lỗi... anh không cố ý làm em bị tổn thương... Từ trước đến nay anh chưa từng muốn vậy...”

Nghe hấn xin lỗi lần nữa, cô không kìm lòng được mà khóc òa.

Hấn ôm lấy cô, để cô ở trong lòng mình khóc một trận thật đã.

Mấy ngàn năm qua cô vẫn luôn một mình đối mặt với lời nguyên đó, mỗi lần phải đưa ra quyết định, hay đứng trước sự cố chấp và nỗi căm hận của hấn, đối mặt với... tất cả mọi chuyện...

Hấn ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng thon nhỏ, miệng không ngừng thì thầm sẽ không bao giờ để cô phải chịu đựng một mình nữa.

Khả Khanh rúc vào lồng ngực hấn khóc rất lâu, đến mức hai mắt sưng húp, giọng khàn đặc mới ngừng lại.

Bây giờ là ban ngày nhưng trong phòng lại tối om.

Cừ Thiên Phóng không mở đèn, cô cũng không.

Cả căn phòng chỉ có ánh sáng le lói từ bên ngoài hắt vào.

Khả Khanh khóc một trận mệt nên ngoan ngoãn nằm im trong lồng ngực Cừ Thiên Phóng, hấn đưa tay vuốt mái tóc mềm mại, lau đi vệt nước mắt trên mặt cô, thỉnh thoảng lại ho nhẹ vài cái. Lúc đó cô sẽ nhẹ nhàng vuốt ngực cho hấn, giúp hấn cảm thấy khá hơn.

Cô và hấn không ai lên tiếng, chỉ đơn giản im lặng tựa sát vào nhau, mười ngón tay đan xen quấn quýt, lặng yên nghe nhịp tim đập của đôi phương, hòa cùng nhịp thở, cảm giác thật yên bình âm áp.

Phút giây này, thời gian như ngừng lại, cả thế giới xung quanh đều biến mất.

Nhưng cả hai đều hiểu thế giới này vẫn tồn tại, Linh còn đang ở đâu đó ngoài kia, mà lời nguyên đó cũng vậy.

Khả Khanh nhẹ thở dài. Cừ Thiên Phóng trở nên căng thẳng, hấn đưa tay cô kê bên môi và đặt xuống một nụ hôn.

Cô nhắm mắt lại, tựa đầu vào vai hấn và nói ra nghi vấn vẫn luôn cất giấu trong lòng bấy lâu nay: “Vì sao... Anh lại bán cô ấy? Vì sao đem cô ấy ra trao đổi với đám quỷ dữ đó?”

“Bởi vì lúc đó anh quá ngu ngốc.” – Cừ Thiên Phóng ôm cô vào trong ngực, khẽ vuốt ve cánh tay mềm mại của Khả Khanh, giọng nói của hấn có phần tự giễu. – “Huống chi, cô ai không thích sức mạnh bao giờ? Hơn nữa lại là một sức mạnh vô cùng lớn, có thể thao túng kết quả của cuộc chiến tranh một cách dễ dàng. Cuộc chiến đó đã kéo dài quá lâu, đổi một người lấy bình an của tất cả mọi người, đối với anh mà nói, quyết định lúc đó là thỏa đáng.”

“Đúng là cũng không sai...” – Khả Khanh cười khỏ, lệ lại trượt xuống gò má.

“Anh rất xin lỗi.” – Hấn nói.

“Em cũng vậy.” – Cô nói.

Ngày thứ mười.

Tỉnh dậy từ mờ sớm, Khả Khanh đột nhiên nhớ ra mình đã ở đây được mười ngày.

Vì sợ Cừ Thiên Phóng bị sốt lại, để tiện chăm sóc cho hấn, cô luôn ở sát bên cạnh hấn.

Tuy rằng bệnh cảm của hấn đã đỡ hơn rất nhiều, không còn ho nhiều đến mức nỏ phổi như mấy ngày trước, nhưng giọng nói thì vẫn còn khàn đặc...

Khả Khanh biết mình nên trở về phòng riêng, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ.

Mà Cừ Thiên Phóng cũng rất thức thời, không hề dă động gì tới vấn đề đó, còn thừa cơ hội động tay động chân với cô.

Chỉ có điều, mỗi ngày tỉnh dậy cô lại phát hiện mình đang nằm gọn trong lồng ngực của hắn, rồi hắn vòng tay ôm lấy cô như thể đó là thói quen hàng ngày.

Hắn đã thành thói quen.

Cô cũng vậy.

Nắng sớm khẽ chiếu qua khe hở trên rèm cửa, Khả Khanh ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Cừ Thiên Phóng, trong lòng bỗng dấy lên một thứ khát vọng đau đớn thít chặt lấy lồng ngực.

Cô muốn được ở bên cạnh hắn, càng muốn tin tưởng những lời hắn nói về Linh, tin rằng Linh đã tha thứ cho cô, rằng cô đã có thể an tâm ở bên cạnh hắn. Thật mong thật mong, nhưng đồng thời cô lại có cảm giác sợ hãi khi tin tưởng hắn, sợ rằng kết quả sẽ trở thành công cốc.

Nhưng cô cũng biết rằng mình sắp không kiên trì được nữa rồi.

Cừ Thiên Phóng rất am hiểu chiến tranh và các chiến thuật tấn công, mới chỉ mười ngày mà bức tường thành được cô dựng lên để bảo vệ trái tim mình đã sụp đổ hoàn toàn, nếu còn tiếp tục nữa thì người thua cuộc chắc chắn sẽ là cô.

Mà đau khổ nhất là chính cô lại khát khao mình thua trận.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Khả Khanh hoàn hồn, không biết hắn tỉnh dậy từ lúc nào, đang mắt nhắm mắt mở nhìn cô với vẻ băn khoăn.

“Anh hãy... để em đi...” – Cô nói ra suy nghĩ của mình.

Cừ Thiên Phóng thờ dài, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của cô, nhẹ chất vấn: “Cho em đi rồi sau đó thì thế nào? Em sẽ đi đâu? Một thân một mình đi khắp nơi sống cho qua ngày, làm một người cô đơn đối mặt với thế giới này, cho đến khi anh chết đi đâu thai chuyển thế rồi em gặp lại anh, đến lúc đó em sẽ làm gì đây? Giả bộ không biết anh? Hay lại chạy trốn một lần nữa?”

“Chưa chắc em đã gặp lại anh.”

Khả Khanh ngồi dậy định xuống giường nhưng loay hoay mãi không tìm thấy dép, bởi vì trong đầu cô lúc này chỉ toàn là những câu hỏi dồn dập của hắn, cô bỗng cảm thấy tức giận, sau đó dứt khoát đi chân trần ra ngoài, nhưng nghe thấy hắn nói.

“Sẽ gặp thôi, em là người hiểu hơn ai hết, mặc kệ em đi nơi đâu thì chúng ta vẫn sẽ phải gặp lại nhau. Em biết rõ bỏ đi lúc này chỉ là trốn tránh mà thôi!”

Cô dừng chân, không cam lòng quay người lại, tức giận trừng mắt với hắn: “Hay là em cứ nghe theo lời đề nghị lúc trước của anh. Mỗi khi hai chúng ta gặp lại em cứ bỏ một đao làm thịt anh đi, rồi sau đó tiếp tục sống tốt những ngày còn lại trong yên bình!”

“Em không làm được đâu.” – Cừ Thiên Phóng thờ dài, ngồi dậy tựa đầu vào thành giường, hắn nhìn cô rồi nói – “Bởi vì em yêu anh.”

Câu nói đầy tự tin của hắn khiến cô then quá hóa giận, tay nắm lại thành quyền. – “Đúng, em yêu anh! Nhưng cũng bởi vì yêu anh nên em không thể ở bên cạnh anh! Anh nói không hiểu vì sao em lại phản bội, tại sao lại muốn giết anh? Để em nói cho anh biết, bởi vì lần nào anh cũng khiến quá nhiều người phải chết, mỗi một lần em lại nghĩ rằng anh đã thay đổi, cứ mãi tham luyện mà chân chừ không ra tay, cuối cùng vẫn là đòi lấy quá nhiều mạng người. Do dự một ngày sẽ có vài người chết, một tháng, có thể hơn vạn người! Đó chẳng phải là do em đã hại họ sao? Chính là em!”

Khả Khanh vỗ ngực, khóc nức: “Là do lỗi của em, anh có hiểu hay không? Chỉ vì em muốn được ở bên cạnh anh thêm chút nữa, một tháng hay một ngày cũng được, hoặc chỉ cần một giờ, thậm chí là từng giây từng phút đều quý giá, vì vậy em càng không dám cầu mong xa vời, nhưng cuối cùng vẫn phải ép mình mau ra tay với anh —— “

Tiếng thét của Khả Khanh cứ mãi quẩn quanh ở trong phòng, cô che miệng, giây tiếp theo xoay người định chạy khỏi phòng.

Cừ Thiên Phóng nhanh như chớp đã ào xuống giường, đưa tay tóm lấy hông của Khả Khanh, tiến tới ôm cô từ phía sau.

“Vì vậy em mới không phát hiện ra anh đã thay đổi, chưa nhận ra tình cảm của anh, không biết rằng chỉ cần em nói ra, anh sẽ đồng ý tất cả mọi chuyện.” – Hắn run rẩy ôm chặt lấy cô, thì thầm ở bên tai. – “Bất cứ chuyện gì, bao gồm cả anh.”

“Phóng... buông em ra...” – Cả người Khả Khanh run rẩy, cô dùng cả hai tay để đẩy tay hắn ra nhưng không thể.

“Không.” – Cừ Thiên Phóng siết chặt lấy cô, không để cô vùng thoát ra khỏi vòng tay của hắn.

“Buông em ra.” – Cô nắm chặt bàn tay hắn, cố kéo ra.

“Anh không buông!” – Hắn thét lên, trên trán đã nổi đầy gân xanh.

“Buông ra!” – Khả Khanh hét lớn.

Cừ Thiên Phóng bỗng nói lỏng tay và dứt đứt chuỗi vòng ngọc đang đeo trên cổ Khả Khanh, hấn nén giọng hét lên: “Giết anh đi! Em cứ giết anh đi, đến lúc đó em muốn đi đâu tùy thích!”

Những hạt châu ngọc có khắc trứ thuật vương vãi đầy đất, chúng rơi xuống đập vào nền nhà, nảy lên rồi lại rơi xuống tạo thành những tiếng lách cách sinh động.

Khả Khanh kinh ngạc nhìn đám hạt châu dưới chân mình, sau đó xoay người mặt mờ nhìn hấn, chỉ thấy trong đôi mắt đen láy kia đang bùng lên lửa giận, hấn gầm lên.

“Tôi đây giết anh đi! Em đã có lại được năng lực, tin rằng chuyện phá cửa sổ chạy ra ngoài quá dễ đối với em. Chỉ cần giết anh là em có thể rời đi! Hay em cần phải có vũ khí? Không thành vấn đề!” – Hấn nắm lấy tay cô kéo tới phòng khách.

Khả Khanh sợ hãi, hấn bị áp lực đè nén bấy lâu nên giờ mới bộc phát, cô hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào, chỉ có thể xanh lét nhìn mình bị hấn mạnh mẽ kéo tới phòng khách, trông thấy hấn mở cơ quan bên trong bức tường, đem những thứ binh khí kia vứt xuống đất.

“Em muốn cái gì ở đây đều có cả! Dao? Thương? Kiếm? Kịch? Hay là dao ngắn?”

Cừ Thiên Phóng lấy ra một con dao găm và nhét vào tay Khả Khanh, tiếp đó hấn xé vạt áo ngủ trước ngực khiến vài chiếc cúc bắn ra ngoài, rồi hấn cầm lấy tay cô và dí mũi dao vào trước lồng ngực của mình, hai mắt đã bốc hỏa: “Nào đến đi, giết anh đi, chỉ cần đâm một dao là em được tự do, một dao đối lấy ba mươi năm sống ung dung tự tại, rất đơn giản phải không? Chẳng phải em đã làm việc này rất nhiều lần rồi sao? Đâm đi! Đâm đi ——”

Khả Khanh bỗng đưa tay tát Cừ Thiên Phóng một cái, cắt ngang câu nói kích động của hấn.

Cả căn phòng rơi vào yên lặng.

Cú tát của cô không hề nhẹ, nó khiến khóe miệng hấn rịn máu.

“Khốn khiếp... anh là đồ khốn khiếp...” – Khả Khanh ngã ngồi xuống đất, lệ tuôn đầy mặt, khóc không thành tiếng – “Đồ khốn... Tôi hận anh... Tôi hận anh...”

Cừ Thiên Phóng buông lỏng tay, con dao găm nặng nề rơi xuống sàn nhà, nếu không phải do hấn ép, cô vốn không thể cầm nổi con dao đó, cô không bao giờ muốn đụng vào nó một lần nào nữa, không bao giờ!

“Tôi hận anh...” – Cô run rẩy khóc, miệng vẫn không tha. Có những thứ nếu nói ra quá nhiều, nó sẽ biến thành sự thực.

Hấn quỳ xuống, vòng tay ôm lấy cô, thủ thủ. – “Không! Em yêu anh, yêu nhiều hơn ai hết, vì thế mới chịu đựng kiên trì lâu đến như vậy.”

“Anh... khốn khiếp!...” – Khả Khanh nức nở mắng, nhưng hai tay lại ôm chặt lấy hấn.

“Anh biết.” – Cừ Thiên Phóng nhắm mắt, ôm cô thật chặt, giọng nói của hấn chất chứa khổ đau – “Em có thể ra đi, cũng có thể ở lại bên cạnh anh, cùng nhau đối mặt với hết thảy mọi chuyện, chúng ta sẽ đi tìm Linh để hỏi rõ phương pháp xóa bỏ lời nguyền.”

“Nếu như không có cách giải thì sao?”

“Vây ít nhất chúng ta vẫn còn có thể ở bên cạnh nhau —— “

“Sau đó thì sao?” – Cô khô sở đất dứt câu nói của hấn, – “Anh vẫn sẽ già và chết đi, còn em thì sao? Em phải làm sao đây? Cả kẻ chúng ta có cơ hội gặp lại nhau, nhưng anh đâu còn nhớ ra em là ai nữa?”

“Đúng, anh sẽ đầu thai chuyển kiếp, nhưng vẫn sẽ đi tìm em!” – Hấn nâng cằm cô lên, kiên định nói – “Anh tuyệt đối sẽ không quên em đâu! Dù anh có quên thì em vẫn có thể nói cho anh biết tất cả. Sở dĩ anh thu thập những miếng đồng đen cổ, những thứ binh khí anh đã từng dùng qua vì tất cả chúng nó đều là chứng cứ về hai ta. Anh sẽ viết lại tất cả và em có thể lấy ra cho anh xem, anh sẽ tin, anh sẽ nhớ kỹ em, nhớ anh yêu em đến nhường nào, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, tuyệt đối không để em lại một mình đối mặt với thế giới này đâu!”

Ngắm nhìn khuôn mặt chân tình của hấn, đôi môi Khả Khanh khẽ run rẩy, không thể thốt nên lời.

“Anh yêu em!” – Cừ Thiên Phóng khẽ hôn lên trán Khả Khanh, giọng hấn cũng run, – “Đồng ý với anh... rằng em sẽ ở lại, hãy để anh chăm sóc cho em...”

Con người đen láy của hấn hoàn toàn thành thật, nghe giọng hấn nói như lời khẩn cầu tuyệt vọng, nó khiến khối tưởng thành cuối cùng trong lòng Khả Khanh vỡ vụn.

Cô vươn tay vỗ về gương mặt hấn, rung rung: “Anh có cam đoan... sẽ nhớ kỹ em không? Cam đoan rằng sẽ mãi ở bên em...”

Cừ Thiên Phóng không thể tin vào tai mình.

“Anh cam đoan.” – Viên mắt hấn ươn ướt, ôm chặt lấy cô, thì thầm lời cam kết. – “Anh cam đoan sẽ không bao giờ quên em, tuyệt đối không rời xa em, cả đời này, kiếp sau, trọn đời trọn kiếp cho đến mãi mãi!”

Cô bật khóc thành tiếng.

Hắn khăn khăn thì thầm lời hứa hẹn bên tai cô, – “Mãi mãi...”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Hừng đông, ánh mặt trời rọi xuống đáng hai người, nhuộm vạn vật thành màu vàng lấp lánh.

Hắn thương tiếc hôn lên đôi mắt đang rơi lệ, đôi môi của cô.

Cô đón nhận hắn, cảm nhận đầu lưỡi, từng hơi thở, từng sự ầm ập toát ra từ hắn.

“Em thật đẹp.” – Hắn kéo áo cô xuống, nhìn ánh dương chiếu vào thân thể mềm mại trắng hồng của cô, bàn tay khẽ âu yếm bầu ngực trắng mịn: “Vừa ngọt ngào... vừa mềm mại...”

Cô thở hổn hển, khẽ rên lên khi cảm nhận đôi môi hắn thay thế bàn tay, toàn thân như có luồng điện chạy qua, không kim được cong người lên, hai tay luồn vào mái tóc đen của hắn, muốn nhiều hơn nữa.

“Đã lâu... lâu như thế...” – Môi của hắn trườn lên môi cô, khẽ lẩm bầm.

Mười mười ngày trôi qua nhưng lại dài như hàng thế kỷ. Từng ấy thời gian, hắn luôn cố kìm nén dục vọng muốn cô, chỉ sợ cô càng xa hắn hơn.

Bàn tay hắn trượt xuống vòng eo mảnh khảnh thon thả, luồn vào chiếc quần ngủ bằng lụa mỏng, ôm lấy hông cô kéo sát vào người mình.

Cách một lớp lụa mỏng, cảm giác rõ rệt cứng nóng của hắn cọ xát nơi tư mật của mình, cô khẽ run lên.

“Ôm chặt anh.” – Đôi mắt đen thẫm như có lửa đốt, giọng hắn khàn khàn – “Để anh cảm nhận được em”

Cô không kim được càng dính sát vào người hắn.

Hắn cúi đầu chiếm đoạt đôi môi cô, nụ hôn vừa thô bạo vừa cuồng nhiệt. Cô rên rỉ, khẩn thiết đáp trả hắn. Lửa tình phủ khắp hai cơ thể, bọn họ triền miên quấn lấy nhau, vừa mon trón vừa chậm rãi. Quần áo không biết đã bị xé bỏ từ khi nào, rơi đầy sàn nhà. Mấy ngày vừa qua hắn đã kìm nén rất lâu, chỉ ở cạnh cô đã khiến hắn như phát điên.

Sợ mình quá thô bạo sẽ làm tổn thương đến cô nên hắn định buông tay, nhưng cô lại không chịu.

“Anh sẽ làm đau em...” – Hắn thở gấp, mồ hôi đọng giữa chân mày lấp lánh.

“Không, anh sẽ không...” – Hai gò má cô đỏ bừng như hoa, ánh mắt mờ mịt đủ mọi cảm xúc, bàn tay nhỏ bé thăm dò bên trong quần lót hắn, ôm chặt eo, ướn người nghênh đón hắn, vừa thở gấp vừa khẽ rên: “Em muốn anh... muốn anh vào trong cơ thể em... cùng với em...”

Câu nói của cô đã đập vỡ tuyến phòng ngự cuối cùng của lý trí hắn, hắn không muốn nghĩ nhiều cũng không muốn nhịn nữa, chỉ khẽ gầm một tiếng, tiến vào nơi ầm ập của cô. Hắn yêu cô mãnh liệt, thèm khát, hơi thở cô dồn dập, hương ứng hắn.

Bọn họ làm tình, điên cuồng kịch liệt...

Cô có đủ sự nhiệt tình để yêu hắn, vừa gọi cảm vừa mỹ lệ, da thịt mềm mại phảng phất hương thơm ngọt ngào.

Hắn nhìn cô run rẩy khi hắn tiến vào, nhìn cô rên rỉ trong lửa tình cuồng nhiệt, nhìn bóng dáng hắn in sâu trong đôi mắt tràn ngập dục vọng của cô.

“Anh yêu em... em là của anh... mãi mãi là thế...” – Hắn khàn giọng tuyên bố, cúi đầu hôn lên đôi môi xinh đẹp, nắm chặt tay cô, mười ngón đan vào nhau quấn quít, hơi thở hòa cùng một nhịp, đưa đẩy đưa đẩy đến tận cùng thế gian.

Ngoài cửa sổ, một đám mây trắng lững lờ trôi.

Hắn ôm cô xoay người lại, để cô nằm sấp trên ngực hắn. Cô nhắm mắt khẽ thở gấp, cảm nhận từng ngón tay hắn đang mon trón trên tấm lưng trần nhẽ nhại mồ hôi của mình... một đợt khoái cảm mới ập đến.

“Lúc nào anh cũng muốn em...”

Nghe giọng nói trầm khàn của hắn, cô mở đôi mắt ngập nước, nhìn gò má bên trái in hằn năm đầu ngón tay ửng đỏ, không kim được giờ tay khẽ xoa.

“Có đau không?”

Hắn giờ tay đặt lên ngực cô, khàn giọng nói: “Không có em, nơi đây mới đau đớn.”

Nước mắt đột nhiên dâng lên, cổ họng nghẹn đắng, cô nghiêng người thương xót hôn lên má trái hắn: “Xin lỗi...”

“Tất cả đều là lỗi của anh.” – Hắn cầm bàn tay cô, khẽ hôn lên đầu ngón tay, nhìn sâu vào đôi mắt cô, nói thật lòng. – “Nếu như không vì anh, em cũng không phải chịu nhiều đau khổ đến thế. Khi phát hiện em mất ký ức, anh nên rời xa em mới phải, nhưng anh lại rất ích kỷ... Em dịu dàng, tốt đẹp như vậy, anh không có cách nào ép mình buông tay...”

Cô không biết nói gì, chỉ tiếp tục hôn lên đôi môi mỏng của hắn, rồi xuống chiếc cằm vuông vức, hôn xuống yết hầu nhô lên, sau đó là lồng ngực rắn chắc của hắn.

Ngon lửa tình chưa kịp tắt đã bùng lên, đầu lưỡi cô lướt qua bụng dưới của hắn, hắn ngẩng đầu khẽ rên một tiếng thỏa mãn. Đến khi cô bắt đầu hôn xuống dưới, hắn vội xoay người ngăn cô.

“Không được, lần này chúng mình sẽ làm trên giường.”

“Em không ngại.” – Cô mỉm cười, đôi chân dài ôm chặt hông hắn.

Đôi mắt hắn tối sầm lại, cơ thể căng cứng, tuy rằng hắn đã bị đánh gục trước lời mời đầy khiêu gợi của cô, nhưng cuối cùng sợ cô sẽ khó chịu vì nằm trên sàn nhà, hắn thở sâu, trả lời: “Anh đề ý.”

Hắn ôm cô nhấc bổng lên, bước tới phòng ngủ.

“Vì sao?” – Cô không hiểu nhưng cũng không phản đối, chỉ vòng tay ôm cổ hắn, mặc hắn bế đi.

“Nằm trên sàn nhà em sẽ bị đau người.” – Hắn lầu bàu.

Cảm giác ấm áp tràn ngập tâm can, cô cảm động không kim được càng ôm chặt hắn hơn.

“Thiên...” – Bầu ngực mềm mại của cô ép vào người hắn, hương vị ngọt ngào tựa như mật ngọt. Hắn nhất thời choáng váng, suýt nữa ngừng bước chân, cuối cùng dựa vào chút lý trí còn sót lại để đẩy nhanh tốc độ, đưa cô từ sân phòng khách trở về chiếc giường màu đen to lớn của hắn, đặt cô lên tấm đệm êm ái, lần thứ hai ép chặt cô.

Bấy giờ, hắn mới chậm rãi đặt lên trên người cô vô số nụ hôn nhỏ, từng chỗ da thịt nhạy cảm của cô. Hắn biết hôn chỗ nào cô sẽ thờ dốc, chạm vào nơi nào khiến cô run rẩy, quen thuộc thân thể của cô như chính thân thể hắn vậy.

Dường như muốn bù đắp lại những tổn thương và hối tiếc trước kia, hai người ở trên giường lại quấn quýt triền miên, mê luyến thân thể của nhau, trao nhau từng nhịp thở và mồ hôi, cùng rút toàn bộ sức lực của đôi phương.

Cả một ngày, hai người họ im lặng quấn lấy nhau không rời.

Mặt trời lặn xuống, vàng trắng khuyết cong cong nhô lên.

Hắn ôm cô từ đằng sau, cùng nằm trên giường ngắm trăng.

“Anh.. không biết Linh ở đâu sao?”

Ở trong vòng tay ấm áp của hắn, cô biết lẽ ra mình không nên hỏi như vậy, nhưng cô hiểu rõ, mọi chuyện phải được giải quyết dứt khoát, cho dù kết quả xấu hay tốt, ít ra cô cũng biết sau này mình nên làm như thế nào.

“Anh không biết, trước đây cô ấy luôn tới tìm anh.”

“Vậy...”

“Yên tâm, cô ấy sẽ xuất hiện.” – Hắn lấy mũi xoa nhẹ gáy cô, động tác vô cùng thân thiết – “Nói chung nếu không tìm thấy cô ấy, anh biết mình nên đi hỏi ai.”

“Cha mẹ của Linh à?”

“Không, chủ nhà trọ của em.”

“Chủ nhà trọ của em ư?” – Cô ngạc nhiên, quay người lại – “Vì sao?”

“Vi hấn ta không phải là người.” – Đôi mắt hấn trở nên sâu thẳm

“Không phải người?” – Cô hé miệng, ngỡ ngàng.

“Từ rất lâu rồi anh đã gặp hấn, còn có em và Linh nữa, hấn ta – vẫn không khác xưa.”

Cô chột cả kinh, mặt tái nhợt: “Điều này....”

“Không phải.” – Hấn ôm cô trấn an – “Không phải hấn ta.”

“Nhưng anh... nếu không phải hấn, vậy anh gặp hấn ta ở đâu?” –

Cừ Thiên Phóng lại im lặng.

“Ở đâu?” – Cô tiếp tục truy hỏi.

Cừ Thiên Phóng nhếch miệng, u ám nói: “Anh không biết đó là chỗ nào, nhưng anh nghĩ nơi tương tự như thế có lẽ là địa ngục.”

Cô khẽ hít mạnh, khuôn mặt không còn chút huyết sắc.

“Em không nên kinh ngạc thế, đây là cái giá anh phải trả vì đã phạm quá nhiều sát nghiệp, làm quá nhiều chuyện sai trái, lẽ ra anh không được nhập luân hồi. Mà có lẽ như thế sẽ tốt hơn cho em.” – Hấn giờ ngón cái khẽ xoa mặt cô, đáy mắt chứa đầy khó khăn, nói qua loa – “Anh cứ nghĩ mình sẽ phải ở lại đây, nhưng hấn ta xuất hiện, nói cho anh biết có người đánh đổi cho anh một cơ hội. Sau đó hấn ta lấy đi toàn bộ ký ức để anh chuyển thế đầu thai.”

Chẳng trách khi hấn chết đi, mấy trăm năm trôi qua cô không nhìn thấy hấn, còn tướng lòi nguyên của Linh có chút sai lầm, còn mình chỉ không già không chết nên cô buồn lòng cảnh giác. Nhưng vào lúc bất ngờ không kịp đề phòng nhất thì cô lại gặp hấn đã chuyển kiếp.

Tim lại đau nhói, cô nhắm mắt.

“Anh rất xin lỗi.” – Như biết cô nghĩ gì, hấn hôn trán cô, thấp giọng nói.

“Không sao, em biết anh không cố ý.” – Cô lắc đầu, mở mắt dịu dàng nhìn hấn. – “Giờ anh đã ở đây rồi.”

“Ừ, anh đã ở đây.” – Hấn ôm cô vào lòng, hứa hẹn – “Anh là Cừ Thiên Phóng, em là Đường Khả Khanh, chúng ta cùng bắt đầu lại một lần nữa, tất cả mọi chuyện sẽ không giống như trước kia.”

Cô rúc trong ngực hấn thở dài, khẽ hỏi: “Họ Tàn kia...”

“Là Câu hồn Sứ giả của Địa phủ, Phán quan Diêm La... anh không biết, cũng không hiểu vì sao hấn ở nơi này. Nhưng mọi chuyện đều có nguyên nhân, nhất định hấn ta biết Linh đang ở đâu, hoặc tìm cô ấy như thế nào. Anh không nghĩ việc tập đoàn Lăng thị tài trợ cho cha mẹ nhận nuôi em và chuyện sau khi em rời nhà lại đúng lúc hấn ta cho thuê phòng là tình cờ.”

Đúng là không thể trùng hợp như vậy.

Nghĩ lại, lần đầu tiên cô gặp Linh vì Tàn ca nhờ cô dẫn Linh đến gặp cha mình, thế nhưng dù Linh là người đứng đằng sau tài trợ cho cha, tại sao cha lại không biết cô ấy...

A, đúng rồi, người cha liên lạc luôn là vợ chồng họ Lăng, vì thế nên cha không nhận ra cô ấy.

Cô thở dài, nói: “Hấn ta biết Linh, họ là bạn bè.”

“Quả nhiên là thế, ngày mai chúng ta sẽ đi hỏi hấn.”

Cô nghe thế trong lòng bỗng dưng dậy lên nỗi bất an, lo lắng nhìn xung quanh: “Chẳng phải anh nói họ Tàn kia, hấn là... Chúng ta cứ quên đi quá khứ, có được không? Hay chỉ mình em đi thôi...”

“Không, chúng mình cùng đi.” – Hấn giờ tay chạm vào môi cô, “Em nghĩ anh thật sự muốn tới gần hấn ta, hoặc để em gặp hấn sao? Anh chỉ không muốn em rời khỏi tầm mắt anh, cho dù thế nào, chúng ta vẫn luôn có nhau.”

Trong lòng tràn đầy ấm áp, cô nắm tay hấn, dịu dàng đồng ý.

“Được, cho dù thế nào, chúng ta vẫn luôn có nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chứng Nào Tật Ấy.

Trời đã sáng.

Khi Khả Khanh tỉnh dậy thấy bên cạnh trống không.

Nhất thời cô cảm thấy hoảng hốt, nhưng ngay sau đó đã nghe thấy tiếng nói mơ hồ của hân từ bên ngoài truyền đến.

Thì ra hân còn chưa chạy đi tìm Linh và Tần tiên sinh, cô thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu đứng dậy mặc áo ngủ, chuẩn bị đẩy cửa bước ra ngoài thì nghe thấy một giọng nói khác vang lên.

“Cừu Thiên Phóng, bảy mươi lăm công ty con này là do cậu thành lập?”

“Thì sao?”

Khả Khanh mở hé cửa nhìn ra, trong phòng khách đang có một đám người, ngoại trừ Cừu Thiên Phóng thì toàn bộ các giám đốc trẻ tuổi thế hệ mới của Cừu Thị đều tới; Cừu Thiên Vân, Cừu Thiên Tấn, thậm chí còn có cả người không thích chuyện ồn ào – Cừu Thiên Lâm.

Người vừa nói câu trên là Cừu Thiên Lâm, y đem tập tài liệu đang cầm trong tay ném lên bàn, lạnh lùng chất vấn: “Đã vậy không cần tôi nói cậu cũng hiểu được, những công ty con đó có tám phần là đăng ký ở BVI, đúng không?”

Lời nói trên làm cả người Khả Khanh bàng hoàng, gương mặt không còn chút huyết sắc.

BVI? Nếu cô nhớ không nhầm thì BVI là một quần đảo, nơi có nhiều công ty phi pháp chuyên phục vụ cho việc buôn lậu thuốc phiện, rửa tiền và bán thông tin mật của các công ty khác, thế nhưng thông tin của những công ty trên quần đảo này lại được bảo mật hoàn toàn, người bên ngoài không thể nào tra ra được thông tin gì từ họ. Thủ tục thành lập công ty ở nơi đó cũng rất dễ dàng, cho nên dễ bị kẻ xấu lợi dụng thành lập những công ty ma dùng để rửa tiền hoặc thao túng giá cổ phiếu.

Tại sao hân lại muốn mở những công ty này? Mà số lượng còn lên tới bảy mươi lăm cái?

Bàn tay đang giữ chặt nắm đấm cửa chốt cứng đờ, trong lòng Khả Khanh dâng lên một dự cảm bất an.

Giọng nói chất vấn lại một lần nữa vang lên trong phòng khách.

“Cách đây năm năm, cậu ở nước ngoài lợi dụng chức quyền, dùng các công ty con để đầu tư khoản tiền hơn một trăm năm mươi triệu ra nước ngoài, nhìn qua có vẻ là một giao dịch chính thống, nhưng trên thực tế số tiền kia đã sớm bị cậu rửa sạch bằng ngân hàng giả. Còn nữa, gần đây nhất là trong ba tháng này cậu dùng các công ty đó để vay nợ ở bên ngoài, lấy danh nghĩa của Hoàng Thống làm đảm bảo, thu hoạch được hơn Bảy mươi hai triệu tệ, có đúng hay không?”

Trời ơi...

Khả Khanh đưa tay bịt miệng, chân mềm nhũn khiến cô ngã ngồi trên mặt đất, bỗng nhiên cô hiểu ra hân đang làm cái gì.

Hân muốn... rút rỗng Hoàng Thống.

Giây phút ấy cô cảm thấy tai mình như ù đi, cổ họng trào dâng nghẹn ứ, tay chân run rẩy, đầu óc choáng váng như muốn ngất xỉu.

Hoàng Thống là công ty đã cổ phần hóa, nếu bị rút ruột sẽ trở thành một scandal khiến toàn bộ thương giới điên đảo, đến lúc đó không chỉ mình Cừu gia bị sụp đổ mà còn liên lụy tới các cổ đông trong công ty, và khiến hàng vạn công nhân viên của tập đoàn rơi vào cảnh thất nghiệp.

Hân sao có thể làm như vậy được? Làm sao có thể?

Lẽ nào hân không biết làm như vậy sẽ liên lụy đến rất nhiều người sao?

Không, đương nhiên Cừu Thiên Phóng biết điều đó, hân đã ở trong thương giới lâu như vậy làm sao lại không biết?

Nhưng hân vẫn cố tình làm, không quan tâm số phận kẻ khác sẽ ra sao.

Cô đau lòng nhắm mắt lại, cứ tưởng rằng hân đã thay đổi, cô thật sự nghĩ rằng hân đã thay đổi, thế nhưng... hân vẫn không thể bỏ xuống phần danh lợi này.

Tại sao hân có thể làm như vậy đối với cô?

“Cừu Thiên Phóng, nể mặt bác hai nên tôi mới không đem những chứng cứ này giao cho cảnh sát, thế nhưng cậu phải từ chức tổng giám đốc và trả lại toàn bộ số tiền.”

“Làm vậy thì có lợi gì cho tôi?”

“Cậu——”

Cừ Thiên Phóng cười lạnh, – “Đại gia ta cực khổ lâu như vậy không phải vì tiền.”

“Cừ Thiên Phóng! Cậu chớ nên không biết phân biệt đúng sai, bác hai đối xử với cậu không tệ nhưng không ngờ cậu lại làm ra loại chuyện tán tận lương tâm đến vậy ——”

Khó có thể tiếp tục nghe nữa, Khả Khanh đóng cửa lại nhưng vẫn không ngăn được tiếng cãi vã truyền tới.

Bây giờ là rút ruột, lần tới sẽ là cái gì? Lần sau hẳn sẽ làm ra việc kinh khủng nào nữa?

Toàn thân Khả Khanh rét run, cô cảm thấy trái tim mình đang dần nguội lạnh.

Hắn vốn không thể bỏ được tiền và quyền, suy cho cùng hắn vẫn muốn có được thiên hạ của hắn, lẽ ra cô nên sớm biết với cá tính của mình, hắn sẽ không bao giờ cam chịu ký kết ước bán thân, cũng không thể bằng lòng làm trâu làm ngựa cả đời.

Có tài phải làm vương hậu, cần gì làm nông phụ? (*)

(*)既能为王后,何须做农妇: Một thành ngữ của người Trung Quốc, ý nói kẻ có tài thì phải đứng trên người khác, không thể cam chịu làm người dưới.

Đúng vậy, có tài thì phải làm vua, sao có thể để kẻ khác sai khiến?

Cô đã quên mất điều này, hắn không thể cam chịu làm người bình thường như vậy.

Dùng chút lý trí còn sót lại, Khả Khanh nắm chặt nắm cửa và tự đỡ mình đứng dậy, quay đầu nhìn chiếc giường mà cả hai đã cùng ân ái đêm qua.

Dường như cô vẫn còn nghe thấy tiếng nói yêu thương của hắn ở bên tai.

Anh yêu em. . .

Đúng vậy, hắn nói yêu cô thế nhưng càng yêu thiên hạ của hắn hơn.

Sao hắn có thể làm như vậy? Hắn nghĩ cô sẽ nhận định việc này như thế nào? Không trực tiếp giết người thì không có lỗi sao? Gián tiếp hại người là đúng à? Có phải hắn nghĩ như vậy không? Có phải không?

Tan nát cõi lòng, nhưng cô lại không khóc được, chỉ cảm thấy trái tim mình mệt mỏi.

Quá sức mệt mỏi.

Kết quả cuối cùng vẫn chỉ là vô ích.

Đúng là kiếp này tay hắn chưa từng nhuộm máu, hắn chỉ mượn đao giết người.

Cho dù hắn yêu cô thì sao?

Cô vẫn không thể thay đổi hắn, cũng không thể tiếp tục ở lại đây nhìn sự việc xảy ra, cô không chịu đựng được việc trong tương lai lại một lần nữa phải đâm dao vào tim hắn.

Đã sống lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô mới biết thế nào gọi là chết tới tận tâm can.

Quá đau lòng, Khả Khanh mở cửa đi ra ngoài, nấy người đàn ông vẫn còn đứng cãi vã trong phòng khách, không ai chú ý tới một cô gái đang lặng lẽ đi vào gian phòng khác.

Cô mặc lại quần áo của mình sau đó mở rộng cửa đi ra ngoài, bọn họ vẫn không ngừng tranh chấp nhưng cô không thèm liếc mắt nhìn, chỉ lặng lẽ đi qua hành lang, bước lên chiếc cầu thang xoắn dẫn đến sân thượng.

Cửa sân thượng bị khóa, nhưng những thứ này đã không còn có thể ngăn được cô.

Khả Khanh đưa lòng bàn tay nắm vào khóa, chiếc khóa mật mã dùng công nghệ cao tức khắc vỡ vụn.

Tiếng còi báo động chói tai vang lên, nhưng cô làm như không nghe thấy, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

Tiếng còi vừa réo, khuôn mặt Cừ Thiên Phóng lập tức trắng bệch.

Giây tiếp theo, hần bỏ lại đám người Cừ gia, giây cũng không kịp đi liền chạy thẳng vào phòng ngủ, cô không ở trên giường cũng không có trong phòng tắm.

“Cừ Thiên Phóng! Cậu làm cái gì vậy?”

Cả đám truy hỏi hần, hần đẩy những tên ngu ngốc đó ra, dùng tốc độ nhanh nhất chạy vội lên lầu, cửa sân thượng đã bị phá. Cừ Thiên Phóng kinh hãi chạy ra ngoài, nhưng chỉ kịp nhìn thấy vật áo của cô biến mất sau bức tường thấp.

Hần vọt tới bên tường, chiếc bóng áo trắng của cô đã nhảy sang sân thượng của tòa nhà bên cạnh.

“Khả Khanh——“

Cô khựng lại một chút, nhưng không quay đầu nhìn hần mà tiếp tục bước về phía trước, đi tới cánh cửa dẫn xuống tầng dưới, mở, sau đó đóng cửa.

Từ đầu tới cuối đều không quay đầu lại nhìn hần.

Hần tức giận chửi thề, lập tức chạy xuống nhà nhưng lại bị đám đầu heo ngăn lại ở hành lang.

“Cừ Thiên Phóng, cậu đang giờ trò quỷ quái gì vậy?”

“Chớ cản đường tao!” – Hần phẫn nộ vung quyền, một quyền này khiến Cừ Thiên Tấn ngu ngốc bay ra ngoài.

Hai người còn lại hoảng sợ, vội vã lùi lại.

Hần chạy tới thang máy, nhập mật mã, hy vọng có thể đuổi kịp cô, chặt vật xuống được lầu dưới, cửa thang máy vừa mở Cừ Thiên Phóng lập tức vọt ra ngoài, chân trần băng qua đường, ôm tia hy vọng cuối cùng chạy sang tòa nhà đối diện hỏi, nhân viên quản lý nói cho hần biết có thấy một cô gái đi xuống, nhưng cô ấy vừa mới bắt taxi, lên xe đi rồi.

Cừ Thiên Phóng chạy tới đường cái, mồ hôi đầm đìa nhìn dòng xe nhộn nhịp.

Bầu trời trong xanh quá, mây trắng lững lờ, ánh nắng mặt trời chói chang như đâm vào mắt.

Hần chân trần đứng thờ đốc ở lối dành cho người đi bộ, mặt đất bị ánh mặt trời thiêu đốt phả ra hơi nóng hầm hập, tiếng người, tiếng còi xe vẫn rầm rĩ bên cạnh hần.

Vẫn là thành phố ấy, vẫn là đường xá ấy, nhưng hần biết... tất cả đã không bao giờ được như lúc trước.

Lại một lần nữa hần để vuột mất cô ——

“Những chứng cứ đó là ai điều tra ra?”

Chưa từ bỏ ý định, Cừ Thiên Phóng quay về nhà lấy chìa khóa chuẩn bị lái xe đi tìm Khả Khanh, lúc này hần mới phát hiện ba vị công tử nhà Cừ gia vẫn còn đang ở đó. Thoáng chốc hần có suy nghĩ muốn đánh cho đám người này một trận, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được. Hần nhanh chóng vào phòng ngủ thay quần áo.

Cừ Thiên Tấn ôm chiếc mũ gầy nằm rên rĩ trên ghế salon.

Hai người Thiên Vân và Thiên Lâm cùng nhìn nhau cảnh giác, cuối cùng Thiên Vân là người mở miệng: “Mày... hỏi cái này làm gì?”

Lười chơi đùa cùng đám người này, hần đã mặc xong quần áo và bước ra từ phòng ngủ, lạnh lùng phân tích: “Thiên Tấn quá ngu ngốc không có khả năng nhìn ra vấn đề trong đó. Thiên Vân mặc dù có khá hơn nhưng lại quá hâm sắc——“

“Cừ Thiên Phóng, mày nói bậy bạ cái gì thế?” – Thiên Vân tức giận đến đỏ cả mặt.

“Vì vậy chỉ còn người thứ ba là Cừ Thiên Lâm?”

“Cậu có ý tứ gì?” – Sắc mặt Cừ Thiên Lâm hơi thay đổi.

Cừ Thiên Phóng mặc áo khoác ngoài, nói gọn: “Ý là, tất cả những tài liệu cậu tra ra được đều là giả, đều do tôi bày ra, thực tế tiền vẫn ở nguyên chỗ cũ chưa hề sút mẻ một xu. Cừ Tinh Viễn không tin tưởng năng lực của các cậu nên mới lệnh cho tôi trở về, nhưng tôi không có hứng thú với Hoàng Thông cho nên đã thỏa thuận với ông ấy, nếu ai có năng lực tìm ra được những tài liệu giả này, tôi sẽ giao lại công ty cho người đó.”

“Cái gì?!” – Hai kẻ kia trảm miệng một lời, cùng ngạc nhiên đồng thanh.

“Đùa cái gì thế?” – Cừ Thiên Tấn thiếu chút nữa đã lăn từ trên ghế salon xuống đất.

“Các cậu tin tôi đi, việc tôi không muốn làm nhất lúc này là nói đùa.” – Nếu không phải vừa rồi hần nổi hứng muốn đùa giỡn ba tên này thì sự tình đã không biến thành như vậy.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Cừ Thiên Lâm, hắn vừa đi giày vừa lạnh lùng nói: “Đây là một cuộc kiểm tra, và cậu đã thắng.”

“Mày đừng nói bậy nữa!” – Cừ Thiên Vân tức giận gào lên kháng nghị.

“Mày làm gì đủ tư cách để quyết định?” – Cừ Thiên Tấn cũng nổi giận nhảy dựng lên từ trên ghế salon.

“Cừ Thiên Phóng, những lời cậu nói là thật chứ?” – Cừ Thiên Lâm vẫn còn cảm thấy nghi ngờ.

“Thiên Phóng, tôi cũng có phần tìm ra những tài liệu này—— “

“Mày ít rống thôi, chuyện này ngay từ đầu là do tao phát hiện ra —— “

“Tất cả im miệng cho tôi!” – Cừ Thiên Lâm hét lớn, hai người kia lập tức im bật, lúc này y mới quay sang hỏi lại Cừ Thiên Phóng – “Tại sao cậu lại từ bỏ vị trí này?”

“Nó không phải là thứ của tôi.” – Hắn vớ lấy chùm chìa khóa xe trên bàn và chạy nhanh vào thang máy, trước khi thang đóng cửa, hắn nhìn ba người kia, khẽ nhếch miệng cười khẩy. – “Tôi có thể tự tạo lập vương quốc riêng của mình, vì sao còn muốn của người khác? Thứ thuộc về tôi thì mãi mãi vẫn sẽ là của tôi. Còn bây giờ các cậu ở lại tôi ra ngoài có việc.”

Dứt lời, Cừ Thiên Phóng không hề khách khí mà bỏ lại bọn họ, vội vã rời khỏi tòa nhà.

Thần sắc trên gương mặt Cừ Thiên Lâm có sự thay đổi, từ nhỏ đến giờ bọn họ làm việc gì cũng thua một đứa mồ côi được nhặt về như hắn. Lần này tưởng rằng đã chớp được nhược điểm của con người này nhưng không ngờ đến phút cuối họ cũng chỉ là những quân cờ dưới bàn tay người ta mà thôi.

Mấy người bọn họ sống chết tranh nhau đồng gia sản nhưng hắn lại chê đó là giày cũ, đi không vừa chân.

Về mặt Cừ Thiên Lâm nhìn nhỏ, hắn hé miệng muốn nói nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn xuống. Chỉ còn Cừ Thiên Vân và Cừ Thiên Tấn vẫn có vẻ không cam lòng, nhưng việc đã đến nước này thì thà nhường lại vị trí Tổng giám đốc cho Thiên Lâm vẫn còn hơn giao cho người ngoài.

Ba người không hện mà cũng nhìn nhau, tuy rằng trong lòng vẫn còn bức tức nhưng cũng không dám nói gì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cách Giải Lời Nguyên

Hắn không tìm được Khả Khanh.

Nơi đầu tiên hắn nghĩ ra chính là nhà cô, nhưng cô không trở về phòng trọ. Hắn cũng đã vòng qua công ty, vừa đi xe vừa gọi cho cha mẹ cô, ngay cả giáo sư Đường và giáo sư Tổng cũng không biết cô ở đâu.

Phạm vi sinh sống của cô không lớn, Khả Khanh lại thường cố gắng không kết giao thân thiết với bất kì ai. Thậm chí hắn còn hỏi những thư ký khác trong công ty, nhưng cô không hề liên lạc với bất cứ người nào.

Một tháng trôi qua kể từ hôm đó, cô biến mất tựa như bọt biển, chỉ để lại đồ dùng cá nhân và quần áo của mình trong chiếc vali đang yên lặng dựa ở góc nhà. Còn chủ nhân thì mất tăm mất tích, giống như trước kia vậy.

Chỉ khác là, hắn còn sống, hắn vẫn nhớ rõ mọi thứ.

Hắn biết cô cũng vậy, chỉ không rõ cô đang ở nơi nào.

Có rất nhiều nơi để cô dừng chân, chỉ cần cô muốn thì chẳng ai có thể tìm thấy cô.

Nhưng... cô sẽ không già, không chết, chỉ có thể sống trong nỗi cô đơn, trong sự thất vọng đau khổ vì nghĩ hắn phụ bạc mình.

Hắn đau lòng thay cô, giận dữ vì sự ngu xuẩn của bản thân mình.

Tiếp theo phải làm gì đây?

Cô bỏ đi, hắn vẫn còn sống, sau đó thì sao?

Nếu không có chuyện gì xảy ra, hắn sẽ sống thêm năm, sáu mươi năm nữa, nhưng rồi sao?

Nụ cười của cô, sự dịu dàng của cô, tất cả đều choáng ngợp tâm trí hắn. Trên thế giới này, chỉ có cô luôn quan tâm tới hắn, chỉ có cô thương hắn, nếu không có cô, hắn không biết lí do mình sống tiếp là gì nữa.

Cửu Thiên Phóng nhìn những bình khí treo trên tường, trong thoáng chốc, hắn cảm phần nghĩ, nếu như mình chết đi, đợi thêm hai, ba mươi năm nữa, nhất định sẽ gặp lại cô, nhưng hắn lại chột nghĩ... Lúc ấy hắn có nhớ được mọi chuyện nữa không? Hay sẽ tiếp tục vô tình làm tổn thương cô? Nếu cô nhìn thấy hắn sẽ không bỏ đi lần nữa chứ?

Sau đó rồi sao? Tất cả lại quay trở về cột mốc ban đầu?

Tôi không muốn làm thế nữa, tuyệt đối không...

Câu nói đau khổ của cô quanh quẩn bên tai, hắn nhắm mắt, nghĩ tới về mặt đau khổ tuyệt vọng của cô trong màn mưa, phút chốc, lòng lại đau như cắt.

Người còn sống hay người đã chết, ai đau khổ hơn?

Là quên đi hay bị lãng quên?

Thời gian lặng lẽ trôi đi, hắn mở mắt, nhìn miếng đồng đen khắc cảm chú, nghĩ tới sự đau thương vô vọng trong mắt cô mà thấy đau đớn khôn cùng. Hắn biết mình sẽ không bao giờ để cô tổn thương thêm một lần nữa.

Hắn không tìm được cô, nhưng vì cô, hắn vẫn còn một việc phải làm.

Dưới ánh mặt trời, căn nhà lợp ngói đỏ mang phong cách cổ xưa hiện ra. Trước mái hiên, hàng Bi Ngạn (*) dập chòn theo gió. Góc tay trái trồng một cây Bồ Đề cao to, tán lá sum suê tỏa bóng mát cả một khoảng sân. Đi đến trước nhà, Cửu Thiên Phóng đẩy cửa ra, tiếng chuông gắn phía trên khẽ rung lên, một luồng khí lạnh ập tới. Trong chớp mắt, hắn không thể nhìn rõ cảnh vật bên trong, chỉ cảm thấy lạnh lẽo và tăm tối, trái ngược với khung cảnh sáng sủa bên ngoài.

(*) Hoa bỉ ngạn (红花石蒜 – Manjusaka – Mạn Châu Sa): Tương truyền loài hoa này nở nơi hoàng tuyền, bên cạnh Vong Xuyên hồ ở Minh giới. Hoa có màu đỏ rực rỡ như máu, phủ đầy trên con đường thông đến địa ngục, mà có hoa thì không có lá, đây là loài hoa duy nhất của Minh giới.

tyvn_biz_1451569_603759023005534_1139873523_n

Không biết có phải còn sớm hay không, mà trừ ông chủ đứng ở quầy bar lau ly thủy tinh và một con mèo mun đang cuộn tròn ngủ trên ghế, trong tiệm chẳng có một vị khách nào.

“Chào buổi sáng.” Thấy hắn, ông chủ tiệm thân nhiên chào.

“Chào buổi sáng.” Hắn thờ dãi bước về phía trước, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh quầy bar.

“Uống chút gì không?”

“Café Mandheling” – (một loại café nổi tiếng từ Ấn Độ)

Ông chủ với túi café hạt, ung dung lấy một lượng vừa đủ bỏ vào máy xay café, nghiền thành bột, sau đó đổ lên chiếc phễu màu đỏ đặt trên lọ thủy tinh.

Hắn im lặng nhìn người đàn ông trước mắt thành thạo rót nước, sau đó châm lửa. Căn phòng tĩnh mịch xen kẽ tiếng nhạc quanh quẩn trong không gian.

Nhìn ngọn lửa hồng nho nhỏ bập bùng trong chiếc lò nhỏ đun nước, khiến hắn nhớ tới hình phạt tàn khốc mình phải chịu từ xa xưa, khóe mắt hơi nhú lại.

Hắn chấp tay đặt lên quầy bar, dòi tầm nhìn lên người đàn ông đang lau ly thủy tinh.

“Tôi muốn gặp Linh.”

Đặt chiếc ly đã được lau sạch sẽ lên trên kệ, người đàn ông có đôi mắt phượng hỏi: “Gặp rồi thì sao?”

“Tôi muốn biết cách giải lời nguyền.”

Nước sôi lăn tăn dần trào lên bột café, ông chủ tiệm cầm thìa khuấy đều. – “Cô ấy bằng lòng buông cây đao kia không có nghĩa là cô ấy sẽ không nhặt lên. Không gặp lại có lẽ sẽ tốt hơn.”

“Tội của tôi, tự tôi chịu, Linh hiểu rõ ngay từ đầu Diệp Vũ không hề biết gì...”

“Linh không biết.” – Y ngắt lời, vừa khuấy đều nước sôi vừa cho thêm café vào – “Sau này cô ấy mới hiểu ra, nên mới sẵn sàng tha thứ.”

“Nếu đã như thế thì càng không nên để nàng chịu đau khổ chứ?” – Hắn khổ tâm hỏi lại.

“Nàng chịu khổ đều là vì tội của ngươi.” – Ông chủ tiệm thổi tắt ngọn lửa, mặt không đổi sắc nhìn hắn: “Ta đã cảnh cáo ngươi, giết người tất bị báo ứng.

Nhưng mấy nghìn năm qua vì nguoi, nàng đã tích cực làm việc thiện, khẩn cầu trời xanh, nếu không nguoi đã sớm hồn phi phách tán từ mười kiếp trước rồi.”

Sắc mặt hần trắng bệch nhưng vẫn nhìn thẳng vào người đàn ông tuần mĩ trước mặt, khàn giọng nói: “Đó là lý do tôi càng muốn biết cách giải lời nguyên, ít ra có thể hóa giải lời nguyên cho nàng.”

Ông chủ tiệm đặt chiếc fin pha cà phê ở trước mặt, từng giọt chất lỏng màu đen chảy xuống cốc. Y không trả lời mà chỉ nhìn chăm chú vào ly cà phê nhỏ giọt, dường như đang nghĩ điều gì.

Cừu Thiên Phóng nhẫn nại chờ đợi.

Ông chủ tiệm rót cà phê vào một chiếc ly thủy tinh, sau đó từ tốn nhìn hần, nói: “Nguoi nên biết rằng, không chắc Linh đã đồng ý với điều đó.”

“Tôi biết.” – Tim hần đập nhanh hơn.

“Thực ra cô ấy là một người rất dễ dàng tha thứ cho người khác.”

“Tôi cũng biết điều đó.” – Hần nắm chặt nắm tay.

“Nếu như điều kiện là nguoi quay trở lại địa ngục tiếp tục chịu đày ải thì sao?”

Một giọng nữ lạnh băng vang lên sau lưng, hần quay đầu lại nhìn thấy Linh mặc một bộ đồ màu đen đang đứng ở cửa, Vẻ mặt vốn luôn tươi cười nay trở nên lạnh lùng băng giá, cô quét mắt qua mặt hần, sau đó quay sang ông chủ tiệm đứng sau quầy bar, cô nói, giọng điệu đầy sự mỉa mai. – “Nếu như điều kiện của ta là muốn hần trở lại địa ngục chịu khổ thì sao?”

“Đó là lời nguyên của cô.” – Tần Nam nhàn nhạt nói.

Cừu Thiên Phóng trừng mắt nhìn Linh, gương mặt hần tái nhợt không còn chút huyết sắc, một hình ảnh thoáng hiện lên trong đầu, bóng tối lạnh buốt tim phổi, hần nhớ lại cảm giác da mình như đang đông cứng lại, dần dần bong tróc từng mảng.

Đôi đồng tử đen láy co rút lại, hần không muốn quay trở về nơi đó, nhưng nếu làm thế có thể đổi lấy tự do của nàng thì ...

“Được.” – Hần đáp.

Linh nheo mắt, hai tay cầm trong túi quần soóc ung dung thông thả tiến đến quầy bar, cô hừ lạnh: “Cho dù giải được huyết chú cô ấy sẽ quên nguoi?”

“Đúng.” – Gương mặt hần tái nhợt nhưng vẫn kiên định nói.

“Và sau khi trở lại bình thường sẽ kết hôn cùng người đàn ông khác, sống hạnh phúc vui vẻ đến già?”

Hần nghiêng răng, cổ ép mình mở miệng. – “Đúng.”

Linh yên lặng nhìn Cừu Thiên Phóng thật lâu, cuối cùng mới nói: “Không có phương pháp giải lời nguyên đó, chỉ ít thì ta không làm được!”

“Cô...” – Hần thực sự nổi giận, đột ngột đứng dậy muốn lao tới bóp chết cô nàng trước mặt, nhưng đến phút cuối hần vẫn kiềm lại được. Cừu Thiên Phóng đứng im, trừng mắt với Linh, hai bàn tay nắm chặt, giọng rít qua kẽ răng: “Rốt cuộc phải làm sao cô mới buông tha cho cô ấy?”

Linh lừ mắt, sau đó quay sang nói với Tần Nam: “Tần, ta quyết định rồi, nguoi đem hần quay về địa phủ đi, ta lập tức thả Diệp Vũ.”

Cừu Thiên Phóng nhìn đôi nam nữ trước mặt mình, toàn thân cảm thấy mệt mỏi.

Tần Nam bước tới gần Cừu Thiên Phóng, vươn tay đặt lên đỉnh đầu hần, hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau, y xác nhận lại một lần nữa.

“Không hối hận?”

“Không hối hận.”

Hần khẳng định chắc như đinh đóng cột. Tần Nam ngưng mắt nhìn Cừu Thiên Phóng, trên môi y nở nụ cười.

Thật kỳ lạ, gương mặt từ trước đến nay chưa từng lộ ra biểu cảm, nay lại mỉm cười.

Nhất thời Cừu Thiên Phóng cảm thấy không khí xung quanh mình như bừng sáng bởi nụ cười của con người này.

“Bọn họ đã nhìn lầm nguoi rồi.”

Cừu Thiên Phóng kinh ngạc nhìn Tần Nam thu tay về, y mỉm cười đưa ly cà phê đến trước mặt hần.

Linh đứng ở bên cạnh, tuy vẻ mặt nhăn nhó khó chịu nhưng không nói lời nào, Cừu Thiên Phóng cảm thấy mờ mịt: “Vì... vì sao?”

“Bởi vì người đã hiểu được thế nào là quên mình vì người khác. Chúng sinh nổi tà tâm đều là tội, là nghiệp, người trần ai cũng từng phạm sai lầm nhưng đều có cơ hội để sửa đổi, chỉ cần thay đổi cái tâm biết giúp người làm việc thiện là được. Quan Diêm Vương thấy người qua mấy trăm năm vẫn không chịu sửa đổi nên đã hết hy vọng, nhưng Diệp Vũ lại nguyện dùng thân mình cứu vớt lấy người, không để người hồn phi phách tán. Bề khổ vô biên – quay đầu là bờ, người thử suy nghĩ đi, nếu đã bị đẩy xuống tầng sâu nhất dưới địa ngục sao ta có thể đưa người trở lại?”

“...” – Cừ Thiên Phóng khàn giọng hỏi lại – “Vậy còn lời nguyện trên người nàng...”

“Linh.” – Tần Nam nhìn sang người vu nữ đứng bên cạnh.

Cô mím chặt môi, liếc xéo ông chủ tiệm một cái rồi hừ lạnh.

“Cô đã đồng ý rồi.” – Tần Nam trầm giọng nhắc nhở – “Đừng quên mọi việc đều có nhân – quả, là người trông Nhân dĩ nhiên phải do cô tới thu Quả đặng, nếu cô không buông tay, tất cả sẽ cùng chịu khổ.”

Lúc này Linh mới nhìn sang Cừ Thiên Phóng.

“Nói cho người biết, ta vẫn rất ghét người. Tuy huyết chú là do ta hạ nhưng ta cũng đành lực bất tòng tâm, không có cách nào gỡ bỏ lời nguyện đó. Bởi vì nguyên nhân là ở người, nếu muốn gỡ bỏ huyết chú trên người nàng, cũng chỉ mình người làm được.”

“Làm như thế nào?” – Lòng hấn căng thẳng.

“Làm việc thiện.” – Linh liếc hấn, không kiên nhẫn nói. – “Làm việc thiện tất có phúc báo, tất cả những gì chúng ta làm đều không thể qua mắt ông trời, có thể giải được huyết trù hay không hoàn toàn ở trong tay người, chỉ cần người thật lòng vì nàng ấy, cũng giống như nàng ấy đã thật lòng vì người trong suốt bao nhiêu năm qua là có thể dần dần tích thiện tiêu nghiệp, lấy việc thiện để lập công chuộc tội mới có thể giải thoát cho chính mình, nếu không phải Diệp Vũ dùng độ lượng của mình để cứu vớt người thì công đức mấy nghìn năm qua làm việc thiện cũng đủ để nàng ấy siêu thoát tám kiếp...”

“Là sáu kiếp.” – Tần Nam mở miệng nhắc nhở.

Linh trừng mắt liếc sang Tần Nam, bực mình nói: “Được rồi, thì sáu kiếp. Nói chung, bây giờ muốn gỡ bỏ lời nguyện người phải cầu phúc thay nàng, ta cũng không biết bao lâu mới đủ, có thể là vài chục năm, vài trăm năm. Quay đầu là bờ, làm nhiều việc thiện. Ta nói xong rồi đó, người hài lòng chưa?”

Câu cuối cùng là cô nói với Tần Nam.

Tần Nam nhẹ mím cười, lúc này mới nói với Cừ Thiên Phóng: “Vốn hai người không được hưởng đặc ân này, nhưng vì vu nữ Linh làm rối loạn số phận hai người nên mới có ngoại lệ.”

“Nhưng trước lúc đó nàng vẫn phải chịu đựng huyết trù đó phải không?” – Nghe phương pháp hóa giải lời nguyện này khiến sắc mặt hấn càng trở nên nhợt nhạt.

Cần phải mất bao nhiêu thời gian đây? Dùng cả đời hấn đủ sao? Rồi đến kiếp sau hấn có còn nhớ không? Nếu hấn quên hết mọi chuyện thì phải làm sao bây giờ? Nàng còn phải chịu đựng thêm bao nhiêu thời gian nữa đây...?

“Đúng vậy.”

Chỉ một từ đơn giản lại khiến hấn cảm thấy toàn thân bất lực.

Cừ Thiên Phóng nhìn hai người kia, nặng nề hỏi lại: “Lẽ nào không còn phương pháp nào khác có thể giúp nàng ấy... khá hơn một chút à?”

“Không có.” – Linh nhìn về tái nhợt mặt hấn rõ trên gương mặt hấn, cô bỗng nổi lòng trắc ẩn: “Nhưng bù lại ta có thể nói cho người biết một việc.”

Hấn không nói chỉ nhìn cô.

“Ta biết nàng đang ở đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Gặp Lại

Núi cao chọc trời, nước biếc như gấm.

Trên bầu trời xanh, một chú chim lớn giang rộng đôi cánh đón gió, bay lượn vòng.

Dọc con đường nhỏ không hề có bóng dáng của hàng quán.

Cừ Thiên Phóng lái chiếc xe Jeep chạy với tốc độ cao trên con đường kéo dài uốn quanh sườn núi, một bên là núi cao, một bên là vách núi dựng thẳng đứng, con đường này luôn xóc nảy và rất nguy hiểm, nhưng phong cảnh lại đẹp vô cùng.

Ven đường nở rộ loài hoa dại màu trắng, những cây đại thụ cao ngất mọc trải dài nơi sườn núi, đám dây leo xanh biếc quấn chằng chịt quanh thân cây rủ xuống, hương thơm của rừng rậm xông vào khoang mũi.

Khoảng chừng ba mươi phút sau, hắn đã đi tới cuối con đường.

Đoạn cuối này bỗng phình to tạo thành hình quạt, nơi đây tọa lạc trên một bãi đất cao, xung quanh là núi cao sừng sững giống như một bức bình phong bảo vệ, ngay bên trái có một khe suối nhỏ quanh co uốn lượn, giữa khung cảnh ấy là một ngôi nhà gỗ giản dị đơn sơ.

Cừ Thiên Phóng dừng xe trên bãi đất trống trước nhà.

Xe vừa tắt máy, không gian lại chìm trong yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vi vu.

Cửa trước của căn nhà gỗ mở rộng, nhưng không có bất kì ai ngó ra.

Hắn hít sâu một hơi rồi xuống xe.

Căn nhà gỗ không lớn nhưng được xây dựng khá chắc chắn.

Ngay bên mép có một miếng đất nhỏ, bên trong trồng một ít các loại rau, củ được chất thành đống tựa hẳn vào tường hành lang, phía trước còn nguyên gốc cây to bên trên cắm một chiếc rìu.

Hắn tiến lên phía trước, bước lên hành lang.

Bên trong cánh cửa, trên sàn nhà đặt một cái giỏ chứa rau cải tươi ngon, trên bàn còn có mấy quả táo đỏ to bằng nắm tay.

Thoạt nhìn nơi này giống như một hộ nông gia (gia đình làm nghề nông) bình thường.

Lúc đầu Cừ Thiên Phóng nghĩ rằng mình đã tìm sai địa chỉ, đang muốn cất giọng hỏi xem có người ở đây không thì khước mắt bắt được một vật gì đó động đậy. Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cánh cửa khác cũng đang mở, bên trong có một mái tóc đen chốc chốc lại theo gió bay lên rất nhanh rồi biến mất.

Gió tiếp tục nổi, mái tóc đen kia lại một lần nữa bay lên, lay động theo gió.

Bước chân bất giác đi tới, sau đó... hắn nhìn thấy cô.

Cô nằm nhắm mắt nghiêng mình trên một chiếc giường đơn, hô hấp nhẹ nhàng, làn da trắng như tuyết.

Cửa sổ trong phòng đều được đóng chặt, cứ cách một lúc lại có gió mát thổi tới từ phía cửa chính, gió làm mái tóc dài xõa xuống mép giường của cô phiêu đảng bay lên cao.

Hắn không dám cử động, thậm chí cũng không dám chớp mắt hay lên tiếng, hắn sợ mình chỉ vừa động đậy, cô sẽ lập tức biến mất theo gió.

Cừ Thiên Phóng không biết mình đã đứng đấy trong bao lâu, hắn cứ say sưa chăm chú ngắm nhìn cô.

Cứ tưởng rằng khi vừa thấy cô, giữa cả hai sẽ xảy ra một hồi tranh chấp truy đuổi, nhưng không ngờ lại thành tình huống này.

Khả Khanh ngủ rất sâu, khuôn mặt có phần tái nhợt tiêu tụy.

Hắn biết mình cần phải tiến sát hơn nữa để xác nhận cô là chân thật.

Hắn chậm chậm lặng yên không tiếng động bước tới, sau đó từ từ quỳ gối bên mép giường.

Cô ở gần ngay trước mắt, vẫn đáng vẻ đó, không hề tan biến, cũng chưa tỉnh lại.

Hắn có thể cảm nhận được từng nhịp hô hấp của Khả Khanh, ngửi thấy hương thơm trên cơ thể cô, đến lúc này hắn mới dám hít thở trở lại.

Hắn rất muốn đưa tay ra chạm vào cô, nhưng lại không dám, sợ làm cô tỉnh dậy.

Dưới viên mắt Khả Khanh xuất hiện quang thâm – dấu vết của sự mệt mỏi, xem ra đã lâu rồi cô không được ngủ ngon.

Ánh mặt trời xuyên qua song cửa sổ chiếu rọi vào trong phòng, thể hiện rõ những hạt bụi trắng bay lơ lửng trong không khí, không gian hoàn toàn yên tĩnh.

Khả Khanh ngủ say an tĩnh, nằng ằm nhẹ nhẹ phủ lên gương mặt cô, hần không muốn đánh thức cô dậy, cũng không muốn đi xem xung quanh, Cừ Thiên Phóng chỉ muốn ngồi trên đất ngắm nhìn người con gái mình yêu chờ cô tỉnh lại, canh giấc ngủ cho cô và đem về mặt say ngủ này khắc sâu trong lòng.

Khả Khanh mở mắt nhìn thấy hần.

Tiếng thở dài phát ra từ đôi môi đỏ mọng, cô mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt.

Lại nữa rồi, gần đây hình như cô hay trông thấy hần, lúc ngủ mơ thấy, mà khi tỉnh giấc cũng vẫn thấy ảo ảnh của hần.

Hay là cô vẫn còn đang ở trong mộng?

Khả Khanh mở mắt lần nữa, hần vẫn còn ở đây, ngồi co chân dưới đất, vẻ mặt mệt mỏi, ánh mắt hần tràn đầy khát vọng.

Sau đó, hần đưa tay ra, khẽ vuốt ve khuôn mặt của cô.

Là mộng sao?!

Chỉ có ở trong mộng mới có thể thấy hần xuất hiện ở nơi này, dịu dàng vuốt ve cô, còn trong thế giới hiện thực, hần vẫn đang mài miết với trò chơi tranh giành quyền lực kia mà.

“Vì sao ngay cả trong mộng anh cũng không buông tha cho tôi?” – Cô đau khổ nhìn hần, khẽ nói.

Giọng nói của cô dịu dàng, chua xót, lời kéo trái tim hần.

“Có lẽ bởi vì anh đã quá cần em rồi”.

“Không...” – Khả Khanh nhắm mắt lại, đau thương nói – “Anh không cần tôi, trên thế gian này người anh không cần nhất chính là tôi...”

“Anh đương nhiên cần em, em là trái tim của anh, một người không có tim, làm sao sống đây?”

Cả người cô khẽ run lên, mí mắt không nói.

“Em nói cho anh biết, một người không có tim, làm sao sống đây?” – Hần khàn giọng chất vấn.

Cô đau lòng mở mắt ra, phát hiện hần đang dựa vào thật gần, thật gần, gần đến nỗi cô có thể trông thấy nếp nhăn nơi khóe mắt hần, cảm giác được hơi thở ấm áp và ngửi thấy mùi vị quen thuộc trên cơ thể hần.

Giây phút ấy cô biết hần không phải là mộng, mộng không thể chân thực và rõ ràng như vậy, rõ ràng đến mức cô có thể nhìn thấy bàn tay hần đang run rẩy, ánh mắt hần sâu nét đau đớn.

Cổ họng cô như thắt chặt lại, trái tim đập lồi một nhịp.

“Tôi không phải là trái tim của anh.”

“Đương nhiên là em” – Cừ Thiên Phóng nhẹ nở nụ cười, trong tiếng cười lộ ra nỗi khổ của lòng hần – “Nếu không tại sao mắt đi em lại khiến anh cảm thấy ngực mình như đang bị ai đó khoét rỗng?”

Không thể chịu được sự đụng chạm dịu dàng của hần, Khả Khanh ngồi dậy, cố tình lùi lại, mặt không biểu cảm: “Anh đừng nói những lời ngọt ngào dễ nghe nữa, tôi không có hứng thú.”

Hần rút tay về, nhìn thẳng vào cô: “Nếu như anh nói những lời mà em nghe được ngày hôm đó chỉ là hiểu lầm thì sao?”

“Là hiểu lầm hay không không còn quan trọng nữa.” – Cô bước xuống giường, – “Tôi đã nghĩ thông suốt rồi. Ngay từ đầu tôi và anh đã có cách suy nghĩ quá khác nhau, tôi chỉ ao ước có được một cuộc sống yên ổn bình thường, còn anh thì muốn thật nhiều tiền và quyền lực. Thứ hai chúng ta theo đuổi vốn không giống nhau, miễn cưỡng ở bên nhau chỉ làm tăng thêm khổ đau cho cả hai mà thôi.”

“Em không tin, anh biết.” – Hần cười tự giễu, – “Ai bảo trước đây đã có tiền lệ rồi, khó trách em vừa nghe đến chuyện anh thôn tính công ty, không cần hỏi đã định tội ngay cho anh rồi.”

Cô bỏ ngoài tai những lời hần nói, chỉ mặc thêm áo khoác rồi đi ra ngoài: “Nếu anh sợ một ngày nào đó tôi sẽ đến giết anh thì anh yên tâm đi, trừ phi núi sụp, còn không tôi sẽ không xuống núi.”

“Anh không trách em không tin anh.” – Cừ Thiên Phóng đứng dậy, bước tới sau lưng cô.

Cô im lặng băng qua phòng khách.

Hắn đi theo, chân bước nhanh hơn, tiếp tục nói.

“Nếu là anh, anh cũng sẽ cảm thấy mình như bị lừa gạt, nhưng anh thật sự mong muốn lần sau em có thể hỏi anh trước được không, rằng câu nói kia là như thế nào, đừng nên tự đưa ra giả thiết mà hãy cẩn thận tìm chứng cứ đã.”

Cô chợt dừng bước, quay đầu lại, mặt không biểu cảm nhìn hắn: “Được, tôi tin anh, xin lỗi vì đã hiểu lầm hành động của anh, sau đó thì sao? Anh nghĩ muốn làm gì? Muốn tôi quay về cùng anh? Hay là muốn tôi nhào vào ngực anh vừa khóc lóc vừa xin lỗi, tiếp tục nói anh yêu tôi, tôi yêu anh, sau đó chúng ta cùng nhau xuống núi, sống trong cung điện xa hoa của anh, cùng trải qua quãng thời gian vui vẻ hạnh phúc rồi đợi đến lần hiểu lầm sau? Hoặc là đợi anh phạm sai lầm lần nữa sao? Anh biết không? Tôi không cho rằng thời gian đó có bao nhiêu vui vẻ. Anh nói không sai, trước đây anh đã phạm quá nhiều sai lầm khiến tôi không còn tin tưởng anh nữa, và có lẽ vĩnh viễn cũng không tin thêm lần nào nữa.”

“Anh biết.” – Hắn cúi thấp đầu nhìn cô – “Anh biết em không tin tưởng anh, nhưng có một điều em sai rồi, mong muốn của anh không phải là đưa em xuống núi.”

Sắc mặt cô hơi tái đi.

Tuy đã nhiều lần tự nhắc nhở bản thân đừng mang bất kì hi vọng nào nữa, nhưng cô vẫn cảm thấy mình bị tổn thương vì những lời nói của hắn.

“Vậy anh đến làm gì?” – Chưa kịp suy nghĩ, những lời này đã bật thốt ra khỏi miệng.

“Anh từng hứa sẽ khắc ghi những ký ức của chúng ta, cũng từng hứa sẽ chăm sóc cho em cả đời.” – Hắn cúi đầu nhìn cô, nghiêm túc nói, – “Em có thể quên đi lời hứa của mình, nhưng anh thì không.”

Cô mím môi trừng mắt nhìn hắn, giây tiếp theo đã quay đầu xoay người rời đi.

Lần này hắn không đi theo cô nữa, chỉ đưa hai tay ôm lấy ngực và dựa sát vào cây cột bên hành lang, cất giọng nói với theo: “Em cứ việc bỏ đi, nhưng anh sẽ lại tìm được em, lần này có thể, thì lần sau anh vẫn sẽ làm được.”

Cô không dừng bước.

Thoáng chốc, hắn cảm thấy hoảng sợ nhưng vẫn ép bản thân mình không được manh động, cố dùng giọng nói tỉnh táo nhất nói với cô: “Cho dù em có chạy đến chân trời góc bể, anh cũng sẽ tìm được em, chúng ta có thể chơi trò em chạy anh bắt này cả đời, cho đến khi em cảm thấy chán mới thôi.”

Lần này cô dừng lại, quay đầu bước trở về.

Nói đúng hơn là cô nổi giận dùng dùng quay lại, đi thẳng đến trước mặt hắn.

“Anh biết không? Anh nhắc tôi nhớ đến một chuyện.”

Hắn nhướn mày.

“Tôi chán ghét việc phải chạy ngược chạy xuôi rồi, nơi này là nhà của tôi, cho dù có người nên đi thì cũng là anh chứ không phải tôi.”

Nói xong, Khả Khanh bước nhanh qua cửa, dùng sức đóng sầm cánh cửa lại ngay trước mặt hắn.

Nhìn hành động sập cửa mạnh mẽ khiến bụi rơi tung tóe của cô lại làm hắn thở phào nhẹ nhõm.

Có trời đất chứng giám, hắn thật sự ghét cái mặt lạnh lùng, luôn tỏ vẻ không thèm quan tâm tới mọi thứ kia.

Đêm hôm đó, bầu trời đầy sao.

Cừ Thiên Phóng dựng một chiếc lều vải trên bãi đất trống, và đốt lửa trại.

Hiển nhiên hắn đã có sự chuẩn bị rồi mới đến đây.

Lúc cô nấu com ở gian bếp phía sau thì hắn nướng thịt ở phía trước.

Khi cô thu dọn chén đĩa cũng nghe thấy hắn đang cạo rửa cái giá nướng thịt.

Cô tắt điện đi ngủ, lửa trại của hắn cũng tắt, nhưng trong lều vải vẫn sáng đèn.

Từ bóng dáng in trên nền lều vải, Khả Khanh biết hắn đang đánh máy vi tính, cô trừng mắt nhìn cái bóng, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy tức giận và thất vọng.

Không ai hiểu rõ hắn bằng cô, hắn quá yêu danh lợi và quyền lực, nhẽ ra cô nên sớm biết hắn không có khả năng buông tha chúng.

Cho dù việc thôn tính có là hiểu lầm, hắn cũng không bao giờ từ bỏ chức vị tổng giám đốc, đối với hắn mà nói, chỉ có leo lên đỉnh cao mới là tất cả.

Cô quá hiểu hấn, chỉ một hiệp ước nho nhỏ với Cừu Tinh Viễn kia căn bản không thể trói được hấn, hấn chỉ muốn làm kẻ đứng trên người khác. Cho dù hiện tại hấn chưa làm gì, nhưng sau mấy năm nữa nhất định người đàn ông này sẽ từng bước nuốt chửng các xí nghiệp nhỏ, chẳng phải việc này luôn là sở trường của hấn hay sao.

Đúng vậy, thực tế đã chứng minh, đó chính là sở trường của hấn.

Khả Khanh cười khỏ, kéo rèm cửa sổ lại để che đi hình bóng đáng ghét kia, sau đó trở về nằm lên giường.

Nhưng cho dù đã cố ngủ, Khả Khanh vẫn không tài nào xua tan hình bóng của hấn ở trong đầu.

Cô biết hấn nghĩ rằng chỉ cần cố thủ ở lại đây, nỉ non bên tai vài ngày sẽ khiến cô mềm lòng, sau đó cùng hấn xuống núi.

Nhưng hấn không biết rằng, những lời cô nói lúc xế chiều đều là thật.

Cô không muốn xuống núi, cũng không muốn mình lại phải thất vọng thêm nhiều lần nữa. Cô mệt rồi, thực sự quá mệt mỏi rồi, chẳng còn hơi sức đâu đi đối đầu với hấn, càng không có sức lực thử thách đối hấn nữa.

Cô kéo tấm chăn lên đến cằm, xoay người nhắm mắt lại.

Nơi này vừa hẻo lánh vừa không thuận tiện, mặc dù có điện nhưng không có hệ thống cấp nước, hàng xóm gần nhất cũng phải cách xa tới mấy chục km, cho dù lái xe cũng mất gần một giờ đồng hồ.

Cô sẽ không đi cùng hấn, cho dù hấn sống ở bên ngoài vài năm đi chăng nữa, cô cũng sẽ nói không.

Chẳng bao lâu sau hấn sẽ hiểu rõ tình huống hiện tại, rồi cứ thế hết hi vọng mà bỏ đi thôi.

Nếu hấn là một người đàn ông tràn đầy dã tâm như vậy thì chắc chắn không thể đợi được quá lâu, đến lúc đó cô có thể tiếp tục cuộc sống nông gia yên bình của mình rồi.

Khả Khanh không ngừng tự nói với bản thân mình như vậy, đây thực sự là mong muốn của cô.

Thế nhưng nơi khóe mắt vẫn chảy ra một giọt lệ...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Một Đêm Mưa Gió

Hạ quyết tâm không thêm để ý đến hấn, bắt đầu từ ngày thứ hai, cô làm như không thấy, vẫn tiếp tục công việc mỗi ngày của mình. Cuộc sống trên núi rất bận rộn, bởi vì không có nước cũng chẳng có gas, nên mỗi ngày cô đều phải lên thượng nguồn lấy nước về, chặt củi nấu cơm, sau đó lại đi cho gà ăn, ra vườn rau nhổ cỏ dại. Khi đang quỳ gối cặm cùi nhổ cỏ, cô nhìn thấy hấn lắp một cái dây ăng-ten trên xe Jeep.

Cả ngày Cừu Thiên Phóng cũng không tìm cách nói chuyện với cô, chỉ dùng điện thoại vệ tinh nói chuyện liên tục với ai đó, không thì cũng ôm máy tính bảo bối của hấn gõ không ngừng.

Chẳng biết tại sao cô lại có cảm giác kích động muốn đập bẻ cái cái laptop kia.

Sau đó liên tục vài ngày, cô làm việc của cô, hấn làm việc của hấn.

Khả Khanh rất nỗ lực kiềm chế bản thân mình không nên để ý đến Cừu Thiên Phóng, nhưng thật sự rất khó, bởi vì chỉ cần ra khỏi cửa là cô nhìn thấy ngay chiếc xe và chiếc lều nhỏ của hấn.

Đến ngày thứ năm, nhiệt độ đột ngột giảm. Trời u ám, mây mù từ đỉnh núi nhẹ nhàng hạ xuống.

Chưa tới giữa trưa, cô nghe thấy tiếng hấn ho khan.

Hấn bị cảm còn chưa khỏi sao? Cũng một tháng rồi, hấn là khỏi rồi chứ?

Đừng để ý hấn, đừng để ý hấn, chờ đến khi không chịu nổi nữa hấn sẽ tự động xuống núi thôi.

Cô mím chặt môi, ngồi xuống bàn đọc sách ở trong phòng, cúi đầu tiếp tục viết thư gửi cho bố mẹ, sau khi hấn xuất hiện, điều tốt duy nhất là cô cuối cùng cũng có thể liên lạc với ba mẹ.

Đột nhiên không nói lời nào đã biến mất, cô biết mình không nên làm như vậy, nhưng lúc đó quả thật trong lòng rất hỗn loạn, hơn nữa ấn tượng của ba mẹ đối với hần vô cùng tốt, khó có thể bảo đảm rằng họ sẽ không tiết lộ thông tin của cô cho hần, vì thế cô quyết tâm không gọi điện cho ba mẹ, chờ qua một thời gian nữa mới liên lạc lại, nhưng như hiện nay lại giảm bớt được khá nhiều phiền phức.

“Khụ, khụ...”

Cô nhú mày, tiếp tục vui đầu vào viết thư.

“Khụ, khụ, khụ, khụ...”

Khả Khanh neho mắt, tay nắm chặt, cố gắng viết, nhưng trong đầu trống rỗng một câu cũng không thể viết nổi.

“Khụ, khụ...khụ, khụ, khụ...”

Chết tiệt!

“Ba!” một tiếng đặt bút xuống, Khả Khanh cảm thấy hết sức tức giận vì bản thân không tài nào chuyên tâm được.

Rốt cuộc hần muốn ho đến khi nào đây? Tên ngu ngốc này không biết là phải uống nước sao? Hần có nấu nước uống không vậy? Ngoại trừ dụng cụ nướng thịt để ở ngoài, cô không nhớ mình nhìn thấy bất cứ cái gì có thể dùng để nấu nước hay không, ba ngày nay chỉ có một lần duy nhất cô thấy hần uống thứ gì đó, hình như là chai nước suối mua ở dưới núi.

Chẳng lẽ hần chỉ uống mỗi nước xuống thôi sao?

Cô không muốn quan tâm, nhưng lần này không tài nào thấy mà làm ngơ được.

“Khụ khụ khụ...”

Nghe hần tiếp tục ho, cô buồn bực đứng lên, đi tới phòng bếp sau nhà nhóm lửa nấu nước, rồi ra sau núi hái một ít lá thuốc trị ho đem bỏ vào trong nồi đun sôi lên.

Cô chỉ không muốn để mặc hần chết ở chỗ này mà thôi.

Lúc mang theo bình trà giữ nhiệt tới cho hần, Khả Khanh tự nói với mình như vậy.

Thấy cô chủ động đi tới, Cừ Thiên Phóng ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, chăm chú nhìn cô tới gần.

Không thể tin được, thời tiết lạnh như vậy mà hần chỉ mặc độc một chiếc áo khoác mỏng không thể giữ ấm kia.

Mặc dù bây giờ là cuối hè đầu thu, nhưng nhiệt độ trên núi thường chênh lệch, hần không biết điều này sao?

“Anh không có áo khoác nào khác sao?” – Cô trừng mắt nhìn hần, hỏi.

“Có, nhưng không mang.”

Câu trả lời đơn giản khiến cô tức giận, Khả Khanh đặt bình trà xuống trước mặt hần.

“Uống trà, sau đó quay về đi.”

“Cảm ơn.” – Hần mỉm cười – “Nhưng anh không quay về đâu.”

Cô hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào hần: “Anh không hiểu sao, tôi không thể quay về, dù anh đợi ở đây bao lâu đi chăng nữa tôi cũng sẽ không thay đổi ý định.”

“Anh biết.” – Cừ Thiên Phóng nói.

“Nếu đã biết thì anh mang những thứ công nghệ hiện đại này đi đi, anh ở đâu thì trở về đó, nơi này xa xôi lạc hậu, thừa người, không phải là nơi thích hợp với anh...”

“Anh muốn vậy.” – Hần cắt ngang lời cô, ngắn gọn mạnh mẽ.

Khả Khanh sùng sốt.

“Vô cùng muốn.” – Hần ho khan hai tiếng – “Em không biết trong lòng anh mong muốn như thế nào đâu.”

“Tôi không biết, mà cũng không cần biết, tôi chỉ thấy anh đang lãng phí thời gian mà thôi.” – Cô lạnh lùng kết thúc cuộc đối thoại, xoay gót chân, quay người đi vào nhà.

Cừ Thiên Phóng nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của cô, rồi lại nhìn bình trà, bên môi khẽ nhếch lên một nụ cười khổ.

Mười giờ tối, nhiệt độ hạ xuống chỉ còn 12 độ.

Khả Khanh nhìn không chớp mắt chiếc nhiệt biểu được chủ nhà trước gắn trên tường, cô biết nhiệt độ ở ngoài còn thấp hơn nhiều so với trong nhà.

Hắn có túi ngủ chắc sẽ không lạnh đâu.

Cô nằm trên giường nghĩ ngợi.

Nửa tiếng sau, trời đột nhiên đổ mưa.

Hắn có lều vải, chắc sẽ không bị ướt đâu.

Nghe tiếng mưa rơi lộp bộp, cô ở trên giường lật mình, tiếp tục cố gắng đi vào giấc ngủ.

Thế nhưng, có phải hắn đang cố ý không, mặc dù đã uống trà thuốc rồi nhưng vẫn ho mãi không ngừng, một tiếng, hai tiếng... ho dai dẳng.

Đừng để ý đến hắn, chỉ cần chịu đựng qua đêm nay hắn sẽ biết cô thực sự quyết tâm.

Khả Khanh nắm chặt góc chăn, không ngừng tự nhắc nhở bản thân, nhưng mưa càng lúc càng nặng hạt, gió cũng bắt đầu nổi phong ba.

Không cần gấp, cho dù lều vải không chịu nổi, hắn vẫn còn xe Jeep cơ mà.

Khả Khanh cắn môi, kiểm lại ý nghĩ muốn lao ra ngoài xem hắn.

Mưa gió càng ngày càng lớn, chẳng bao lâu sau, tiếng mưa gần như át hết tiếng ho đứt quãng của hắn.

Khả Khanh rói bời liên tục trở mình, rồi lại nhìn lên nhiệt biểu trên tường, không biết khi nào lại giảm xuống hai độ nữa.

Nhìn chăm chăm vào đường ranh đo nhiệt màu hồng kia, đột nhiên cô thấy không thể chịu được nữa ngồi dậy.

“Bang bang bang bang!”

Đúng lúc này, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng đập cửa mạnh mẽ.

Cô càng hoảng sợ, nhưng lập tức nhận ra người đang gõ cửa nhất định là hắn, sợ hắn đã xảy ra chuyện, Khả Khanh nhảy vội xuống giường, vọt tới cửa, kéo mạnh thanh chắn cửa mở ra.

Mưa gió ngoài trời thật khủng khiếp.

Toàn thân Cừ Thiên Phóng ướt sũng, từ đầu đến chân đều là bùn đất, hắn vừa ho vừa nói: “Anh có thể đi vào không?”

Cô lùi lại cho hắn tiến vào nhà, sau đó xoay người giúp cô đóng chặt cửa.

Cừ Thiên Phóng tựa vào cửa thở dốc, cô lùi một bước, không chớp mắt nhìn bộ dạng chật vật của hắn.

“Anh làm gì mà biến thành bộ dạng như vậy?”

“Mưa gió quá lớn, lều vải bị nước vào ướt hết rồi, khi anh chạy ra ngoài thì bị trượt chân ngã.” – Hắn nói xong lại ho không ngừng.

Khả Khanh biết trước tiên phải làm khô quần áo, nếu không hắn sẽ bị viêm phổi. Cô xoay người dẫn đường:

“Đi theo tôi.”

Cừ Thiên Phóng nhắc chân đuổi kịp Khả Khanh, cô dẫn hắn đến một phòng tắm nhỏ bên cạnh phòng bếp, mở cửa: “Cởi quần áo ra, trên giá có khăn lông khô, trước tiên anh lau khô người đi đã, cạnh cửa phòng tắm có khe nước lạnh, anh tự lấy mang vào, tôi đi đun nước nóng giúp anh.”

Cô nói xong vội đi làm ngay.

Cừ Thiên Phóng bước vào gian buồng tắm nhỏ xinh sạch sẽ, phát hiện bên trong không có vòi nước mà chỉ có một cái thùng gỗ lớn trên mặt đất, trong thùng gỗ có một cái gáo nhỏ.

Tầng thứ nhất của cái giá treo trên tường đặt khăn lông, tầng thứ hai để dầu gội đầu và xà phòng.

Hắn vội bỏ quần áo ướt, thuận tiện lấy món áo ướt đó lau sạch bùn đất trên người, sau đấy mới cầm khăn lông khô lau khắp cơ thể.

Nghe thấy âm thanh Khả Khanh đang giúp hắn đun nước nóng, Cừ Thiên Phóng lấy khăn lông quần quanh hông đi ra ngoài, thấy cô đang ngồi xỏm

trước bếp lò được xây bằng gạch, ném củi vào trong bếp lò đang cháy.

Thấy cô dùng cách thức nguyên thủy như vậy để nhóm bếp làm hấn vô cùng kinh ngạc, nhưng nhìn cô làm việc này có vẻ khá thoải mái. Hấn quay lại phòng tắm, đem mấy thùng nước lạnh đổ vào thùng gỗ lớn, đến khi nước được đổ đầy một nửa thùng thì Khả Khanh cũng đã đun nước xong.

Thấy cô khệ nệ bung nồi nước sôi lớn, Cừ Thiên Phóng vội vàng tiến đến đỡ lấy.

“Đề anh.”

Cô liếc hấn, không tranh chấp mà lui sang một bên để hấn tự làm.

Cừ Thiên Phóng cầm giẻ lau bung nồi nước sôi đổ vào thùng gỗ lớn, hơi nóng lập tức bốc lên.

“Anh vào ngâm nước nóng cho vã mồ hôi rồi hãy ra.” – Cô dặn dò xong mới xoay người đi lên gian trước.

Cừ Thiên Phóng nhảy vào trong làn nước ấm, mặc dù chiếc thùng gỗ không nhỏ, nhưng lại có vẻ hơi chật chội đối với hấn. Nói là vào ngâm người, chỉ bằng nói là hấn ngồi xồm bên trong thì hơn, nhưng có vẻ vẫn còn hơn không.

Nước ấm xua tan cái lạnh, Cừ Thiên Phóng thở dài, thoải mái tựa vào thùng gỗ.

Mấy phút sau, mồ hôi nóng bắt đầu chảy ra, hấn lưu luyến nhưng vẫn phải đứng lên, lau khô thân thể, quần khăn quanh hông đi ra ngoài. Vừa bước ra ngoài đã thấy trên ghế đặt bộ quần áo vốn đang ở trên xe ô tô.

Bên ngoài mưa gió vẫn không có dấu hiệu giảm bớt, Cừ Thiên Phóng nhú mày nhưng vẫn cầm quần áo mặc vào.

Trên bếp lò trong gian bếp đặt bình trà chiều nay cô mang cho hấn, hiển nhiên cô đã lấy lại nó.

Bình trà bốc khói, phát ra những tiếng kêu ục ục.

Cừ Thiên Phóng nhắc bình trà đã sôi đem trở lại phòng khách, hấn phát hiện cô đã ngồi đó đợi từ bao giờ, ngoại trừ đuôi dép lê và bàn chân hơi ướt ra, trông cô vẫn ổn.

Hấn đem bình trà tới bàn uống nước, rót cho cô và hấn mỗi người một chén trà nóng.

Cô không uống, chỉ nhìn hấn và nói, ngữ điệu không nóng không lạnh: “Chỗ này của tôi không có thừa phòng và giường, anh có thể ngủ trên sàn nhà tại phòng khách.”

“Cảm ơn.”

Cô ngửa đầu nhìn hấn, muốn nói lại thôi, cuối cùng đành im lặng quay về phòng ngủ.

“Khả Khanh.” – Cừ Thiên Phóng nhẹ giọng gọi tên cô.

Cô dừng bước nhưng không quay đầu lại.

“Anh sẽ không đi đâu hết.” – Hấn nói.

“Tùy anh.” – Sau đó nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Nhìn cánh cửa khép lại, hấn biết, cô không tin hấn sẽ sống được ở nơi đây, hấn cũng không muốn nói nhiều, đi tới ôm lấy chăn mền cô để lại trên ghế, trải xuống sàn nhà lạnh cứng, sau đó nằm xuống.

Sàn nhà quá cứng, nhiệt độ lại thấp, nhưng đây là lần đầu tiên hấn có thể thả lỏng cơ thể trong suốt mấy ngày qua.

Hấn sợ nửa đêm cô sẽ trốn đi, cho nên không dám ngủ sâu.

Mặc dù Cừ Thiên Phóng đã nói cho dù cô có đi đến đâu hấn cũng sẽ tìm được cô, nhưng thực tế, lần này là do Linh nói hấn mới biết được. Hấn không hiểu tại sao Linh lại biết, cũng không rõ vì sao nữ phù thủy thất thường kia lại giúp hấn lần này là lần thứ hai.

Sự tự tin của hấn chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

Chỉ có ông trời mới biết hấn sợ hãi thế nào nếu cô lại không từ mà biệt.

Gối tay lên đầu, Cừ Thiên Phóng quan sát căn phòng được bài trí đơn giản, lắng nghe tiếng mưa gió bên ngoài.

Khi tới đây hấn cũng đã lường trước được việc dù có nói gì cũng đều vô dụng, trước đây hấn đã phạm quá nhiều sai lầm, đã nói dối cô quá nhiều, giấu diếm vô số chuyện, cô sẽ không dễ dàng tin tưởng hấn một lần nữa, hấn chỉ có thể để thời gian chứng minh tất cả.

Chương 36

Một tháng sau.

Không ngờ Cừu Thiên Phóng lại làm thật, thực sự ở lì trong nhà cô.

Từ sau ngày mưa to khiến chiếc lều của hắn bị hư hỏng nặng, hắn phải ngủ ở trong phòng khách, suy cho cùng thì cô vẫn không thể quá tuyệt tình với hắn.

Khả Khanh tự nói với mình rằng đến một lúc nào đó hắn sẽ không chịu nổi mà bỏ đi, nhưng hắn không làm vậy, thậm chí còn không tỏ ra khó chịu hay tức giận, cứ thế sinh hoạt bình thường trong phòng khách nhà cô.

Từ sau khi hắn vào nhà không hề hé răng nói câu nào về chuyện đó, cũng không giải thích hay cố thuyết phục cô, chỉ đơn thuần giúp cô làm việc nhà.

Cô cho rằng hắn sẽ không chịu nổi những công việc nặng nhọc nên không tốn thời gian tranh chấp với hắn.

Hắn muốn làm, cô để cho hắn làm.

Dù sao ở kiếp này hắn cũng làm một đại thiếu gia hơn hai mươi mấy năm, cô không tin hắn có thể chịu đựng được lâu, thế nhưng dù là đốn củi, nấu nước, làm cỏ trong vườn, hay cho gà ăn, hắn chẳng bao giờ thể hiện ra chút khó chịu mệt mỏi nào.

Một tháng trôi qua, bàn tay hắn đã dày lên một lớp chai sần, cơ thể càng thêm rắn chắc, da dẻ vì phơi nắng nhiều cũng trở nên đen hơn, quan trọng là bệnh cảm của hắn đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Có đôi khi cô nhìn hắn giống như một người nông dân bình thường sống an tĩnh, nhưng giây tiếp theo lại phá hỏng bức tranh đẹp đẽ đó, chiếc điện thoại của hắn đồ chuông, nhắc nhở cô tất cả chỉ là ảo giác mà thôi.

Cừu Thiên Phóng dường như không thể nào rời khỏi máy vi tính và điện thoại của hắn.

Khả Khanh không hiểu, nếu hắn đã muốn sống ở đây thì tại sao vẫn còn tham luyến thế giới đó?

Chỉ dựa vào một chiếc điện thoại và máy vi tính không thể nào điều khiển cả một công ty, càng không nói tới một tập đoàn lớn như Hoàng Thống, cô không tin người của Cừu Thị sẽ dễ dàng tha cho hắn như vậy.

Thế nhưng, Cừu Thiên Phóng thực sự ở lại đây.

Bàn chải đánh răng của hắn bắt gặp xuất hiện ở bên cạnh bàn chải của cô, trên giá dần dần có những món đồ của hắn, trên sào trúc sau nhà cũng phơi vài bộ quần áo của hắn.

Khả Khanh biết hắn lại đang dùng chiêu âm thầm dung nhập vào cuộc sống của cô.

Hắn... thực sự muốn ở lại đây cùng cô ư?...

Nhệ căn môi, cô không nên ôm quá nhiều hy vọng đối với hắn, người xưa thường có câu Giang sơn dễ đổi – Bản tính khó rời, cái kết đánh chết không chữa. Cô biết, hắn chỉ ở đây được một thời gian thôi, sau đó sẽ thấy nơi đây thật khô khan nhàm chán mà rời đi.

Thế nhưng, mỗi một ngày trôi qua, trong lòng cô lại có thêm một chút hy vọng, mỗi một đêm trôi qua, cô lại càng không thể ngăn mình thôi dâng lên khát vọng muốn mãi mãi ở bên cạnh hắn như thế này...

Âm thanh đốn củi vang lên đều đều trong không gian.

Khả Khanh đang vo gạo nấu cơm ở dưới bếp, nhặt rau nấu canh, mỗi khi đến thời gian này cô lại cảm thấy hắn và cô giống như một đôi vợ chồng bình thường sống trong núi, cả đời đều sinh sống yên ổn ở đây, nhưng cô cũng biết tất cả những thứ này chỉ là tưởng tượng của cô mà thôi, cô không phải kẻ bình thường, còn hắn cũng không có khả năng ở mãi trong núi. ...

Hiện thực luôn tàn khốc.

Âm thanh đốn củi vẫn đều đều vang lên, đập vào lòng Khả Khanh, khi cô phát hiện ra thì thấy bản thân mình đã chạy tới cửa đứng ngắm nhìn hắn.

Hắn để trần nửa thân trên, mồ hôi nhễ nhại phủ đầy bắp thịt cuộn cuộn, mỗi khi vùng riu bỏ xuống, xung động sẽ làm nảy bay những giọt mồ hôi.

Cô không biết mình đã đứng ở đó nhìn hấn trong bao lâu, chỉ biết lát sau khi phát hiện ra cô, hấn dừng động tác, thờ hỏn hỏn nhìn lại.

Nhưng hấn không bước về phía cô, cũng không nói gì, chỉ đứng từ xa nhìn lại.

Ánh mắt hấn rực lửa khao khát, tràn đầy dục vọng trần trụi.

Rõ ràng khoảng cách giữa hai người cách nhau hơn mười mét, nhưng Khả Khanh lại có cảm giác toàn thân như đang bị hấn ôm chặt, ánh mắt nóng rực kia tham lam cắn nuốt đôi môi, bầu ngực và từng chỗ trên cơ thể cô.

Trái tim Khả Khanh đập loạn nhịp, cả người nóng bừng, toàn thân đều có phản ứng với hấn.

Thoáng chốc cô đã nghĩ, nếu bây giờ hấn bước tới, cô sẽ để mặc hấn muốn làm gì thì làm, cả cô và hấn đều biết cô hoàn toàn không có khả năng kháng cự lại hấn.

Khả Khanh khẽ run rẩy, cô biết mình phải quay đi nhưng không tài nào nhúc nhích.

Đôi mắt Cừ Thiên Phóng tối sầm, tay hấn nắm chặt cán rìu, sau đó ngoài dự đoán của cô, hấn quay về nhìn khúc gỗ trước mặt, vung chiếc rìu lên cao, tiếp tục công việc còn dang dở.

Cho tới khi hấn không nhìn cô nữa, Khả Khanh mới có thể cử động, cô xoay người trở về gian bếp nhưng cảm thấy đôi chân mình mềm nhũn, thậm chí một giờ sau, khi hấn vào nhà ăn cơm cô vẫn không thể khiến mình bình tĩnh lại được.

Thế nhưng Cừ Thiên Phóng vẫn làm như bình thường, giấu đi lửa cuồng nhiệt trong đôi mắt ôn hòa, toàn thân hấn biểu hiện ra một vẻ trầm tĩnh vô hại.

Đương nhiên hấn không thể nào vô hại được!

Khả Khanh tự nhắc nhở bản thân, hấn là con hổ khoác lên mình bộ da con chuột, phải hết sức cẩn thận tránh những cơ hội tiếp xúc với hấn. Nhưng từ đầu đến cuối Cừ Thiên Phóng lại hoàn toàn không có ý định làm điều xấu với cô.

Hôm sau, Khả Khanh đang phơi quần áo ngoài sân, khi xoay người lại thiếu chút nữa đụng phải Cừ Thiên Phóng cũng đang mang quần áo ra phơi, vì muốn tránh hấn mà cô suýt té ngã, hấn vội vàng vươn tay bắt được cô và kéo vào trong lòng, tránh cho cô khỏi bước lùi mà đâm vào chiếc chậu đang để trên đất.

Mặt của Khả Khanh dán lên ngực hấn, mùi hương đàn ông nam tính mạnh mẽ sộc vào tim phổi, thậm chí cô còn nghe thấy nhịp tim của hấn.

Cả người Khả Khanh như nhũn ra, hốt hoảng muốn lui về phía sau nhưng hấn nhanh chân hơn, lùi hai bước và buông cô ra.

“Em không cần khăn trương đề phòng anh như vậy.”

Khẩu khí rõ ràng không tốt, cô ngửa đầu nhìn hấn, chỉ thấy hai tay hấn cắm trong túi quần jean, gương mặt lạnh lùng, nói: “Anh sẽ không ép buộc em, cả đời này thứ anh không muốn làm nhất là tổn thương em.”

Cô chỉ im lặng nhìn hấn chằm chằm, trong mắt thoáng qua sự hoang mang lúng túng.

Nhìn gương mặt tái nhợt của người con gái đứng trước mặt, hấn muốn giơ tay lên xoa đầu vỗ về cô nhưng giữa đường lại rút tay về, hấn nói giọng ảm ức: “Nếu em không muốn, anh sẽ không làm như vậy nữa.”

Nói xong Cừ Thiên Phóng xoay người rời đi, toàn thân Khả Khanh mềm nhũn ngã ngồi xuống đất.

Vậy nếu cô muốn thì phải làm sao?

Làm sao bây giờ?

Đưa hai tay lên ôm mặt, cô vô lực rên rỉ thành tiếng.

Chết tiệt mà....

Không thấy xe của Cừ Thiên Phóng.

Buổi sáng nay, chiếc xe Jeep vẫn luôn đậu ở bãi đất trống trước nhà bỗng biến mất không tăm hơi.

Khả Khanh đứng ở cửa, trợn mắt nhìn bãi đất trống, tâm cũng cảm thấy rỗng không.

Cuối cùng thì hấn cũng bỏ cuộc.

Khả Khanh thần thờ bước xuống mái hiên, đi tới bãi đất trống đã từng là nơi đỗ xe của hấn, trên mặt đất vẫn còn hằn rõ vết lốp xe rời đi.

Tìm quần đau.

Tự vỗ ngực, cô không hiểu vì sao mình lại cảm thấy đau đốn.

Cô đã biết từ trước rằng hấn không thể làm được, không phải sao?

Không phải vậy hay sao?

Đau gì mà đau.

Cô không hề đau, một chút cũng không!

Khả Khanh xoay người, lệ không ngừng chảy xuống từ hốc mắt.

Không đau, đã nói là không đau mà...

Khả Khanh giặt dũ lau nước mắt trên mặt, xoay người bắt đầu một ngày làm việc mới.

Không đau, không đau, cô không hề đau...

Một lần nữa tự nhủ thâm trong lòng, bây giờ cô phải cho gà ăn, sau đó đun nước, nhỏ cỏ... Khả Khanh không ngừng tự nhắc đi nhắc lại những công việc đó trong đầu, tập trung tự thôi miên mình đến mức không nghe thấy tiếng động cơ đang tới gần, cho tới khi chiếc xe kia lái đến trước thềm nhà, đỗ nguyên vị ở bãi đất trống quen thuộc.

Khả Khanh đang ngồi nhỏ cỏ trong vườn, cô mở to mắt nhìn chiếc xe Jeep màu đen, chẳng hiểu tại sao trong lòng lại cảm thấy thót một tiếng.

Cừ Thiên Phóng bước xuống xe, vòng ra sau cốp khiêng từng bọc lớn bọc nhỏ, tay kia kéo một thùng gạo lớn đi vào nhà.

Cô ngây ngốc nhìn hấn, đầu óc trở nên trống rỗng.

Không bao lâu sau, hấn từ trong nhà đi ra, lại lấy từ trong xe một gói táo và ba túi đồ tạp hóa mang thẳng vào trong nhà.

Khả Khanh vẫn ngơ ngác nhìn, cho tới khi bóng hấn biến mất sau cánh cửa, cô mới cúi đầu trừng mắt nhìn đám cỏ dại trong tay.

Hấn không đi.

Hấn đã trở về

Chỉ là đi mua gạo mà thôi.

Vốn trong nhà đang hết gạo, cô cũng định mấy ngày nữa xuống núi đi mua, thế nhưng hấn lại phát hiện ra và đi mua trước, thuận tiện bổ sung ít đồ tạp hóa khác.

Thì ra không phải hấn đi mất, rồi khỏi cô...

Sống mũi cay cay, viền mắt ẩm nóng hơi nước, khóe miệng Khả Khanh bất giác cong lên.

Hấn chỉ đi mua đồ dùng thôi mà.

Nước mắt rơi xuống bùn đất, Khả Khanh khóc không thành tiếng, nhưng trái tim lúc này đã không còn đau nữa.

Cừ Thiên Phóng đi ra lấy đồ ba lần, cô không chú ý hấn mua những gì mà tiếp tục chú ý vào việc nhỏ cỏ cho vườn rau, chờ tới khi nước mắt ngừng rơi mới dám đi vào trong nhà.

Cô biết, ở trong thâm tâm mình vẫn luôn mong muốn xa rời rằng hấn sẽ ở lại, cô không thể ngăn mình thôi không tưởng tượng đến viễn cảnh tươi đẹp đó, trong lòng bắt đầu len lén nẩy mầm hạt giống hy vọng.

Vài ngày sau, hấn nói với cô rằng hấn muốn xây thêm một phòng tắm.

Cô nói tùy hấn.

Ngay hôm sau, hấn mời một ông bác họ Vương sống ở thôn gần đấy tới hỗ trợ, tự mình ra tay xây dựng thêm một phòng tắm, bên trong có một chiếc bồn tắm lớn, đủ để hấn co duỗi đôi chân dài.

Sau đó hấn lại hỏi, hấn muốn xây thêm một gara xe.

Cô nói tùy hấn.

Hấn xây một gara là để đưa chiếc Jeep bảo bối của hấn vào đó trú mưa trú nắng.

Tiếp theo hấn còn nói lão Vương hỗ trợ hấn làm hệ thống ống dẫn nước suối, việc này cũng đã hỏi qua ý của cô.

Cô vẫn trả lời tùy hấn.

Kết quả không chỉ ống dẫn nước suối, mà sau đó là xây dựng một bồn chứa nước trên sườn núi đằng sau nhà, dùng máy bơm dẫn nước vào nhà, vì thế căn nhà của cô vô thanh vô thức xuất hiện một vài món đồ hiện đại, vòi nước, bình nóng lạnh v.v...

Lúc lắp xong bình nóng lạnh, hấn còn khoái trí đến mức nhảy ngay vào bồn tắm, miệng hát ngân nga.

Tuy rằng mỗi ngày hấn vẫn dành nhiều thời gian để sử dụng máy vi tính cùng nói chuyện điện thoại, nhưng dường như hấn thực sự muốn ở lại đây.

Hấn rất xông xáo, ngoại trừ máy vi tính để xử lý công việc, căn nhà của cô ngày càng có nhiều phương tiện hiện đại hóa khác, mỗi ngày một món. Chỉ có một thứ duy nhất hấn không làm là xây dựng một căn phòng riêng. Cừu Thiên Phóng hấn ngày ngày vẫn ngủ trên sàn phòng khách.

Cô biết hấn đang đợi cô chủ động nói với hấn.

Nhưng cô hoàn toàn không dám, tuy rằng những biểu hiện của hấn cho thấy hấn thực sự muốn sống tại đây, tuy rằng cô rất muốn rất muốn tin tưởng hấn sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô, nhưng chung quy trong lòng vẫn còn nghi ngờ vương mắc.

Hấn không hề ép cô, thậm chí còn không thể hiện mình khó chịu khi phải nằm trên sàn nhà.

Trời vào thu.

Cây lá trên núi bắt đầu chuyển sang màu đỏ.

Khả Khanh biết thời tiết đang dần chuyển lạnh, hấn không thể cứ tiếp tục nằm trên đất như thế này, nhưng hấn vẫn không hề hé răng đã động gì tới chuyện đó.

Hấn đang đợi.

Còn cô lại lắc đầu rụt cổ, cô rất sợ, sợ tin tưởng rồi lại phải đối mặt, sợ phải chấp nhận sự thật một lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Từ Chối

Ngày hôm đó, bầu trời không một gợn mây, xanh biếc, cao vợi vợi và trong vắt.

Ánh mặt trời ấm áp, gió thổi dịu dàng.

Ngon núi vào thu vừa có màu rực rỡ, lại vừa có đáng về tiêu điều.

Khả Khanh đem chăn bông ra khoảng đất trống phơi nắng, còn

Cừu Thiên Phóng thì mang ống nước ra rửa chiếc xe Jeep của hấn.

Phơi chăn xong, Khả Khanh cầm lấy cái giỏ đựng quần áo, đang tính đi vào nhà thì bắt được một cảnh tượng thu hút khiến cô dừng bước, đứng ngẩn ngẩn ngơ.

Cừu Thiên Phóng chỉ mặc một cái quần bò cũ rách, đi chân trần đứng trên bãi cỏ chăm chú đánh sạch chiếc xe, một tay hấn cầm ống phun nước, bọt nước bắn tung tóe khắp nơi, phản chiếu lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Khả Khanh giật mình sức tỉnh, khung cảnh này giống như cô và hấn đã sống ở đây nhiều năm, họ là một cặp vợ chồng bình thường như bao cặp vợ chồng khác, cũng có một cậu bé bất thành linh từ trong nhà chạy ra ôm lấy bắp đùi của hấn, sau đó hấn ôm đứa bé lên, một lớn một nhỏ cùng nhau cười đùa rực sáng như ánh mặt trời.

Cô nín thở, cảm động trước nụ cười của hai cha con.

Đúng lúc này, không gian vang đến tiếng động cơ xe ô tô, kéo thần trí của cô quay về với thực tại.

Khả Khanh thấy một chiếc xe có rèm che màu đen đang chậm chậm tiến vào.

Cô nhận ra chiếc xe kia, cũng nhận ra người tài xế lái xe và vị tiên sinh ngồi ở băng ghế sau.

Là Cừ Tình Viễn.

Lòng chợt cảm thấy lạnh buốt, Khả Khanh bắt giác đưa mắt nhìn sang người đàn ông vẫn đang chăm chú vào việc rửa xe. Lúc Cừ Thiên Phóng phát giác ra chiếc xe, động tác của hắn cũng ngừng lại.

Hắn quay lưng ngược sáng khiến cô không thể nhìn rõ được về mặt hắn lúc này.

Khi Cừ Tình Viễn bước xuống xe, khoảng khắc ấy cô thực sự có ý nghĩ muốn xông lên phía trước đuổi con người này đi.

Nhưng từ đầu đến cuối Khả Khanh lại không thể nhúc nhích, chỉ có thể nghiêm mặt đứng im tại chỗ.

Cừ Tình Viễn bước thẳng đến trước mặt Cừ Thiên Phóng.

“Ba, đã lâu không gặp.” – Hắn mở miệng chào hỏi, lễ phép mà xa cách.

Cừ Tình Viễn quan sát hắn một lượt từ trên xuống dưới, ông hừ giọng: “Nhìn xem, anh đây là cái bộ dạng gì hả?”

“Con vốn dĩ là bộ dạng như vậy.” Hắn trả lời.

Gương mặt Cừ Tình Viễn hẳn rõ sự giận dữ, giọng nói của ông vang như tiếng chuông đồng.

“Đã hai tháng rồi, anh chơi chưa đủ sao?”

“Con nghĩ ba hiểu lầm rồi, không phải con đang chơi đùa.” – Giọng nói của hắn vẫn mang âm điệu khách khí và có phần không kiên nhẫn.

Một cơn gió chợt thổi đến, tràn qua tán cây khiến đám lá vang lên những tiếng xào xạc.

Chỉ cần mấy câu đối thoại ngắn gọn cũng khiến Khả Khanh hiểu được câu chuyện, lần này Cừ Tình Viễn đến là muốn đưa Cừ Thiên Phóng quay về.

Khả Khanh thấy mình không đủ can đảm đứng ở đây chứng kiến cuộc đối thoại giữa hai cha con họ, cô ép bản thân quay đi, mặt không đổi sắc cầm lấy giỏ quần áo và bước vào trong nhà. Nhưng lời nói tiếp theo của họ lại làm cô không thể bình tĩnh.

“Anh lừa được người khác nhưng không lừa được tôi đâu, anh cho rằng tôi không biết mấy năm nay anh ở bên ngoài làm những gì hay sao? Nói đi, anh muốn điều kiện gì thì mới đồng ý quay lại tiếp quản công ty.”

“Con nói rồi, con không chơi nữa.” – Hắn xoay người tắt ống nước, sau đó nhìn thẳng vào Cừ Tình Viễn – “Chẳng phải tổng giám đốc hiện tại đang là Thiên Lâm đó sao?”

“Tôi không đồng ý nó!”

“Ba, chúng ta đã từng nói, ai tìm ra những tài liệu mật đó sẽ tiếp quản công ty.”

“Tôi chỉ nói sẽ suy nghĩ, Thiên Lâm căn bản không đủ tài để gánh vác cả tập đoàn.”

“Anh ta có thể, chỉ cần ba hỗ trợ anh ta, hoàn toàn buông tay để anh ta tự mình gánh vác, trừ phi ba vẫn muốn làm “hoàng đế” của Cừ Thị.”

Nhưng Thiên Lâm vĩnh viễn không thể so được với người thanh niên trước mắt này.

Cừ Tình Viễn nắm chặt cây ba toong, nét mặt giận dữ: “Anh chẳng lẽ không sợ tôi tố cáo anh vi phạm thỏa thuận hay sao?”

“Con tin chút chuyện nhỏ đó mình vẫn có khả năng đối phó được.” – Hắn nói điềm nhiên.

“Anh...” – Cừ Tình Viễn trừng mắt nhìn hắn, trên trán nổi gân xanh, ông trầm giọng – “Nếu tôi nói sẽ chuyển toàn bộ cổ phần cho anh thì sao?”

Lời đề nghị của Cừ Tình Viễn vang vọng trong không gian.

Khả Khanh đứng trong phòng khách nghe được câu này, toàn thân chấn động, bắt giác nắm chặt hai tay.

Bên ngoài lặng ngắt như tờ, bên trong Khả Khanh cảm giác như có thứ gì đó vô hình đang đè nặng lên tim mình.

Không gian im lặng bỗng bị phá vỡ bởi câu trả lời của Cừ Thiên Phóng, hắn nói: “Không.”

Khả Khanh không thể tin vào tai mình, cô bất ngờ xoay người bước đến cửa nhìn hấn.

“Còn mẹ của anh...” – Cừ Tình Viễn vẫn không buông tha.

“Con không cần.”

Lời nói của hấn như vang vọng từ trời cao, cô vượt ngực, những giọt nước mắt vui mừng trào ra.

Hấn cự tuyệt không chút lưu luyến khiến Cừ Tình Viễn tức đến nổi mặt đỏ tía tai.

“Tiểu tử, tất cả những gì anh có đều là tôi cho, nếu như không có tôi, anh lấy cái gì ra đầu tư thành lập công ty?”

“Không, tất cả đều do con tự kiếm được, tất cả tiền tiêu vật từ nhỏ đến lớn ba cho con, ngoại trừ 500 đô la đầu tiên, còn lại con chưa từng động đến dù chỉ một xu, 500 đô la đó và phần cổ tức từ 10 năm trước con đã bắt đầu đầu tư rồi.”

“Anh...”

“Con sẽ không quay trở lại, con mệt mỏi với trò chơi tiền bạc này rồi.”

“Đừng nói là anh hoàn toàn không hề động tâm tới 800 triệu tài sản của Hoàng Thống.”

Cừ Thiên Phóng nở nụ cười. – “Nếu ba đã điều tra công ty dưới tay con, thì nên biết, chỉ cần con muốn, không đến 10 năm, số tài sản của con sẽ vượt qua toàn bộ tài sản của cả tập đoàn Hoàng Thống.”

“Nhưng có Hoàng Thống anh có thể làm được càng lớn hơn nữa.” – Chính vì Cừ Tình Viễn biết điều này nên càng không muốn thả hấn đi.

“Cho dù con là một con hổ chỉ trực rình ăn tươi nuốt sống vương quốc của ba?”

“Nếu tôi đã tới đây thì sẽ không quan tâm tới điều này.” – Cừ Tình Viễn nhìn thẳng vào hấn nói.

“Ba không thể không quan tâm.” – Hấn nhìn Cừ Tình Viễn, khoe miệng khẽ nhếch – “Nếu con thực sự tiếp quản công ty, việc đầu tiên con làm chính là sát nhập 2 công ty làm một, đến lúc đó Hoàng Thống không chỉ là tập đoàn của riêng Cừ Thị nữa. Ba tuyệt đối không thể chấp nhận được điều này.”

Cừ Tình Viễn dờ người nhưng vẫn không từ bỏ ý định: “Lẽ nào ngay cả suy nghĩ một chút anh cũng không muốn?”

“Không.”

“Anh xác định chỉ cần chơi đùa bằng cái quỹ từ thiện kia là có thể khiến anh thỏa mãn?”

“Nếu làm như vậy có thể giúp cho bệnh của Khả Khanh tốt hơn, cuộc đời này con không cần cầu xin thứ gì nữa.”

“Tất cả chỉ vì một người phụ nữ, đáng giá sao?” – Cừ Tình Viễn tức giận.

“Đáng giá.”

Câu trả lời của hấn kiên định như vậy, Cừ Tình Viễn nắm chặt cây ba toong, bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Nhìn người thanh niên một tay mình nuôi lớn, Cừ Tình Viễn biết mình không có cách nào thay đổi được tâm ý của hấn.

Ông xoay người, biết rõ nói thêm nữa cũng vô ích, nhưng lại chỉ có thể đứng yên tại chỗ nhìn chiếc xe ô tô gần đó, không cam lòng rời khỏi.

“Ba...”

Nghe thấy hấn gọi, Cừ Tình Viễn thất thần.

“Nếu ba vẫn đồng ý để con gọi một tiếng ‘ba’...” – Hấn khàn giọng mở lời.

Hai vai ông khẽ run, Cừ Tình Viễn vừa tức vừa không nỡ – “Tôi đã sớm không xứng làm ba của anh rồi.”

“Con vẫn luôn là con của ba.”

“Nhưng con sẽ không trở lại.”

“Sẽ không.” – Cừ Thiên Phóng nhìn bóng lưng cố gắng đứng thẳng kia – “Nhưng công ơn nuôi dưỡng của ba, con sẽ ghi nhớ.”

Cừ Tình Viễn không trả lời, cất bước đi về phía chiếc xe.

Tài xế xuống xe thay ông mở cửa, Cừ Tình Viễn dừng lại đứng cạnh cửa xe thật lâu, cuối cùng không nhìn hấn mà nói: “Rảnh rồi thì trở lại thăm mẹ anh

một chút, sức khỏe bà ấy không tốt, không thể lên núi được.”

“Con biết rồi.”

Bàn tay nắm ba toong khẽ run, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lặng lẽ ngồi vào trong xe.

Chiếc xe đi xa dần, bọt nước lại một lần nữa tung trắng xóa trong không trung.

Khả Khanh đứng cạnh cửa nhìn Cừ Thiên Phóng, cô có thật nhiều câu muốn hỏi, thật nhiều điều muốn làm, nhưng ngay cả một lời cũng không thốt ra được, chỉ có thể đứng yên tại chỗ nhìn người đàn ông đang chăm chú rửa xe kia đến mức choáng váng.

Một lúc lâu sau, Cừ Thiên Phóng rửa xe xong, bắt đầu thu dọn ống nước.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Giải Quyết Hiểu Lầm

Cô nhìn hần cuộn ống nước lại một cách thuần thực, sau đó đeo lên vai, xoay người đi vào phòng. Hần bước thẳng tới trước mặt cô mới dừng lại, vẻ mặt phức tạp.

Hần không lên tiếng mà chỉ nhìn cô.

Trên đầu cuộn dây ống màu cam còn nhỏ xuống vài giọt nước.

Cô ngẩng mặt nhìn sâu vào mắt hần, một lúc lâu sau mới nghe thấy giọng nói của mình vang lên:

“Anh và ông ấy nói em mắc bệnh?”

“Ừm.”

“Anh còn thành lập công ty riêng sao?”

“Ừm.”

“Bao lâu rồi?”

“Hơn mười năm thôi.”

“Kinh doanh cái gì?”

“Buôn bán và vận chuyển hàng hóa.”

“Anh không xuống núi để giải quyết công việc sao?”

“Anh có công sự, cậu ấy sẽ xử lý hầu hết công việc, còn những vấn đề khác chỉ cần bàn bạc qua điện thoại và máy tính là được. Hơn mười năm qua, bọn anh vẫn làm thế. Với lại thực ra anh đã bán phần lớn cổ phần trong công ty cho cậu ấy rồi.”

Chẳng trách trước đây hần luôn bận rộn từ sáng tới tối, cô cứ cho rằng vì hần lo chuyện của Hoàng Thống, không ngờ hần lại lập một công ty khác ở bên ngoài.

“Vì sao... anh không quay về kế thừa Hoàng Thống?”

“Bởi vì anh muốn ở cùng em.”

Câu trả lời thẳng thừng của hần khiến cô ghen hờn, nhất thời không biết nói gì.

Khả Khanh cố nén nước mắt, tiếp tục hỏi: “Chuyện quỹ từ thiện là sao?”

“Đó đều là vì em.” – Hần nhìn cô, khàn giọng nói – “Anh đi hỏi Linh, cô ấy nói rằng chỉ khi nào anh đền bù hết những lỗi lầm trước kia thì lời nguyện của em mới được hóa giải. Anh không biết phải mất bao nhiêu thời gian, nhưng anh sẽ cố gắng hết sức. Một năm hay vài chục năm, thậm chí đến khi chết, chỉ cần phá giải lời nguyện cho em thì anh vẫn tiếp tục làm. Vì thế nên tất cả số tiền anh kiếm được đều dùng để tài trợ cho quỹ từ thiện, sau khi anh chết đi, nó vẫn luôn tồn tại, giúp đỡ những người có hoàn cảnh khó khăn. Đến một ngày nào đó, thời gian của em sẽ bắt đầu lưu chuyển...”

Từ nét mặt, ánh mắt cho đến giọng nói của hắn đều vô cùng dịu dàng, cô nhìn hắn, nước mắt không kiềm được rơi xuống. Những nghi vấn chôn giấu kín trong lòng khi bật ra thành lời thì không thể quay trở lại, cho dù cô có hỏi chuyện gì, hắn đều trả lời thành thật không hề giấu diếm.

Bỗng nhiên, cô hiểu ra, hắn vẫn luôn đợi cô hỏi mình.

“Vì sao... anh không nói ra?” – Cô nghẹn ngào, nước mắt khiến hình bóng hắn trở nên mờ ảo.

“Từ trước tới giờ trong lòng em, anh đã không còn đáng tin rồi.” – Hắn giơ tay thương tiếc lau nước mắt cho cô, dịu dàng nói. – “Nếu em không muốn nghe, anh có nói gì đi nữa cũng vô dụng.”

“Nếu như... nếu như em không hỏi thì sao?”

“Vậy cũng không vấn đề gì, chờ đến mười năm, hai mươi, ba mươi năm sau anh vẫn ở đây thì em sẽ biết thôi. Anh nói rồi, thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

“Anh khẳng định... là mình muốn ở lại chứ?” – Giọng nói cô như vỡ òa.

“Tất nhiên rồi.”

“Ở đây... rất nhàm chán...”

“Anh không cảm thấy thế.” – Hắn nhếch mép cười.

“Nếu xuống núi... sẽ thu được nhiều lợi nhuận hơn...” – Cô nức nở, ép mình nhắc nhở hắn – “Một ngày nào đó, anh sẽ hối hận...”

“Tiền anh chi cần vừa đủ là được. Với anh, chúng là thứ cần thiết, bởi vì anh có thể tài trợ cho quỹ từ thiện giúp được nhiều người hơn. Cho nên anh vẫn tiếp tục kiếm tiền, nhưng không bao giờ vì chúng mà rời khỏi em. Nếu như anh ngu ngốc rời đi, chắc chắn sau này sẽ rất hối hận.”

Hắn nâng cằm cô lên, giọng khàn khàn: “Trong sinh mệnh không vẹn toàn của anh, chỉ có sự tồn tại của em là điều chân thực nhất. Thật xinh đẹp, thật trong sáng... Nếu như không có em, anh không biết mình sẽ sống như thế nào nữa.”

Nước mắt cô giàn giụa, vỡ òa. Cuối cùng hắn vớt ống nước trên vai xuống, ôm cô vào lòng, khẽ lắc lư nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc... đừng khóc...”

Cô ở trong lòng hắn òa khóc nức nở, không tài nào ngừng lại được.

Hôm ấy, ánh mặt trời vô cùng ấm áp, bầu trời thật trong xanh.

Cô không rõ mình đã khóc bao lâu, chỉ biết rằng hắn rất kiên nhẫn ôm chặt, an ủi dỗ dành mình.

Khả Khanh dần bình tĩnh lại, nhưng trong vòng tay ấm áp của hắn, cô chẳng muốn rời đi chút nào. Hắn cũng không buông tay. Cô lắng nghe nhịp tim hắn, cất tiếng gọi khàn khàn.

“Thiên Phóng.”

“Ừm?”

“Anh có thể làm thêm một gian phòng nữa không?”

“Được.” – Hắn cúi đầu hôn lên tóc cô, – “Nhưng trước tiên anh phải đóng một chiếc giường thật to đã.”

Mặt cô đỏ bừng, nhưng đôi môi vẫn nở nụ cười rạng rỡ.

“Được.” – Cô cười nhón mũi chân, dịu dàng hôn lên môi hắn, – “Em đồng ý.”

Hắn sững sờ vài giây, sau đó nâng gương mặt cô lên và đặt xuống một nụ hôn sâu đầy dục vọng. Cả người cô mềm nhũn, toàn thân nóng bừng, đến khi ý thức quay về mới phát hiện ra hắn đã ôm mình lên giường từ lúc nào, hắn đưa tay cởi quần áo của cả hai. Thân thể cao lớn nằm trên người cô, vật cứng rắn nóng bỏng ép chặt xuống, hắn nâng mặt cô lên, thờ gấp: “Nói anh nghe, em muốn anh.”

Trái tim cô đập rộn ràng dưới ánh mắt rực lửa của hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ run rẩy: “Anh biết em muốn anh mà.”

“Nói anh nghe đi.” – Hắn khẳng khái ép cô, cả người gồng lên cổ nhìn dục vọng đang bùng phát.

“Em muốn anh.” – Cô xoa nhẹ gương mặt căng thẳng của hắn, dịu dàng nói – “Em rất muốn anh.”

Cả người run rẩy, hắn mạnh mẽ cúi xuống hôn cô, cùng lúc đó tiến sâu vào trong cơ thể của cô, càng lúc càng nhanh, kịch liệt mà cuồng dã. Cô chẳng thể suy nghĩ thêm gì nữa, chỉ quấn chặt lấy hắn, dùng toàn thân đáp lại, yêu thương hắn...

“Nói cho anh nghe lần nữa, em yêu anh.”

Sau khi con hoan ái mãnh liệt qua đi, câu đầu tiên hần nói chính là câu này. Cô vùi mặt vào ngực hần, khẽ nói: “Em yêu anh. . .”

Hần nâng cằm cô lên, khàn khàn nói: “Thêm một lần nữa.”

Đôi mắt hần thấp thoáng như có lệ, mũi cô cay xè, khẽ xoa mặt hần, vừa hôn vừa dịu dàng nói: “Em yêu anh, rất yêu. . .”

Hần ôm chặt lấy cô, như muốn hòa tan cô vào trong cơ thể mình.

“Em là trái tim của anh.” – Giọng nói hần khàn khàn, – “Mãi mãi..”

Nước mắt lại lăn dài trên gò má, cô cất lời hứa: “Em mãi mãi yêu anh.”

Hần dịu dàng hôn cô, họ làm tình lần thứ hai, mãi cho đến khi mặt trời khuất núi, mặt trăng bắt đầu lên cao.

Ngày hôm nay, hạnh phúc giống như một giấc mơ. Cô yêu người đàn ông của riêng mình. Sống qua một thời gian lâu như vậy, đây là lần đầu tiên trong sinh mệnh của mình, cô thấy được ánh sáng mặt trời.

Ngoài phòng truyền tới tiếng tiếng cửa gỗ, cô không nén được nở nụ cười tươi. Xem ra hần rất kiên trì muốn nhanh chóng hoàn thành một chiếc giường lớn.

“Không phải anh chê giường em nhỏ đâu, anh ngại gì chen chúc nằm cùng em. Chỉ sợ chúng ta nằm vài lần nữa, nó sẽ không chịu được rung lắc mà sập xuống thôi.” – Nghĩ tới đó mặt cô lại ửng đỏ, cô bung trà nóng ra bên ngoài. Hần đã làm đến giai đoạn hoàn thiện phần khung giường rồi.

Cô bước xuống mái hiên, đánh định gọi hần, đột nhiên một ánh sáng loang loáng trên sườn núi khiến cô chú ý. Khắp nơi đều là cây cối, đâu có thứ gì để phản quang?

Cô ngạc nhiên quay đầu nhìn sang.

Có người ở đó, hần ta đeo kính râm, ngồi xổm một chỗ không hề nhúc nhích, màu xanh quần áo trên người lẫn với đám lá cây, gần như không thể nhận ra được hần ta. Ánh sáng phản quang phát ra từ thứ gì đó trên tay hần, nhất thời cô chưa hiểu rõ. Sau đó cô mới phát hiện ra, thứ trên tay hần ta chính là một khẩu súng, đang nhắm vào Thiên Phóng.

“Thiên Phóng.”

Ném cốc trà, Khả Khanh chạy vội tới khu đất trống hần đang đứng. Cừu Thiên Phóng ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của cô.

Tiếng súng vang lên, âm thanh nhẹ như gió. Tuy đối phương đã lắp bộ phận giảm thanh nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng viên đạn xé gió lao đi

“Nằm xuống!” – Cô hoảng hốt hét lên, nháy mắt xô ngã hần.

Viên đạn trúng xuống đất làm bùn đất bắn tung tóe. Một tiếng súng khác vang lên, nhưng hần lại ôm chặt lấy Khả Khanh rồi lăn sang bên cạnh, dùng thân thể mình để che chắn cho cô.

Trong phút chốc, đối phương nổ súng hàng loạt, cô nghe thấy mà kinh hãi, hần tiếp tục ôm cô lăn xuống nương gần vườn rau. Trước khi kịp trốn xuống nương, cô nghe thấy âm thanh tiếng đạn ghim vào cơ thể hần.

Máu bắn tóe lên trên mặt hần, còn cơ thể đang che ở trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mãi Mãi Ở Bên Nhau

Không. . .

Không, không thể nào!! Đây không phải là thật!

Hần yêu cô, hần đã nói sẽ ở cạnh cô đến già!

Cô thét lên đầy phần nộ mà vẫn chẳng có cảm giác gì, mãi cho đến khi hần ôm chặt, gọi cô: “Khả Khanh, anh không sao, chỉ bị trầy da thôi. Em nhìn này, chỉ bị trầy ở cánh tay thôi mà.”

Cô ngừng hét, nhìn chăm chăm cánh tay phải hắn đang chảy máu, sau đó ôm hắn òa khóc.

“Anh điên à?” – Cô nổi giận đùng đùng, gương mặt đầy nước mắt, – “Sao anh lại chấn cho em? Anh thừa biết nếu bị thương thì em cũng không hề hấn gì mà!”

“Không hề hấn gì, nhưng anh đau!” – Hắn ôm đôi vai nhỏ gầy của cô, cũng nổi giận quát. – “Chết tiệt, anh không muốn em bị thương vì anh nữa!”

“Em thà để mình bị thương chứ không muốn anh chết! Cái tên ngốc nghếch này! Nếu như anh chết thì em phải làm sao đây? Em phải làm sao hả?” – Cô vừa khóc vừa chửi bới, hận hận khinh thường tính mạng của bản thân mình.

Hắn mở miệng định lên tiếng nhưng đối phương lại bắt đầu bắn tập kích, bùn đất bắn văng tung tóe khắp nơi. Cô nhanh như cắt đề hấn xuống nương, tránh những viên đạn không có mắt kia.

“Đợi ở đây, đừng lộn xộn!”

Nghĩ tới việc suýt chút nữa mất hấn khiến cô vô cùng tức giận, cô ném lại câu nói này rồi lập tức phi ra ngoài như tên bắn. Thái độ của cô khiến hấn hoảng hốt, không kịp giữ cô lại.

“Khả Khanh!!” – Hấn sợ hãi gọi to, vội nhảy lên. Thấy cô bắn một viên đá khiến họng súng của đối phương chệch đi, thoáng chốc đã vọt tới chỗ tên sát thủ, đánh hấn ta bay ra ngoài.

Tên sát thủ đập người vào thân cây, chưa kịp rơi xuống đã bị cô siết chặt cổ họng. Phút chốc không gian yên tĩnh trở lại. Thiên Phóng treo ra khỏi nương, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ cô.

“Ai phái mày tới?” – Cô bóp chặt cổ tên sát thủ, tức giận tới tột đỉnh, – “Nói! Ai phái mày đến đây?”

“Ặc... ặc...” – Về mặt của tên kia vì thiếu dưỡng khí mà đỏ ửng, không phát ra được âm thanh nào. Bộ dạng cô lúc này giống như nữ thần báo thù, nhưng khóe mắt lại lấp lánh lệ.

“Khả Khanh.” – Hấn bước lên, dịu dàng nói. – “Buông hấn ra đi em.”

“Hấn muốn giết anh.” – Cô tức giận quát lên, bàn tay vẫn siết chặt cổ tên sát thủ.

“Anh biết.” – Hấn đưa tay ôm eo cô, khẽ nhắc. – “Nhưng nếu em giết hấn ta, nhất định sau này sẽ hối hận.”

“Nhưng mà...”

Hấn thủ thi bên tai cô: “Em biết anh nói đúng mà, hơn nữa em phải buông hấn ra thì hấn mới có thể nói được chứ.”

Khả Khanh mím chặt môi, tay phải vẫn siết chặt cổ của đối phương.

“Sẽ làm bàn tay em mất.” – Hấn thấp giọng dỗ dành, – “Đưa tay cho anh nào.”

Nước mắt tràn mi, lúc sau cô nói lỏng tay ra, hấn thờ phào nhẹ nhõm ôm cô vào lòng. Cô áp vào ngực hấn run rẩy, nỗi sợ hãi kèm con tức giận vẫn không nguôi. Hấn nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, nhìn tên sát thủ oặt người ngã xuống đất, gần như tắt thở.

Hấn hôn lên trán Khả Khanh, khẽ nói cô tránh đi chỗ khác, nhưng cô nhất định không chịu, cố tình đứng sang bên cạnh.

Biết cô lo lắng, hấn không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi xỏm xuống trước mặt tên sát thủ đang ho khan.

“Ai phái mày tới?”

Gã sát thủ nằm co quắp vừa thở gấp vừa ho khùng khục, tay phải vốn đang đặt ở ống quần, chỉ cần thò tay vào là có thể rút chiếc dao giấu trong giày ra. Nhưng người phụ nữ kia lợi hại đến đáng sợ, lúc trước gã còn không nhìn thấy cô ta chạy đến trước mặt mình như thế nào, thậm chí không rõ mình bị đánh ra sao, thế nhưng quả thực xương sườn bây giờ đã bị gãy vài đốt, cây súng trường của gã bị đánh bay ra ba mét cũng là thật.

Tình thế trước mắt rất bất lợi, nhưng gã cố thể bắt giữ vị thiếu gia này làm con tin. Ý nghĩ này vừa lóe lên, hấn chợt nghe thấy đối phương mỉm cười lên tiếng.

“Nếu tao là mày thì tao sẽ không rút dao ra đâu.”

Gã rùng mình, biết cơ hội đã mất, giọng nói đối phương bình thản cảnh cáo gã: “Đừng để tao hỏi lần thứ hai.”

Người đàn ông đó đang cười, nhưng đôi mắt đen sâu thẳm lại lạnh như băng, bỗng nhiên, gã rùng mình lạnh buốt sống lưng.

Cánh tay vị Cừu thiếu gia này bết máu do đạn ghim vào, nhưng đáng vẻ hấn như thể không đau đớn chút nào. Gã đã từng gặp loại người như thế, nhất là đôi mắt lạnh lùng vô tình kia, bản năng sinh tồn báo cho gã biết loại người này tuyệt đối không thể chọc vào. Nếu như người phụ nữ xuất quỷ

nhập thần kia muốn giết hấn, thì người đàn ông này sẽ khiến hấn sống không bằng chết. Không nghĩ thêm nữa, hấn mở miệng khai báo tên ông chủ mình.

“Cừu... Cừu Thiên Lâm...”

Sát thủ đã bị cảnh sát dẫn giải đi. Vết thương của Cừu Thiên Phóng do súng gây ra đã được bác sĩ xử lý ổn thỏa, khâu lại bằng bó kỹ càng.

Trở về từ trạm y tế gần nhất, cô nhìn lớp gạc trắng quấn quanh tay hấn, viền mắt rung rung: “Lần sau... đừng bao giờ... làm như thế nữa.”

“Câu này phải là anh nói mới đúng.” – Hấn ôm cô, hôn lên cái trán xinh đẹp, thờ dài nói, – “Em hù chết anh mất.”

“Em mới là người bị hù chết.” – Cô nức nở vui vào ngực hấn. – “Anh đã hứa sẽ ở cùng em, anh đã nói sẽ không để em ở một mình...”

“Xin lỗi...” – Hấn vỗ về lưng cô, – “Em không chết nhưng sẽ bị đau đớn, tuy vết thương lành lại nhanh chóng, nhưng nếu vết thương nặng sẽ phải mất mấy ngày liền. Em muốn anh mở to mắt để nhìn em lần thứ hai vì anh mà bị thương, sau đó không chết được, cũng không thể chạy chữa, chỉ có thể đau khổ chờ em khỏi sao?”

Cô ngẩng phắt lên, kinh ngạc nhìn hấn.

“Em nghĩ anh không nhớ rõ lần đó sao?” – Hấn xoa mặt cô, giọng chùng xuống – “Loại cảm giác bất lực chỉ có thể nhìn mà không làm gì được, một lần là đủ rồi. Anh không muốn em bị thương vì anh nữa, anh không chịu nổi khi thấy em đau đớn nằm trong lòng mình, còn anh chẳng thể giúp được gì...”

“Anh giúp được mà... thật đấy...” – Cô lại vui mặt vào ngực hấn, rung rung, – “Thật mà...”

“Anh nghĩ anh sẽ phát điên mất.” – Hấn ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô, khẽ nói – “Không bao giờ anh muốn em bị thương như vậy, không bao giờ... muốn nhìn thấy em đau đớn như thế nữa. Nếu người bị thương là anh, ít ra anh còn có thể chết được...”

Cuộn tròn người trong lòng hấn, cô lặng lẽ rơi nước mắt, thật lâu sau cũng không biết nói gì.

Cô không hề biết điều ấy. Từ trước tới giờ hấn chưa từng nhắc đến. Kiếp sống đó, sau khi vết thương của cô lành lại, hấn càng trở nên hung ác tàn bạo. Hóa ra, đây lại là sự quan tâm của hấn dành cho cô...

Ngoài cửa sổ, trăng đã treo cao đỉnh đầu.

Gió heo may nổi lên mang theo chút se lạnh.

Cô lắng nghe nhịp tim hấn, lòng dần thấy bình yên. Rất lâu sau mới lên tiếng: “Vì sao... Cừu Thiên Lâm lại làm như vậy? Không phải anh ta đã được bổ nhiệm làm tổng giám đốc sao?”

“Có lẽ hấn không tin anh sẽ từ bỏ.” – Cừu Thiên Phóng nhếch miệng, – “Gã sát thủ kia theo dõi cha anh khi ông tới đây, có lẽ Cừu Thiên Lâm biết cha anh muốn anh quay về. Chỉ cần anh còn sống một ngày, đối với hấn luôn là một mối nguy hại. Anh chết hấn mới yên tâm được. Chắc hấn không ngờ sát thủ sẽ thất bại, lại khai ra cả hấn nữa.”

“Vậy... Hoàng Thống sẽ ra sao?”

“Không biết, đây không phải là chuyện của anh.”

“Cừu Tinh Viễn ông ấy...” – Cô vẫn cảm thấy bất an.

“Ông ấy biết anh sẽ không quay về nữa.” – Hấn nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô – “Còn em không thể nào rời bỏ anh được đâu, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa em đều là của anh. Anh sẽ tìm được em, mãi mãi ở cạnh em”

Cô ghen hòng: “Đừng quên lời anh nói...”

“Anh không quên.” – Hấn thâm tình nhìn cô, hứa hẹn. – “Nếu anh có quên thì em cũng sẽ giúp anh nhớ lại. Nhớ rõ em, nhớ rõ anh yêu em như thế nào...”

Cô lại nép vào lồng ngực hấn, nhắm mắt, hai tay ôm chặt thắt lưng hấn. Người đàn ông này là của cô, đời này hay kiếp sau cũng là của cô, mãi mãi sẽ như thế.

“Em yêu anh...” – Cô dịu dàng khẽ nói.

“Ừm...” – Hấn ôm cô thật chặt, cùng cô chen chúc trên chiếc giường nhỏ.

Ánh trăng bàng bạc bao trùm khắp không gian, hấn thầm thì bên tai cô: “Anh cũng yêu em, rất rất yêu, mãi mãi yêu em...”

Bầu trời ngàn sao lấp lánh, gió đêm nhẹ nhàng thổi lướt qua.

Hấn và cô, mùa thu này cùng bên nhau, cho đến mãi mãi sau này...

[Kết thúc chính văn]

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ngoại Truyện 01

Thư nhà

Cha và mẹ thương yêu.

Gần đây hai người có khỏe không? Con và Thiên Phóng đều rất tốt.

Đầu năm nay anh ấy lại xây thêm một gian phòng, và trồng mấy cây táo sau nhà, lý do rất đơn giản là vì con thích ăn táo mà thôi.

Anh ấy hình như rất thích thú với việc tự tay sửa sang lại nhà cửa, còn đòi tự mình làm tất cả mọi thứ, kể cả đến bàn ăn, cái bình hoa cũng không khiến người khác nhúng tay vào.

Tuy rằng công việc của anh ấy với phía đối tác ngày càng nhiều nhưng Thiên Phóng vẫn tình nguyện ở lại trên núi với con. Con đã từng hỏi anh ấy có thấy ghen tỵ với những người tài năng, nổi tiếng vẫn thường được lên báo, còn anh ấy lại làm người đứng sau giấu mặt không ai biết đến hay không?

Thế nhưng anh ấy lại chỉ cười cho qua chuyện, thật là đáng ghét mà.

Có rất nhiều việc con còn chưa nói ra anh ấy đã hiểu rồi.

Mỗi ngày Thiên Phóng đều dành thời gian để ghi lại những việc của kiếp trước, viết cũng được mấy năm rồi, số lượng chữ lên tới triệu từ, con muốn xem nhưng anh ấy không cho, sợ con sẽ nhớ lại quá khứ mà đau lòng.

Thiên Phóng nói cuốn nhật ký đó là để cho bản thân anh ấy ở kiếp sau xem.

Gần đây con vẫn bị giật mình tỉnh giấc giữa đêm khuya vì mơ thấy những chuyện xưa, nhưng con không còn cảm thấy khó chịu nhiều như trước nữa vì con biết anh ấy sẽ luôn ở bên cạnh con, bất luận hiện tại hay tương lai.

Hìhì, báo cho ba mẹ một tin, đó là con đột nhiên bị đau bụng, đau quặn lại còn chảy máu không ngừng, chuyện này thật kỳ lạ, ba mẹ cũng biết nếu có bị thương con cũng sẽ tự lành rất nhanh.

Con sợ quá không biết phải làm sao để cầm máu, từ trước đến nay chưa từng xảy ra việc này. Thiên Phóng cũng sợ hãi, tội con không dám mời bác sĩ tới chỉ sợ họ phát hiện ra thể trạng lạ lùng của con. Vì thế anh ấy lái xe đưa con xuống núi, chạy tới nhà Tần Nam.

Lúc chúng con đến đó đã là nửa đêm, nhưng Thiên Phóng vẫn gọi Tần Nam.

Kết quả anh Tần nghe xong chỉ mỉm cười nói Thiên Phóng tới cửa hàng tạp hóa mua... băng vệ sinh cho con.

Lúc đó Thiên Phóng ngạc nhiên đến mức miệng há hốc, con cũng vậy.

Hìhì, hóa ra là... kinh nguyệt tới.

Cả hai chúng con đều không thể tin được. Sau đó anh ấy ôm lấy con mà khóc, hại con cũng khóc theo.

Hình như... thời gian của con đã bắt đầu... chuyển động.

Sau khi quay lại căn nhà trên núi, có một ngày con gặp được Linh ở trong rừng, cô ấy nói chỉ muốn tới chúc mừng con và... xin lỗi.

Dù không biết cái gì đã tác động lên cô ấy, nhưng con biết Linh đã thực sự thay đổi.

Con biết cô ấy là người rất cô đơn nên đã nói với cô ấy rằng hy vọng có thể được gặp cô ấy nhiều hơn, cô ấy nghe xong chỉ cười thôi, sau đó quay người đi mất.

Con thật lòng muốn gặp lại cô ấy.

Vậy thì... con nghĩ ba mẹ cũng hiểu được đại khái tình hình hiện tại của con. Chẳng biết tại sao con luôn có cảm giác hai người đang ở đây xem thư con viết.

Nhưng đã viết nhiều năm rồi mà đột nhiên không viết nữa cũng có cảm giác thật kỳ lạ.

Thiên Phóng nói con vẫn có thể đem thư đốt cho hai người, như vậy hai người có thể nhận được thư của con.

Thật ra, con thực sự thực sự rất nhớ hai người.

Cám ơn hai người đã nuôi dưỡng, yêu thương con, cám ơn hai người đã bao dung con trong suốt nhiều năm như vậy.

Mong rằng kiếp sau con sẽ lại được làm con gái của hai người.

Khả Khanh kính bút.

Bóng tối

Trong bóng tối giá lạnh.

Ngoại trừ một mình và gông cùm đang kìm kẹp hần thì không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì khác.

Cách một lúc lại có ngọn lửa thiêu thân hần, hần có thể ngửi thấy mùi khét từ trên người mình và cảm giác da thịt cháy đen đang bị hàn khí làm đông cứng lại, sau đó khô nứt, làm hần chịu không nổi lại phun ra một búng máu.

Hàn khí xâm nhập khiến hần ho khan, mỗi lần ho toàn thân đau đớn như muốn nứt ra, nhưng hần không thể chết để tự giải thoát mình khỏi nỗi thống khổ này, đau đớn dần vệt lại một lần nữa tái diễn khiến hần hận.

Đen, là màu sắc duy nhất ở trước mắt, hần ngồi xồm trên mặt đất, lại ho ra một búng máu, ngay lập tức chúng đông cứng lại thành băng.

Đột nhiên, hần cảm giác được có thứ gì đó chuyển động.

Ngẩng đầu, hần nhẹ dịch chuyển về phía trước khiến đám xích sắt trên người ma sát tạo thành những tiếng kim loại va chạm nặng nề, trong không gian yên tĩnh của nơi đây, âm thanh đó đặc biệt vang dội.

Có một người nam nhân chẳng biết đã xuất hiện từ lúc nào, và đang chậm rãi đi về phía hần.

Hần ngồi yên không động đậy, trừng mắt nhìn kẻ đang bước đến, cho tới khi đối phương dừng lại trước mặt hần.

Người nam tử đó có một... mái tóc dài đen nhánh, và có một gương mặt đẹp như tượng điêu khắc.

“Người đã nhớ ra vì sao mình phải ở nơi này chưa?”

“Người là ai?” – Hai mắt hần vẫn đỏ, cảnh giác trừng mắt nhìn người nam tử có giọng nói trầm thấp trước mặt.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là... người còn nhớ được cái gì?”

Hần ngồi trên đất, mím môi không đáp.

“Hoàng cung của người? Giang sơn? Hay là bách tính của người?”

Hần vẫn ngậm chặt miệng, hít vào phổi hàn khí lạnh thấu xương, lạnh lùng nhìn mái tóc dài đen nhánh của đối phương, vẻ mặt càng thêm âm u thâm trầm.

“Dạ Điện Vũ?”

Cái tên cấm kỵ này ngay lập tức chặt đứt lý trí của hần, rống lên một tiếng đầy giận dữ, hần bỗng lao thẳng vào người nam nhân nọ, nhưng còn chưa đụng được vào người đối phương thì đã bị đám xích sắt quanh thân kéo trở lại.

Hần lại gầm thét, không để ý đến đau đớn cổ gồng người kéo đám dây xích bằng thép, muốn xông tới đánh đối phương, nhưng cuối cùng cũng không thành công.

Người nam nhân đó vẫn đứng tại chỗ, không hề cảm thấy sợ hãi trước sự uy hiếp hung hăng của hần, gương mặt lạnh lùng không để lộ bất cứ cảm xúc nào quan sát kẻ đối diện đang mệt mỏi rã rời, thở hắt hần.

“Xem ra người vẫn còn nhớ rất rõ.” – Nam nhân nhìn hần rồi nói, giọng điệu đều đều. – “Bọn họ nói không sai. Người thật sự rất ngoan cố.”

Hần gầm nhẹ một tiếng, không buồn lãng phí sức lực nữa mà chuyển sang dùng ánh mắt thâm độc nhìn chằm chằm vào đối phương.

Người nam nhân lấy từ trong ngực áo ra một tấm kim loại màu đen, bên trên có chữ, y lẩm nhẩm trong miệng: “A Thập Tát Cổ, Cung Tề, đắc niên ba mươi hai (32 tuổi), tạo nghiệp một vạn thất thiên lục bách hai mươi tám nhân (giết 17628 người), nghiệp chướng nặng nề, hồ đồ ngu xuẩn, làm ác không chịu hối cải, lĩnh án bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục, trọn đời chịu cực hình hỏa thiêu kết hợp hàn băng, vĩnh viễn không được siêu sinh.”

“Cút!” – Hấn nắm chặt song quyền, tức giận gào thét.

Người nam nhân lại tỏ ra thờ ơ, tự nhiên tiến lên một bước đặt tay lên đỉnh đầu của hấn.

Hấn muốn phản kháng nhưng không tài nào nhúc nhích, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của y đang rót từng chữ vào đầu mình.

“Ngươi vốn phải ở đây trọn đời chịu khổ, nhưng nhờ thiên nữ cầu xin, nguyện dùng công đức của nàng để giúp ngươi luân hồi chuyển thế, có thêm cơ hội làm lại từ đầu, bù đắp cho những gì ngươi đã gây ra. Nhưng nếu còn cố chấp phạm sát nghiệp thì sẽ gặp quả báo.”

Đầu hấn đau đớn như muốn nứt ra, đau đến mức hét thành tiếng.

“Cung Tề, chớ phụ ý tốt của thiên nữ, ta khuyên ngươi nên quên Dạ Diệu Vũ đi...”

“Không!” – Hấn đau đến mức quỳ rạp xuống đất.

“Quên nàng đi, chuyển kiếp rồi mới có thể hướng thiện, nhất định sẽ được giải thoát.”

“Không——” – Trong đầu thoáng hiện lên ngọn lửa, gương mặt nàng cũng xuất hiện trong đó, rồi hình ảnh dần tiêu tán.

Hấn cố níu chặt hình ảnh của nàng, không chịu buông ra.

Hấn hận nàng, tuyệt đối sẽ không quên nàng!

Tuyệt đối không!!!

Bỗng có một luồng ánh sáng trắng nuốt chửng tất cả ——

Tiếng xích sắt rơi leng keng trên đất, vô tình đập vỡ một hòn đá nhỏ.

Tấm kim loại màu đen biến mất, thay vào đó trong lòng bàn tay của người nam nhân lại sinh ra một viên ngọc châu đen (hắc châu). Nhìn viên ngọc đen, y nói: “Không quên được tất phải chịu khổ, khó nhập luân hồi siêu thoát, ngươi tự mình giải quyết cho tốt, đi thôi.”

Người nam nhân hất tay, hắc châu rời khỏi vị trí lao vút về hướng dòng luân hồi.

Bóng tối lại được khôi phục, toàn bộ không gian chìm trong tĩnh lặng tuyệt đối.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Ác Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.